

DEN NY VERDENS
impuls

NUMMER 4- DECEMBER 2016 - 34. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Walter Russells vision

Viden om Gud vil vokse i den kommende tid. Kærligheds-princippet *at give*, som dominerer Guds bevidsthed, vil herske i verden i den nye tidsalder i stedet for had-princippet *at tage*. Mennesket vil finde ud af, at den sæd han sår ved at praktisere *at tage*, vil blive høstet i form af frygt og had.

Vi vil finde ud af, at ved at praktisere kærligheds-princippet vil vi høste mere glæde og styrke end vi havde drømt om. Efterhånden vil vi blive i stand til at lade vore døre stå åbne, for vi vil ikke længere frygte vore medmennesker. Når kærlighed dominere verden vil frygt og had forsvinde.

Vi vil se en forening af videnskab og religion, for videnskaben vil få en dybere forståelse for vort univers og for Gud.

(Oversat fra ”The Message of the Divine Iliad”)

Indhold

3	<i>Gerner Larsson i anledning af hans 25års jubilæum</i>	44	<i>BOGANMELDELSER</i>
9	<i>Jes Arbov:</i> Udgiver MI Det Tredie Testamente i en autoriseret udgave?	47	<i>Jan Schmidt:</i> Om evighedsfænomenet livet og dets kærlige konsekvenser
15	<i>Mischa Lim:</i> Hvor er tilliden til Guddommen?	48	<i>Jan Schmidt:</i> Takt og tone angående navnes stavemåde
16	<i>Kurt Christiansen:</i> Martinus værk er den hellige ånd - og Talsmanden	50	Livets Skole - foredrag, studiekredse og udstillinger Og sommerkursus 2017!
23	<i>Jens Lindsby:</i> Oversigt over typer af ændringer i Martinus værk	51	<i>Rolf Elving:</i> Martinus Institut ændrer i Martinus' artikler
27	<i>Ruth Olsen:</i> Nogle af Russells forklaringer på livets gåder	52	<i>Ingrid Holck:</i> Det vildfarne Råd
29	<i>Uwe Todt:</i> Skabelsen set ud fra jeget og talentkernens dannelse		
34	<i>Jes Arbov:</i> Ugidelighedens moral		
35	<i>Jens Lindsby:</i> Den intellektualiserede kristendom og ændringer udover åbenlyse fejl		
40	KORT FORTALT		

ABONNEMENTSPRIS

240 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige 270 kr og Norge 260 kr, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3409) 925 4242 - -

**Bladet udkommer 4 gange om året
(normalt)**

Få prøvenummer tilsendt

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redaktionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i litteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

(IBAN: DK61 3000 0009 2542 42)

S.W.I.F.T. DABADKKK

Danske Bank

Mine kære læsere!

Dette er så det sidste blad, jeg redigerer, og så tager Jan Langekær over.

Jeg har fået ordrer fra Instituttet, at jeg ikke må bruge Martinus-artikler eller symboler. Derfor har jeg valgt at trykke en gammel Gerner Larsson-artikel i stedet.

Jeg har derfor ikke kunnet trykke det symbol, som Uwe Todt henviser til i sin artikel.

Jeg har sat nogle gamle Impuls-numre på bladets bagside for blot dermed at fortælle, at de fleste gamle numre kan købes for 5 kr og blive tilsendt ved betaling af porto.

Der er virkelig megen læsestof i de blade, helt tilbage fra 1998.

Men ellers har jeg jo stadig min hjemmeside, hvorfra man frit kan downloade de gamle blade.

Hvis man vil have seriøs oplysning om den konflikt, som Martinussagen er løbet ind i, kan man bare læse de senere års udgaver af Impuls. Men man kan også gå ind på Martinus-webcenter.dk

Kosmologisk Information som momsregistreret "firma" vil først lukke helt ned d. 30/6 2017! Nå ja - så flytter jeg ingen steder men er stadig til at få fat i.

Med mine kærligste ønsker om en go' og stilfærdig jul

Ruth

Gerner Larsson skrev i et kontaktbrev d. 10/8-1954 følgende:

Kære venner!

Da jeg efter mit jubilæum stod overfor de mange breve, telegrammer og den smukke mappe: med navnene på alle de, der havde stået sammen om den vidunderlige gave, som rejsefondet er for mig, blev jeg grebet af modløshed ved tanken om, hvordan jeg dog skulle få givet hver enkelt det svar, han eller hun fortjente. De ved alle, at min tid er meget belagt med arbejde af forskellig art og ikke mindst i år, hvor sæsonen er blevet yderligere forlænget med vort arrangement med de mange kære, ældre mennesker, som nu befolker feriebyen.

Pludselig slog det ned i mig, at jeg skulle prøve at afskrive båndoptagelsen af den tale, jeg holdt i feriebyens foredragssal for de mange gæster, som glædede os alle med et besøg på netop den dag, og så sende den til Dem, såfremt den da var brugelig. Der er jo en stor forskel mellem det skrevne og det talte ord, især da når det sidste uden manuskript kommer lige fra hjertet.

De var jo alle i mine tanker, da jeg holdt den tale, og jeg tror, at den bedre end et beskedent takkekort, giver udtryk for den dybe taknemmelighed, jeg føler overfor Dem, fordi De gjorde den dag til et så umådeligt smukt minde både for mig selv og for mine kære!

Skæbnen ville jo, at vejret på den ene søndag blev det skønnest mulige. Vi har jo i sommer oplevet det tristest mulige ferievejr, så jeg var fyldt af ængstelse, da jeg fik at vide, at så mange af sagens venner ville komme herop for at hilse på mig. Tro mig, at vi alle var ovenud glade, da de to store busser svingede ind på pladsen i det herligste sommervejr, man kunne ønske sig. Denne skønne forening af ydre sol og indre glæde gjorde dagen til en vidunderlig oplevelse for os alle. Men glæden var næsten for stor, det vil De sikkert ane gennem linierne i min tale, der for mig kun blev et forsøg på at sige tak for al den kærlighed, al den forståelse, jeg i de svundne år har oplevet på den plads, Forsynet har anvist mig i livet.

Må jeg ikke med disse få linier gentage den tak, jeg den dag forsøgte at give udtryk for? Tak for rejsefonden, der nu gør det muligt for mig at tage til London og studere det engelske sprog! Tak for de mange skønne gaver og de mange kærlige hilsner! Tak for den vidunderlige inspiration for fremtiden De dermed gav mig!

Deres inderligt taknemmelige

Erik Gerner Larssons tale i salen i Kosmos Ferieby ved jubilæet den 1. august 1954. (Gengivet efter båndoptagelse)

Jeg tror, at De alle forstår, hvor svært det i virkeligheden er for mig at skulle holde et foredrag i dag. Jeg vil ikke skjule for Dem, at jeg synes, at det er ulige lettere at tale til Dem om analyser, tale til Dem om det, der er mit egentlige kald. Men må jeg ikke med det samme have lov til at bringe Dem allesammen min allerkærligste tak for den overvældende kærlighed, jeg har oplevet i dag. Det har været over al beskrivelse,

sådan må jeg have lov til at sige det, og jeg synes ikke, at jeg har fortjent det. Femogtyve år er meget langt at se frem, men det er faktisk meget kortere at se tilbage, end jeg havde tænkt mig. Det er, som om disse 25 år, der nu er gået, på en måde kan rummes i min hule hånd. Måske venter en og anden af Dem, at jeg i dag vil tale om mit rent personlige liv. Men lad mig med det samme sige Dem, at mit eget liv i virkeligheden er ganske ordinært. Det kan ikke have nogen som helst interesse for andre end for mig selv. Havde jeg ikke for 25 år siden mødt Martinus, så tror jeg ikke, at mit navn var kendt af andre end den ganske almindelige kreds, der lever omkring ethvert menneske.

Men jeg mødte Martinus, da jeg var 22 år gammel, og jeg kan ganske roligt sige til Dem, at fra det sekund vi mødtes, lagde jeg i virkeligheden min skæbne i hans hænder. Måske vil det være rigtigt at sige til Dem, at jeg forud for mit møde med Martinus havde været meget syg. Jeg havde i virkeligheden været syg i en temmelig lang årrække, næsten helt tilbage fra min barndom. Ikke en sygdom som i og for sig havde noget som helst romantisk over sig, det har et mavesår nu engang ikke, det vil de, der har det eller har haft det, vide. Jeg har altid set sådan på det, at når jeg endelig som ganske ung skulle have en sygdom,

var et mavesår det mest sympatiske, af den ganske simple grund at det gør forfærdelig ondt en kort periode, og så får man en blødtung, og så gør det i almindelighed ikke spor ondt mere, og man har det derefter ganske rart. Det er jo blot det, at det har en ubehagelig tilbøjelighed til at vende tilbage. Men lad mig med det samme have lov til at sige Dem, at netop denne sygdom, som vi ikke skal hæfte os ret meget ved, har jo dog alligevel været min første ungdoms største aktiv, for det at jeg gang på gang måtte opleve, at den stærke livslyst, der var i mig blev hæmmet af disse sygdomsanfald, gjorde, at den trang til at søge efter det, som lå udover dagen og vejen, og som jeg tror, at ethvert menneske har, i min tilværelse blev vakt meget tidligt.

Men lad mig også sige til Dem, at da jeg traf Martinus, sagde han en sætning, jeg aldrig har kunnet glemme. Han sagde til mig: «Det bliver ingen dans på roser at følge mig, men du vil få et meget rigt liv derved»

Så kunne man jo have lov til at spørge på en dag som i dag: «Har han så holdt sit ord?» - og for at De skal forstå mit svar, synes jeg, at jeg har lov til at stille problemet op på den måde: Hvem var jeg egentlig dengang? Hvad var jeg i virkeligheden dengang? Et fuldkomment ubeskrevet blad. En ung mand som utalte millioner af andre unge mænd. Min bevidsthed var hverken værre eller bedre end gennemsnittets. Jeg var faktisk meget almindelig.

Det, der skete fra denne første august 1929 og frem til i dag, er jo det, som har betydet hele min tilværelse, og som jeg tror vil komme til at betyde tilværelsen for alle mennesker i den tid, vi går i møde, i de århundreder der ligger foran os. Der skete det, at på den ubeskrevne bevidsthed blev der, fra den time bestemmelsen var truffet og til i dag og frem, så langt mit liv nu bliver, skrevet, blev der prentet skrifttegn, og det er disse skrifttegn, som alene har værdi både for mig og også for Dem. For det, der skete fra det øjeblik, jeg traf Martinus, og som er hændt siden og hele tiden nu vil hænde, er jo kun det, at den bevidsthed som var hans, den har han, så langt som mine naturlige evner og anlæg har gjort det muligt, ladet blive min.

Så langt som mine evner har rakt, har Martinus ladet mig få del i sin store bevidsthed, og det, De holder af hos mig, er jo når vi skal være så ærlige, som man skal være på en sådan dag, udelukkende den del af Martinus bevidsthed, som han har fået overført til mig. Trak vi den fra, så tror jeg ikke, vi skal tale om resten. De vil se, at det, der er sket for mig og vil komme til at ske for alle mennesker, som møder det, jeg har mødt, det er, at de på en måde afgår ved døden. Den verden, jeg før levede i, den verden af forfærdende ubesvarede spørgsmål, der rejste sig som høje, tilsyneladende uoverstigelige mure omkring min sjæl, den måtte vige for det vældige lys, der blev kastet ind i den. Jeg tror roligt, at jeg tør hævde, at jeg

efter min meget svære sygdom i 1928, åndelig talt måtte opleve Martinus som »dug på slagne enge«. Jeg undrer mig ofte over, at Martinus holdt til det bombardement af spørgsmål, som jeg dengang overvældede ham med. Jeg tror ikke, at der er noget forkert i at fortælle Dem det, jeg nu siger.

Det var sådan i begyndelsen - jeg arbejdede dengang hjemme hos min far, og Martinus kom på besøg hver lørdag/søndag - at vi startede ud i den store Gribskov, når vejret tillod det lørdag aften. Nu er det sådan, at når man taler om åndelige problemer, går tiden hastigt, og man har ikke megen lyst til at vende tilbage til hverdagens virkelighed. Men der er jo noget, der hedder ens ben, ens muskler, og på et givet tidspunkt var jeg faktisk uhyre træt. Da oplevede jeg det helt ud forbløffende, at medens jeg ikke orkede at gå videre, så kunne jeg se på Martinus, at han mageligt var i stand til at tilbagelægge distancen Hillerød-København, uden at det ville haft den mindste indflydelse på hans fysik. Jeg har ofte siden tænkt på denne enorme fysik, som disse åndelige energier giver et menneske, men det har De jo iøvrigt selv haft lejlighed til at se. De har jo ved selvsyn oplevet Martinus enorme vitalitet i de svundne år. Men jeg vil her gerne sige, at den var bestemt ikke mindre dengang.

Der er mange mennesker, som har haft den forestilling, at dette, at møde Martinus, dette at møde et menneske af så store åndelige dimensioner, som der her er tale om, det er ensbetydende med, at man ligesom er landet med et svæveplan på Guds grønne enge. Det er drømmen for utallige mennesker at komme fra den grå og hårde materielle verden og ind i denne åndelige verden. Jeg har læst i mange menneskers øjne, set det i deres ansigt, at jeg kunne sagtens. Det kan jeg også. Men jeg vil gerne have lov til på denne dag at prøve at se på de ting, se på det liv, jeg har levet i disse 25 år, sådan som det virkeligt ser ud, og jeg vil meget gerne have lov til at sige Dem, at dette at leve inden for åndsvidenskabens områder, det har som alt andet i livet, også en hverdag.

Mennesker, som ikke kender livet, er jo dømt til at leve på drømme og på illusioner. Og jeg tror ikke, der er ret

mange steder i livet, det skulle måske være en meget stærk forelæggelse, hvor der gør sig så mange illusioner gældende som indenfor de åndelige områder. At jeg her taler sandt, det vil De vide, når De tænker på, hvor mange mennesker der jorden over er gledet ind i farlige afsporinger netop for dette åndelige livs skyld. Man har mennesker, som gravalvorligt tror, at bare man spiser grøntsager og

allerhelst råkost, så får man gode og kærlige talentkerner ind i sin sjæl.

Det er meget smukt tænkt og følt, men er jo fjernt fra virkeligheden. Der er andre, der mener, at når de mediterer timevis, eller når de giver afkald på dette eller hint, eller de står med benene opad en væg, eller når de gør en eller anden mystisk ting, så kommer de dette drømte paradys meget nærmere og meget hurtigt nærmere. Jeg er nødt til at sige Dem, at sådan har jeg aldrig nogen sinde oplevet det. Jeg har oplevet, at det at møde en stor åndelig bevidsthed, er i virkeligheden identisk med at opleve mødet med et spejl, der i modsætning til alle almindelige spejle, ytrer sig derved, at det hele tiden viser det, man allerhelst ikke vil se. Det viser en den side af ens bevidsthed, som man meget gerne ikke alene vil skjule for andre, men også for sig selv!

Opfattet på den rigtige måde er åndsvidenskabens opgave jo ikke den at tilhulle vor bevidsthed med slør, der gør, at vi går og får forlorne glories og en mærkelig væremåde, begynder at opfatte os selv som originaler eller særligt udvalgte. Der er jo desværre det ved disse to udtryk, at de er omtrent synonyme i det daglige liv. Det har aldrig været, og det vil aldrig nogensinde blive sandhedens opgave at forlede endsige forføre et menneske til at leve et uvirkeligt liv, fjernt fra den virkelighedens rene og skønne verden, som sandheden i sig selv er. Lad mig i denne forbindelse fortælle Dem om en lille oplevelse, som jeg netop har haft i tilknytning til det, som jeg her berører for Dem.

Det hændte mig en dag, at jeg traf en mand, som rent ud og meget utilslørt sagde til mig: «Ja, De er jo et menneske, som tilbeder Martinus i modsætning til mig, der foretrækker at tænke selv!» Jeg var meget lamslået, og jeg kan ikke påstå, at jeg syntes, at jeg i det øjeblik havde hele min bevidsthed «hjemme». Men det lykkedes mig dog at sige til denne mand, at uanset om det, han sagde, var en sandhed eller ej, så ville jeg trods alt foretrække hellere at hjælpe en stor ånd med at fuldbyrde hans mission end leve et for andre betydningsløst og i virkeligheden værdiløst liv.

Jeg har taget denne lille begivenhed med, fordi den rører ved noget, som jeg synes, det er rigtigt af mig at prøve at give udtryk for. Er illusionen om en sådan tilbedelse virkelig rigtig? Kan det tænkes, at et menneske med normal bevidsthed år ud og år ind, kunne leve et liv i det, som vedkommende her, med hans egne ord - udtrykte som «en fladbundet tilbedelse af et nulevende menneske».

Lad mig svare Dem ganske ærligt, og så korrekt som jeg selv har oplevet det, at Martinus aldrig på noget som helst tidspunkt har appelleret til nogen som helst form for tilbedelse fra min side. Og jeg vil gerne se den, der i nogen af hans bøger eller skrifter kan vise mig bare

een sætning, der tyder på, at han skulle kunne lide det. Mennesker, som tænker sådan, glemmer ganske, at en af de allerfornemste egenskaber ved kosmisk bevidsthed er jo netop, at den rummer det, som dyret og det primitive menneske overhovedet ikke besidder, nemlig humoristisk sans. De må prøve at forstå, at alle mennesker, som sætter stor pris på at blive tilbedte, lider under det forfærdelige, man kan udtrykke med ordene at tage sig selv højtideligt, og det vil jeg mene - og det står jeg også inde for at det vil en kosmisk bevidsthed aldrig nogen sinde kunne gøre i forholdet til de væsener, han skal undervise.

De kan undersøge alt, hvad de store, der har levet før, har sagt, og De vil hos dem alle finde denne fremragende humoristiske sans, der betinger at de er originale skabende personligheder, der netop viser enhver form for tilbedelse fra sig. Jeg synes det er rigtigt af mig at nævne Dem dette af den simple grund, at skulle der bare have været et gran af sandhed i den udtalelse, jeg her har citeret for Dem, ville alle disse 25 år for mig have været et liv i en åndelig usund atmosfære - og tror De virkelig - at det skulle være muligt for et menneske ud fra en åndelig usund atmosfære at kunne undervise sådan, som Mogens Møller og jeg gør? Det tror jeg ikke at De tror. Nej, lad mig understrege for Dem, at det der med det samme greb mig om hjertet, var, at Martinus øjeblikkeligt pointerede for mig at hans egen person var uden betydning i den forbindelse, som min sandheds søgen gav udtryk for. Og iøvrigt kan De jo selv læse i Livets Bog's første del, hvor der står, at Martinus ikke har oplevet det mindste mere, end hvad alle andre før ham har oplevet og hvad alle efter ham, skal opleve.

Når jeg ser tilbage over disse år, kan jeg på en måde godt rumme essensen af disse år i ganske få ord. Det ligger i ethvert menneskes natur at ønske sig en ven, som står når storme bryder løs fra alle sider. Det ligger i dybet af vor sjæl, at vi ængstes for den ensomhed, der bryder løs, når vi kommer ud for tildragelser, vi ikke er i stand til at magte. Som ikke «kosmisk bevidste mennesker,

mennesker» der er undervejs nedefra og fremefter, har vi alle i os denne angst for at stå alene og ikke kunne magte livet, Vi har alle drømmen om en ven, jeg tænker slet ikke her på forelskelser og alt hvad derunder hører, jeg tænker her kun på drømmen om et menneske der har mod til at kritisere en, hvor det er rigtigt, at man bliver kritiseret, har mod til at gøre det på en sådan måde, at der ikke bliver åbnet for de store pulsårer, og man forbløder derved, et menneske som aldrig bliver bundet af en, aldrig nogensinde står i et subjektivt forhold til en, at han er bange for at sige det, der skal siges.

Jeg har oplevet et sådant venskab igennem disse mange år, jeg har oplevet et venskab, som der adskillige gange har været gjort attentat på, et venskab som ikke én eneste gang har svigtet. Prøv at tænke igennem hvad dette egentlig vil sige. Prøv at forstå, hvad det vil sige, at der bag en står en mur af urokkelig objektiv kærlighed, og De vil vide, hvad jeg her taler om.

Men Martinus havde en anden mission end blot den at være min ven. Jeg tror, at man allerbedst kan udtrykke det på den måde, at det, jeg her vil sige ligner de tre X1'er. Det er forskellige sider af den samme sjælelige tilstand. Men det væsentligste i mit forhold til og mit liv sammen med Martinus har været det, at han aldrig nogen sinde er blevet træt af at besvare mine spørgsmål. De af Dem som selv har små børn og ustandseligt bliver stillet overfor: «Hvorfor det og hvorfor det?», vil måske være i stand til at forstå, hvad jeg her hentyder til. For på det ene område har jeg ihvert fald været energisk.

Jeg har altid følt det som min dybeste pligt at plyndre Martinus for al den viden, jeg overhovedet kunne komme i nærheden af, ikke alene, og det tør siges ganske åbent, for min egen skyld, for der ligger jo et rent egoistisk motiv bagved, men også fordi jeg altid har følt det som min pligt at kunne svare på ting, når han engang ikke er her. At man da ikke skal kunne sige: «Ja, men De var jo i hans nærhed, hvorfor spurgte De ikke!» Jeg har spurgt længere end til grænsen af min bevidsthed. Og jeg har aldrig hos Martinus mødt nogen som helst form for træthed i hans lyst til at besvare mine spørgsmål. Jeg har mange gange set, hvad De måske ikke kommer til at se, Martinus ansigt, når jeg måtte sige, efter en lang udredning: «Ja, det er måske nok rigtigt men jeg forstår det ikke».

Og Martinus har da kigget lidt på mig, som man vel kigger på små, som man troede var lidt mere begavede, end de altså var - og så er han begyndt forfra. Han har følt, at det var nødvendigt for mig at vide disse ting, og jeg må sige, at han må være forberedt på, at sådan vil det blive, så længe vi er sammen. Det er for mig en uafviselig pligt at stille spørgsmål, ja jeg vil endda gå så vidt, at jeg vil sige, at jeg vil blive dybt rystet den dag mit sind ikke længere føder spørgsmål. Jeg vil da begynde at blive bange for, at

en forkalkning har begyndt at gøre sig gældende. Jeg har dog ikke indtil nu mærket noget i den retning.

Men hævet over de to ting, som jeg her har rørt ved, er der en tredje, det absolut alleralvorligste, det som for mig er blevet hovedårsagen til, at de veje som dengang mødtes, at de veje, det beder jeg til, aldrig må skilles. Og det er, at man, når man af naturen er religiøs, når man har den indstilling til livet, at der må være en mening udover den, de timelige ting afslører, så bliver man uundgåeligt det, den ydre verden kalder en idealist. Man får et ideal. Det er dybt tragisk nok, at det store flertal af menneskene må søge deres idealer i bøger, i skrifter som er blevet til i svundne århundreder, fordi den verden vi i dag lever i er så fattig på mennesker, i hvis sind der er overensstemmelse mellem motiv og handling.

Jeg har haft den helt ud ufattelige lykke at leve sammen med et menneske, som altid i det ydre var som i det indre. Jeg sagde for mange år siden i et foredrag, at dersom jeg i Martinus verden, i hans sind, i hans liv havde fundet svig, så ville jeg føle det som en ligeså stor pligt at afsløre ham, som jeg føler det som min pligt at forkynde det verdensbillede, han har givet os. Jeg er således indrettet, at på disse rent åndelige områder ville jeg ikke kunne leve i svig. Intet menneske, som forsøger at bygge sin åndelige verden op, ville år ud og år ind kunne bygge på denne bygning, dersom han eller hun inde i sig selv oplevede, at den hvilede på sand, at der var eet sted i blandingen, som kunne gå itu, som kunne skride. Der er jo den store forskel mellem det at være ganske ung og være blevet voksen, at man er blevet bevidst i sin ensomhed.

At man er blevet bevidst i, at den ydre fysiske verden er det slør, der er imellem en selv og den Guddom, som er ophav til alt, hvad vi overhovedet oplever. Martinus var den første, der i mit liv ganske klart understregede, at der i hele tilværelsen kun er to, der kan være tale om, Guddommen og gudesønnen. Og han understregede, så stærkt som en kosmisk bevidst kan gøre det, at alle andre, at alt hvad vi er i berøring med, er Guddommens bevidsthed, er den måde, han opdrager os på, leder os frem imod sig selv. Jeg har i mit liv altid måttet føle mig selv som en jordens søn, der mødte himlens budbringer, og jeg har haft den vilje efter bedste evne at søge at tjene denne budbringer, ud fra det dybest set rent egoistiske motiv, at den, som i sit liv vælger at slå følge med en vismand, kan aldrig blive ringere deraf.

Imidlertid opfattes ordet egoisme, der har så grim en klang, altid som noget negativt, og jeg var derfor umådelig glad, da Martinus engang i en samtale sagde til mig: Der er en ting man altid må være klar over og det er, at det er helt umuligt at være god imod andre, såfremt man ikke er god ved sig selv. Det er ganske utænkeligt, dersom

man ikke søger at få sin bevidsthed bragt i kontakt med tilværelseslovene, at man da virkelig skulle kunne være til nytte for noget andet menneske.

Jeg vil have lov til at sige til Dem, at denne vandring igennem disse 25 år har været et ufatteligt eventyr for mig. Der har været ydre vanskeligheder at kæmpe med, det er De alle fuldt vidende om, men her, hvor jeg i dag står og ser tilbage, vil jeg have lov at sige til Dem, at disse ydre vanskeligheder for mig overhovedet intet er i sammenligning med de vanskeligheder, jeg fandt i min egen sjæl. Det er ganske givet, at et menneske, der vælger den vej, som jeg har valgt, og som jeg håber tusinder og atter tusinder, ja, som jeg er overbevist om, at tusinder og atter tusinder efter mig vil vælge, kommer til at leve under trykket af en ganske bestemt angst: angsten for ikke at slå til. Angsten for ikke at kunne magte de opgaver, som bliver en betroet.

Denne angst har jeg lidt under, det er jeg ikke bange for at sige til Dem. De første år var ofte rystende for mig. Man oplever tilstande og ting, man overhovedet slet ikke forestiller sig. Jeg oplevede en situation, selve detaljerne i den er ligegyldig, men Martinus brugte de ord om den overfor mig:

”At det plovjern, der skal være med til at pløje den første fure til fordel for en ny tankeverden, må være gjort af en sådan hårdhed, at det kan gå igennem, og har du ikke denne hårdhed, så er det bedst for dig selv, at du vender tilbage. Hvis du ikke kan gøre dig fri af andre menneskers meninger og forestillinger, af sladder, så gå medens tid er».

Jeg håber for enhver, der kommer i den situation, at han kan veje og måle sladderens usandsynlige ubetydelighed imod dette at få lov til at blive ved med at vokse. Det, som er hændt, og det som har aflivet enhver angst i mig og vil komme til at aflive enhver angst hos den, der optager dette studium med hele sin sjæl, det er, at den Gud, som andre mennesker taler om og bruger mange ord til at tale om, han er blevet en virkelighed, en vidunderlig virkelighed i min egen tilværelse. Jeg vil ikke dermed antyde, at jeg skulle have fået kosmisk bevidsthed, ikke det mindste, men det hænder i det daglige liv, i kampen for disse ideers fødsel i verden og specielt i kampen for at få dem bragt ud til menneskene, at man atter og atter står ved en tilsyneladende afgrunds rand.

Jeg kan huske engang, hvor det hele så så mørkt ud, at jeg ikke kunne se vej til nogen sider. Jeg sagde da til Martinus, at jeg syntes, vi stod ved afgrundens rand. Martinus så da blot på mig og sagde: «Jamen, der har jeg levet hele mit liv. Det er det eneste sted, hvor jeg føler mig tryk.» Så forstod jeg, at jeg vist også hellere måtte vænne mig til at slå mine teltpæle ned der. Og det gjorde jeg, og jeg

har aldrig fortrudt det. Der sker nemlig det, at når man ikke længere kræver bankmæssig sikkerhed for sit liv, så får man det uden større vanskeligheder.

De vil komme til at opleve allesammen, at Guddommen kan lide at blive udfordret, Guddommen kan lide de sjæle, der tager ham alvorligt og siger: «Hvis du er til, skal jeg nok finde dig og fange dig». Og det er derfor,

jeg atter og atter i mine egne foredrag har sagt til Dem og appelleret til Dem om at bevare Deres kritiske sans. Martinus ønsker ingen troende, og det tør jeg sige Dem ganske åbent: han har absolut aldrig givet mig nogen mulighed for at blive en troende. At Gud er blevet en virkelighed for mig, vil jo kun sige, at jeg bag alt timeligt, bag alle de omskiftelige vilkår, som livet på det fysiske plan giver et menneske, har lært at blive ved med at være i kontakt med det evige.

At lære Livets Bog at kende, at studere den, er jo efterhånden at blive ekspert i i alle sit livs vanskelige situationer at kunne gå fra det timelige og over i det evige, hvor den virkelige mening med det oplevede findes. De og jeg er nu engang således indrettet, at vi har perioder af lysende og strålende skønhed, hvor intuitionen strømmer igennem vor bevidsthed og hvor det er så let at se Gud i alt, men så hænder der pludselig et eller andet, og tæppet går helt ubarmhjertigt ned. Det har jeg også oplevet i denne sag. Men så har jeg oplevet det, som jeg synes har givet mit liv så dybt et perspektiv: at være sammen med et menneske, hvor et sådant tæppe slet ikke eksisterer.

Jeg husker engang - der har jo været store vanskeligheder at kæmpe med, men det berører vi ikke her på sådan en dejlig dag, vi berører det kun på den måde, som det her er kommet frem, - at Martinus sagde til mig: Du kan da nok forstå, at min sag er Guddommens egen sag, og at han er mest interesseret i at beskytte den, så hvorfor gør du dig alle de bekymringer. Kan du ikke lægge dem over på mine skuldre?» Jeg er nødt til at sige Dem her, at det jo er i mødet med en sådan skikkelse, og jeg ville ikke fortælle Dem disse subjektive ting, om ikke det netop var denne dag og om ikke jeg syntes, at det var rigtigt at sige disse ting, at man får lejlighed til at se sig selv. Når alting inde i en svinger fra den ene side til den anden, så bliver det store spørgsmål for en dette~ svinger han med? Det har jeg aldrig oplevet, og i dag ved jeg, at det vil jeg aldrig

komme til at opleve. For det er forskellen imellem os, som er jordens sønner, og de, som kommer fra den anden side: det svinger ikke. De kommer, og de har deres opgave, og de iblandt os, som vælger at bidrage til at hjælpe dem med at løse denne opgave, må siges at være iblandt de lykkeligste på jorden, uanset de vanskeligheder, som det kan føre med sig.

For 25 år siden var jeg Martinus eneste medarbejder. Livet siden den tid har knyttet vidunderlige mennesker til denne sag. I det mere åbne møder De Mogens Møller og Vibeke Møller. De møder Grethe Brinkhard, og De møder Else Olsen, De møder Tage Buch, De møder Eigil Hansen. De møder en lang række af mennesker, som har udført et strålende arbejde i sagens tjeneste. Men skjult bag disse navne, som jeg har nævnt - og jeg nævner dem kun fordi, at uden disse strålende venners kærlighed i vanskelige stunder, ville det vel have været meget svært for ikke at sige umuligt for mig at løse de opgaver, som Martinus har lagt på mine skuldre, findes der utallige andre.

Det jeg har fundet i denne sag, foruden mit møde med Martinus, er jo dette skønne venskab der strækker sig fra de ansigter, de sjæle, som er hjemme i det fysiske lys til de mange, ofte navnløse, som i det skjulte rækker os en hjælpende hånd til at løse de ting, som denne stadigt voksende og meget levende organisme kræver løst. I mit eget liv har jeg den lykke at kunne sige, at jeg betragter disse 25 år, ikke som en udstået læretid, men som en del af en udstået læretid, en del, som nu er tilbagelagt på en sådan måde, at jeg med tryghed vender mig imod den opgave, som måske bedst kan udtrykkes med ord, som blev talt for snart totusinde år siden, og som De kender som: «Gå ud i verden og gør alle folkeslag til mine disciple».

Fra den første dag jeg traf Martinus og til nu, har han aldrig skjult for mig, at hans viden, at hans åndelige arbejde - hele hans mission - ikke var dansk, og at Kosmos Ferieby ikke for ham var hele menneskeheden. Han har aldrig skjult for mig, at der ville komme en tid fyldt med rejser - han sagde det engang til mig med de ord: «Du længes så meget efter at rejse. Lad mig sige dig, at der vil komme en tid, hvor du vil længes lige så meget efter at være hjemme».

Jeg tror, den tid nærmer sig. Det er i hvert tilfælde min overbevisning, at vejen nu går ud til mennesker udenfor dette lands grænser, af den simple grund, at det er Guddommens vilje, at dette verdensbillede skal bringes til hele menneskeheden. Og jeg er nu i den lykkelige situation både at have mod til at rejse ud og at have en «hjemmefront», som skænker mig fred og skønhed. Skænker mig den baggrund som er forudsætningen for, at man med ro kan arbejde i det fremmede. Martinus har i Kosmos takt mig på en måde, som jeg føler, jeg absolut ikke har

fortjent. Jeg er jo dog den, der, når alt kommer til alt, har modtaget så langt langt mere, end jeg har evnet at give.

Martinus lærte mig en ting, der i mit inderste private liv har fået en umådelig betydning for mig og givet min sjæl en umådelig hvile: kunsten at elske mine fjender, kunsten at elske dem, der på en eller anden måde har noget at udsætte på mig. Foruden disse mennesker lærte man ikke sig selv at kende. De er, for et menneske som har lært at tænke blot lidt kosmisk, Guddommens mest kærlige instrumenter. Vi kan ikke leve uden kærtegn, vi kan ikke leve uden at nogen elsker os, men vi kan ikke vokse, uden at nogen tugter os. Spillet må gå over et stort område, og det er vidunderligt på sin vej i livet at møde en viden, der tager hadets og hævnens tunge byrder bort fra ens skuldre og fra ens hjerte.

Martinus har lært os den eneste ganske vist ofte vanskelige vej til indre fred og harmoni. Han har vist os den, og han har i disse år, jeg har haft lov til at følge ham, hugget utallige tusinde små trin ind i det bjerg, der engang skal føre os fra mørket og op til de lysende tinder.

Martinus gav mig i disse mange år svar på alle de spørgsmål, der var selve forudsætningen for, at jeg skulle kunne leve et rigt menneskeligt liv, forudsætningen for at min tilværelse overhovedet skulle få værdi for andre end mig selv. Jeg vil gerne bede Dem om, sammen med mig, rejse Dem og hylde denne skikkelse, som har betydet så uendelig meget for os alle. For mig, det har jeg prøvet her at give udtryk for og også for Dem selv, for ellers var De næppe kommet her!

Udgiver Martinus Institut Det Tredie Testamente i en autoriseret udgave?

Kommentar til rådets notat: "Om ophavsretssagen – Uddybende kommentar fra rådet", august 2016

v/Jes Arbov

I august måned publicerede rådet en række notater om retssagen, som alle kan læses på www.martinus.dk. Det centrale dokument hedder *Om ophavsretssagen. Uddybende kommentar fra Rådet*, og det er det notat, jeg vil kommentere i det følgende. Det er dog ikke selve retssagen, men MI's genudgivelsespraksis og rådets forsvar for den, som jeg vil sætte fokus på.

Indledende om Tådets rolle. - Inden vi ser nærmere på notatet, vil det være hensigtsmæssigt først at se på den rolle, som Martinus har tildelt rådet, fordi den rette forståelse af denne rolle har stor betydning for bedømmelsen af notatet. Martinus har ved flere lejligheder under bestyrelsesmøderne 1974-81 udtalt, at det er rådets bestemmelse at være Sagens faste punkt. Han gentog det den 6. januar 1981, kort tid før han forlod det fysiske plan, hvor han formulerede det på denne måde:

"Bestyrelsen er jo så at sige i stedet for mig. Nu er jeg garanti for bøgerne og for analyserne. Nu overgår det altså til bestyrelsen, som om det var deres værk, der kommer ud. De holder øje med, at der ikke er nogen, der forvansker dem eller stjæler fra dem. De holder øje med, at det går sin ordentlige gang, at de bliver ordentligt berettet. Det skal bestyrelsen sørge for. De er værkets vogtere. De er det faste punkt for det hele. Og de er det faste punkt for selve instituttet. Og i det hele taget det faste punkt for sagen for hele verden.

Det er en på en gang privilegeret og forpligtende rolle, som rådet dermed har fået tildelt. For det betyder, at rådet for at kunne repræsentere Martinus skal være sandt i alt, hvad det foretager sig. Det gælder rådets beslutninger, men også det informationsmateriale, som rådet udsender i form af nyhedsbreve, redegørelser, kommentarer og notater mv. *Al information fra rådet skal repræsentere sandheden og udelukkende sandheden.* Hvis rådet nemlig vælger at se stort på eller ikke er i stand til at leve op til denne forpligtelse, er det inden for det pågældende felt ikke identisk med det faste punkt, men er derimod et bevægeligt punkt, idet det da viderebringer uvidenskabelige og dermed *relative* eller *lokallogiske* sandheder frem for *åndsvidenskabens absolutte* eller *universelle* sandheder. Det er særdeles problematisk, hvis det sker. For i samme grad, som rådet ikke formidler sandheden, er det et ikke

længere Martinus' repræsentant inden for det pågældende felt, for Martinus repræsenterer og kan kun repræsentere den absolutte sandhed.

At leve op til bestemmelsen som Sagens faste punkt har siden Martinus forlod det fysiske plan vist sig at være en udfordring. Det ser vi ikke mindst i øjeblikket, hvor rådet har valgt at føre retssag mod fire af Sagens venner, og vi ser her, hvordan det kan være fristende for rådet at fremføre meninger og synspunkter, der fremmer dets egne interesser og tilsvarende ignorere eller nedgøre synspunkter, der er i modpartens favør. Som Sagens faste punkt kan rådet imidlertid ikke tillade sig at lade sin stillingtagen påvirke af taktiske hensyn bestemt af dets egne, selvsk motiverede, kortsigtede interesser.

På den måde er det en vanskelig situation, rådet har bragt sig i, men det er samtidigt for alvor her, det skal stå sin prøve og demonstrere, at det er i stand til at repræsentere sandheden, uagtet at denne sandhed i situationen på visse punkter kan være ubekvem for rådet selv. Også i denne situation gælder det imidlertid, at det informationsmateriale, som rådet publicerer på www.martinus.dk, skal være ubestrideligt sandt på den samme måde, som Martinus' analyser i *Det Tredie Testamente* er ubestrideligt sande. Der må ikke kunne sættes en finger på dette materiale, og det må under ingen omstændigheder bære præg af at være partsindlæg.

Er Rådet hævet over Kritik?

Ser vi nærmere på rådets seneste 15 sider lange kommentar, er det fra starten tydeligt, at denne redegørelse desværre snarere er et partsindlæg end en sandfærdig og upartisk fremstilling. Rådets notat påkalder sig derfor en række supplerende og korrigerende kommentarer samt en principiel problematisering af en række kategoriske og kontroversielle udsagn.

Rådet indleder sin redegørelse med at gentage, hvad det skrev i sin kommentar fra februar 2016, idet det henleder opmærksomheden på, at der "lige siden Martinus trådte frem som forfatter og foredragsholder [har] været kritik. Gennem hele Martinus' levetid var der interesserede, som var uenige med ham i, hvordan hans mission skulle forvaltes. Martinus afviste kategorisk denne form for kritik."

Hvad rådet her fremfører er ubestrideligt sandt. Det er den efterfølgende sætning, der er problematisk. For efter denne konstatering tilføjer rådet uden den mindste ansats til forbehold eller selvkritisk refleksion.

"Efter Martinus' bortgang blev kritikken rettet mod rådet og MI (s. 2)

Man kan sige, at rådet hermed har slået tonen an ved ganske naivt og ureflekteret at antage, at den kritik, som rådet i disse år er udsat for, i princippet helt svarer til den kritik, som Martinus oplevede i sin tid. Af flere grunde er dette en forhastet konklusion. Kritik kan have mange årsager, og den kritik, Martinus blev udsat for, behøver ikke uden videre at svare til den, rådet møder i dag. Desuden er der den væsentlige forskel, at Martinus havde kosmisk bevidsthed, mens ingen af rådsmedlemmerne har det. Det er en helt afgørende kendsgerning, som rådet ikke kan ignorere, og som det er nødt til at forholde sig til. For det betyder, at kritikken i dag udmærket kan have en ganske anden karakter end på Martinus' tid.

Med sin kosmiske bevidsthed levede Martinus uden videre op til de kosmiske livslove og den struktur, som han i de sidste år fastlagte under møderne med bestyrelsen. Her instruerede han bestyrelsen – det senere råd – og pålagde det at handle på sine vegne. Det skulle ske på den måde, at rådet, i alt hvad det foretog sig, forpligtede sig til at regne efter og sikre sig at alle dets beslutninger blev truffet i overensstemmelse med de kosmiske analyser. Det betyder igen, at der i dag gælder det ufravigelige vilkår for rådets arbejde, at det kun har ret til se bort fra og kategorisk afvise kritikken – på samme måde som Martinus gjorde det – hvis det er i stand til at dokumentere, at dets beslutninger vitterligt er i overensstemmelse med de kosmiske analyser, og at de dermed er logiske og kærlige. Er det tilfældet, kan rådet blæse på kritikken. I modsat fald er rådet forpligtet til at tage kritikken alvorligt og forholde sig seriøst til den.

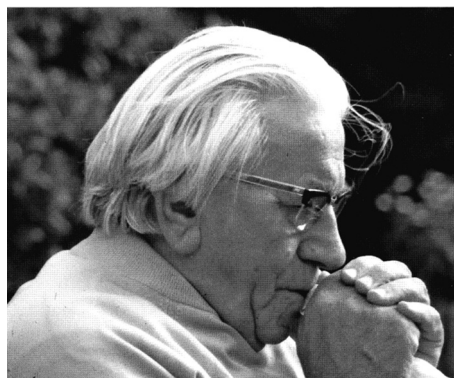
Ved gennemlæsning af de redegørelser, rådet har udsendt om retssagen i år, er det tydeligt, at rådet slet ikke har sat sig ind i eller gjort sig klart, at der på den måde *er sat særdeles klare grænser for dets magtudøvelse*. Det forholder sig nemlig sådan, at det enkelte rådsmedlem ifølge Martinus kun er at betragte som et retmæssigt medlem af rådet, så længe det vedkender sig forpligtelsen til at handle i overensstemmelse med de kosmiske analyser

og lever op til denne forpligtelse i det daglige arbejde.

Når Rådet derfor skriver: "De sagsøgte og deres støtter har tilsyneladende påtaget sig selv en rolle som autoritet indenfor Martinus' Sag og som 'dommere' over rådets og MIs beslutninger og handlinger. Men de har ikke fået denne autoritet af Martinus og udgør ingen myndighed overfor MI. Martinus har aldrig afstukket rammer for et formelt samarbejde med eksterne parter omkring rådets ansvarsområder. Det er helt bevidst, at rådet ikke vælges demokratisk, og at MI ikke afholder generalforsamling. Martinus' hensigt med denne konstruktion var at undgå magtkampe og nytteløse uoverensstemmelser samt bevare den fulde beslutningskompetence hos rådet." (s. 3) er det korrekt, at Martinus ønskede, at rådet skulle besidde "den fulde beslutningskompetence".

Men "den fulde beslutningskompetence" er vel at mærke udelukkende en kompetence til at træffe beslutninger på Martinus' og forsynets vegne. Det er ikke – og det er essentielt vigtigt – en kompetence, der giver rådet ret til at træffe beslutninger på *egne vegne*. Hvis rådet har fået den opfattelse, er det yderst beklageligt for det meget forkert. *Det mandat, rådet har fået af Martinus, er retten og forpligtelsen til at være Sagens vogter, og det indebærer, at rådet aldrig under nogen omstændigheder må handle i overensstemmelse med dets egen vilje, men udelukkende i overensstemmelse med forsynets vilje.* Da forsynet er identisk med Guds primære bevidsthed, betyder det, at rådet er forpligtet til at træffe beslutninger og handle i overensstemmelse med alkærligheden og logikken i *Det Tredie Testamente*. Kun ved at handle på denne måde, er Rådet hævet over kritik.

Når rådet derfor i citatet herover hævder, at dets kritikere "ingen myndighed [har] overfor MI", er dette på ingen måde nødvendigvis sandt. Rådet må nemlig gøre sig klart, at i samme grad som det vælger at blæse på de kosmiske analyser og Martinus' klare direktiver og træffer beslutninger på egne vegne, vil der uundgåeligt være årvågne venner af Sagen, som bemærker dette, og som vil forsøge at gøre rådet opmærksom på, at det er på afveje. På den måde ligger det indbygget i Sagens struktur, at rådet er

nødt til at være velvilligt og åbenhjertigt indstillet over for den mulighed, at det fra Sagens venner kan møde kritik, der er berettiget, og som skyldes, at rådet handler i modstrid med det mandat, det har fået af Martinus.

Det er ligeledes klart, at den autoritet, disse kritikere i givet fald har, ikke stammer fra dem selv, men fra en højere autoritet, som er forsynet og dermed den universelle logik og kærlighed, som *Det Tredie Testamente* repræsenterer. I den forstand gælder det, at rådet altid må være parat til at forholde sig åbent og konstruktivt til relevant kritik og vurdere, om den fremførte kritik *muligvis kan være et udtryk for forsynets henvendelse til rådet* med en meddelelse om, at det i en given situation har tilsidesat forsynets vilje og i stedet truffet fejlagtige beslutninger i overensstemmelse med dets egen vilje.

Netop fordi rådet er selvsupplerende og ikke er underlagt demokratisk kontrol, ville dets magt være arbitrær og ukontrolleret, hvis ikke Martinus havde forpligtet det til at handle inden for rammerne af det mandat, han har givet det. I samme øjeblik, rådet tilsidesætter dette mandat, handler det ikke længere på Martinus vegne, og det er i den situation både kærligt og hensigtsmæssigt, at det bliver bemærket og kommenteret af Sagens venner. Rådet er i stedet for Martinus, og det er derfor af den allerstørste betydning, at rådet træffer beslutninger, der er identiske med beslutninger, som Martinus selv ville have truffet, og hvor man kan sige, at det er gode og velbegrundede beslutninger, der er i harmoni med den logik og kærlighed, som gennemstrømmer *Det Tredie Testamente fra A til Z*.

Lever rådet op til sin forpligtelse om at udgive *Det Tredie Testamente i betryggende form*?

I sine kommentarer fastslår rådet videre, at det “suverænt ved gavebrevet fra 1981 [har] fået overdraget det fulde ansvar for Martinus’ værk og skal værne om det som sit eget.” (s. 2). Til dette er det vigtigt at bemærke, at rådets ret til at “værne om værket som sit eget” forudsætter, at rådet *udfører sin pligt ved ukontroversielt og ubestrideligt* at følge Martinus’ ønsker og anvisninger for sit værk. MI er forpligtet til at udgive Martinus’ værk i “betryggende form”, hvilket i denne sammenhæng betyder en form, som giver fuld sikkerhed for, at det sker på en måde, som Martinus er indforstået med og kan acceptere. Det er netop denne problemstilling om, hvorvidt rådet i praksis lever op til forpligtelsen, at værne om værket i overensstemmelse med Martinus’ ønsker og anvisninger for værket, der er konfliktens kerne, og som også er et af hovedtemaerne i rådets kommentar. Et centralt spørgsmål er her, hvorvidt man kan ændre retskrivningen, uden det har indholdsmæssige konsekvenser. Rådet fremfører i den forbindelse, at “de sagsøgte mener, at det påhviler MI at bevise, at der med de retskrivningsmæssige opdateringer

ikke er tale om betydningsbærende, indholdsmæssige ændringer, selvom det er de sagsøgte selv, der fremfører påstanden om, at der er. (s.8)

Udtalelsen er bemærkelsesværdig og særdeles foruroligende, for med den fralægger rådet sig sit ansvar og lader det være op til andre at bevise, at rådets ændringer ingen indholdsmæssige konsekvenser har. Der er imidlertid med denne udtalelse tale om at fralægge sig et ansvar, som rådet under ingen omstændigheder kan fralægge sig uden samtidig at træde tilbage som råd for Martinus Institut. For idet MI ubetinget er forpligtet til at udgive Martinus værk uændret, som det foreligger fra forfatterens hånd, er det naturligvis også rådets ufravigelige pligt at dokumentere, “at der med de retskrivningsmæssige opdateringer ikke er tale om betydningsbærende, indholdsmæssige ændringer”.

Denne forpligtelse har rådet indtil videre forsøgt at omgå ved dels – som vi ser det her – at skubbe ansvaret fra sig og dels ved at fremsætte to udokumenterede påstande. For det første antager rådet, at der er muligt at angive en klar, nærmest fysisk skillelinje mellem form og indhold i *Det Tredie Testamente*, og for det andet antager det, at retskrivningen udelukkende vedrører værkets form, og at retskrivningsmæssige ændringer derfor er uden indholdsmæssige konsekvenser. Man må sige, at rådet dermed har gjort arbejdet let for sig selv.

For ved at lægge disse uverificerede påstande til grund for sin genudgivelsespraksis har rådet vejet uden om at dokumentere, at de moderniserede tekster er indholdsmæssigt identiske med de uændrede, originale tekster – både i forhold til den umiddelbare og dybere mening og det åndelige indhold, som er nedlagt i teksterne og befinder sig “mellem linjerne”. At der her er tale om en *fatal pligtforsømmelse* er umiddelbart indlysende, for uden denne dokumentation har MI ingen ret til at udgive moderniserede udgaver af værket som erstatning for det originale værk.

Vi ser derfor, at rådet ikke har løftet sin bevisbyrde. Der er i alt, hvad rådet hidtil har skrevet – inklusiv de allernyeste kommentarer og notater – ingen evidens eller åndsvidenskabelig analyse, som godtgør, at de to udgaver er indholdsmæssigt identiske. Alle MIs ræsonnementer vedrørende dette er overfladiske, hypotetiske og usikre. Er rådets værkbegreb og sprogforståelse betryggende? Det virker ligefrem, som om rådet har opfundet et nyt værkbegreb og en ny sprogteori til lejligheden for at kunne forsvare sin praksis. Rådet viser nærmest demonstrativt tydeligt dette, hvor det skriver:

“Går det åndelige indhold tabt ved opdatering af retskrivning, ved gode oversættelser, ved ændret paginering, ny skrifttype, nyt sideformat eller ved digitalisering? Nej, det

åndelige indhold går ikke tabt ved nogen af disse ændringer af værkets form, hvoraf den mest gennemgribende er oversættelse. – Og hvis det åndelige indhold virkelig var i fare for at gå tabt ved god og præcis oversættelse, hvorfor tilskyndede Martinus da så ivrigt til oversættelse? (I stedet for at forbyde oversættelser og modernisering af retskrivningen og herefter tilskynde til, at alle interesserede måtte lære sig dansk og læse de første danske udgaver (s.9)

Det er uforståeligt, at rådet, der har ansvaret for oversættelsen af *Det Tredie Testamente* til andre sprog, ikke begriber, at der er en principiel forskel mellem det originale værk og de oversatte – og herunder også moderniserede – udgaver af værket. Det er en grundlæggende erfaring blandt oversættere, at der altid er “noget” i det originale værk, som ikke umiddelbart lader sig overføre til det andet sprog, og at en oversættelse altid kun vil være en *tilnærmelse til originalen*. Der er uundgåeligt en række dilemmaer, kompromisser og svære valg forbundet med at oversætte fra et sprog til et andet. Selv om det for mange læsere er tilstrækkeligt at læse et værk i oversættelse, vil der altid være en gruppe læsere, der ønsker at læse værket på originalsproget med alle betydningsnuancer intakt, og i disse tilfælde er det selvfølgelig forfatterens originale tekst og ikke en bearbejdet eller moderniseret udgave, de er interesseret i.

Som en yderligere kommentar og perspektivering af rådets bombastiske udmelding må man uvilkårligt spørge, hvorfor det mon er et krav, at præster skal lære græsk og hebraisk under teologistudiet, og hvorfor forskere alt andet lige foretrækker at læse de centrale tekster, der indgår i deres forskning, på originalsproget. At det forholder sig sådan må nærmest være uforståeligt og uforklarligt ud fra det særdeles kontroversielle og ualmindeligt mekaniske sprogsyn, som rådet her forfægter.

Et andet andet sted i redegørelsen hedder det tilsvarende: “Hvorvidt man udgiver med gammel eller ny retskrivning, eller om sproget er dansk, engelsk, tysk, svensk eller kinesisk, er uden betydning for læserens totale mulighed for at tilegne sig det åndelige indhold og nyde det fulde åndelige udbytte af bøgerne (s. 13)

Det er, som tidligere påpeget, ikke rådets opgave at fremkomme med kontroversielle udsagn og partsindlæg, men derimod at viderebringe sand viden og kendsgerninger der er overensstemmelse med åndsvidenskaben. Ifølge det mandat, som Martinus har givet rådet, beror dets legitimitet på, at det evner at løfte denne opgave. *Heraf følger at det for rådets troværdighed og legitimitet er afgørende vigtigt, at det som et supplement til sine seneste kommentarer fremlægger dokumentation for, at de ovenstående udsagn er ubestrideligt sande og retvisende.*

Har Martinus givet rådet tilladelse til at ændre værkets ”form”?

Som påvist forsvarer rådet ændringen af retskrivningen ved kontroversielt at hævde, at retskrivningen udelukkende vedrører formen. Til støtte for antagelsen, at MI har tilladelse til at ændre formen, henviser rådet til artiklen *Fortolkning af Livets Bog*, hvori Martinus i rådets gengivelse skriver, at “Først når den dybere mening i *Livets Bog* bliver til hovedtingen, og stilen og formen bliver til en biting for læseren, da oplever han ’den hellige ånd’ gennem nævnte bog”. Rådet anvender citatet som udgangspunkt for at hævde, at kritikerne af den ændrede retskrivning er mere optaget af “forskning i stil- og formdetaljer” end af det åndeligt indhold. Desværre misforstår rådet aldeles, hvad Martinus her skriver. I forbindelse med udformningen af sit forfatterskab har Martinus været nødt til at anvende sin særegne stil og form, fordi det var den absolut bedste måde, hvorpå han som kosmisk bevidst forfatter kunne formidle det åndelige indhold.

Det er denne stil og form, som Martinus opfordrer læseren til ikke at lade være en hindring for at tilegne sig den dybere mening eller den “den hellige ånd” i værket. Og dette skal bestemt ikke forstås sådan, at der hermed er givet tilladelse til at andre nu kan ændre formen. Det er det omvendte, der er tilfældet. Martinus opfordrer læseren til ikke at fokusere på og ensidigt kritisere hans særlige stil og form – endsige som rådet *tiltvinge sig friheder på forfatterens bekostning og lige-frem ændre formen* – men derimod koncentrere sig helt aldeles om indholdet, som formidles via den givne form.

Det er i det hele taget en alvorlig tilsidesættelse af almindelig videnskabelig redelighed, at rådet i sit notat slet ikke beskæftiger sig med de ulemper, der uundgåeligt er forbundet med modernisering af de originale tekster. I andre sammenhænge, hvor disse spørgsmål har været diskuteret i en dansk sammenhæng, er man sig ulemperne klart bevidst. Når modernisering i forbindelse med danske forfattere som f.eks. St. St. Blicher, Søren Kierkegaard, H.C. Andersen, Tom Kristensen og Karen Blixen alligevel kommer på tale, sker det vel vidende, at der er et uundgåeligt informationstab forbundet hermed. Når modernisering trods dette alligevel vælges, sker det derfor heller ikke som en erstatning for, men som et supplement til sideløbende udgivelser af originalværket. Og det sker af formidlingsmæssige årsager, hvor det primært er hensynet til de

nye ungdomsårgange, der tæller. Rådet er helt tavs, hvad ulemperne angår, og undlader kategorisk at forholde sig til de forskellige aspekter, der taler imod moderniseringen.

Om sin egen begrundelse for at ændre retskrivningen, skriver rådet: “Man kan jo spørge, hvorfor MI overhovedet har foretaget denne retskrivningsmæssige opdatering? Hvorfor ikke bare blive ved at udgive med den oprindelige retskrivning og undgå det store arbejde med opdatering (og det efterfølgende besvær med kritik)? Svaret er enkelt: MI ønsker at tilbyde de interesserede den bedst mulige udgave. En udgave, der er så læsevenlig og tilgængelig som mulig, og ikke mindst en udgave, der er let at søge i elektronisk (uden ensartede stavemåder og uden en fejlfri tekst bliver søgningen besværliggjort). Det har med andre ord været MIs intention, at genudgivelserne skulle følge Martinus’ ønske om at udgive en tekst, der er så alment tilgængelig som mulig – ikke mindst med tanke på fremtidens mange nye læsere.” (s. 9).

Ræsonnementet er svært at følge. Man skulle synes, at det er MIs opgave at udgive værket for nutidens læsere, og de har almindeligvis intet problem med at læse tekster fra det 20. århundrede både før og efter retskrivningsreformen i 1948. Dertil kommer, at den moderniserede udgivelse under ingen omstændigheder behøver at ske på bekostning af originalværket. Er det virkelig tilfældet, at der allerede i dag – hvad rådet vel at mærke ikke har påvist – er et dokumenteret behov for at udgive en moderniseret udgave af *Det Tredie Testamente*, kan denne udgave udmærket udgives på samme vilkår som de oversatte udgaver. Så længe man blot klart angiver, at dette ikke er det originale værk, men en moderniseret udgave af dette værk, og sideløbende hermed udgiver det originale værk, er det intet problem. Det er først når den moderniserede udgivelse erstatter originalværket på markedet, at rådet ingen sikkerhed har for at handle i overensstemmelse med forfatterens udtrykkelige ønske.

Bemærkningen om, det var “Martinus’ ønske om at udgive en tekst, der er så alment tilgængelig som mulig”, synes at være misvisende i sammenhængen. Martinus har på intet tidspunkt, hverken mundtligt eller skriftligt, givet udtryk for, at værket ikke allerede i forhold til de danske læsere var “så alment tilgængelig som mulig”, eller at han ønskede, at værket kort efter hans fysiske bortgang skulle ajourføres med ny retskrivning. Tværtimod demonstrerede Martinus som en af sine sidste beslutninger, hvordan han ønskede værket udgivet. Det skete, da han i 1980 indgik en aftale med Borgens Forlag om, at værket blev udgivet i fotografisk genoptryk og dermed nøjagtigt, som han havde selv havde udgivet det.

Det var da også den helt klare opfattelse på Martinus Institut i starten af 1980’erne, da *Livets Bog* udkom på

Borgens Forlag, at dette var den rigtige måde at gøre det på. Den 17. juni 1980 havde Martinus et sidste møde med Aage Hvolby omkring dennes artikel *Epokegørende træk ved Martinus verdensbillede*, som Martinus var meget glad for og ønskede at fremhæve, hvorfor artiklen i dag er placeret som en af syv *Særlige Kosmos-artikler* på MIs hjemmeside. Det er samtidig en af de sidste udtalelser fra Martinus om værket, og den er helt i tråd med, hvad Martinus tidligere har udtalt ved utallige lejligheder.

I artiklen skriver Aage Hvolby således: “Martinus vil ikke udelukke, at der enkelte steder i hans værker kan være små ’skønhedspletter’, som den meget pedantiske måske ville betegne som fejl. På trods heraf fastholder Martinus, at udover simple trykfejl må intet i hans værker rettes fremover. Dette klare og stærke standpunkt vil eftertiden utvivlsomt vide at påskønne. Thi kun en sådan holdning kan hindre, at værkerne efterhånden kommer til at foreligge i forskellige, mere eller mindre autoriserede udgaver – med al den usikkerhed, forvirring og sekterisme, som dette vides at kunne medføre. Om «skønhedspletterne» udtaler Martinus, at de kun kan være ganske uvæsentlige småfejl.”)

Vi ser således, at der i disse udtalelser fra Martinus slet ikke findes denne skelnen mellem form og indhold, som rådet senere har fundet på, endsige en opfattelse af, at MI har lov til at ændre “formen”. Tværtimod ønskede Martinus med disse enkle og klare bestemmelser at “modvirke forskellige mere eller mindre autoriserede udgaver”, sådan som vi ser det i øjeblikket, hvor MI ad flere omgange siden moderniseringsprojektets start har sendt forskellige, indbyrdes afvigende udgaver i handlen.

På Martinus Institut var det ovenikøbet ifølge flere uafhængige kilder almindeligt kendt, at ingen udover Martinus måtte rette i værket – “end ikke et komma” – hvilket er umiddelbart indlysende og helt konsistent med Martinus’ skriftligt dokumenterede udtalelser. Til trods herfor skriver rådet i sin redegørelse: “Som eksempel på et «Martinus-citat», som vi ikke kan anvende i MIs udgivelsespolitik, er et påstået udsagn om, ’at der ikke må rettes et komma’. Dette udsagn og hvilken kontekst, det eventuelt blev fremsat i, er ikke dokumenteret. MI kan ikke anvende tredjepartsviden i sin udgivelsespolitik, vi må alene holde os til de dessiner, Martinus har overleveret til MI i skriftlig form (foruden ovennævnte båndoptagne rådsråder 1974-81).” (s. 11.) Det er uforståeligt, at rådet ikke sammenholder udtalelsen med Martinus’ egne udtalelser i forbindelse med rådsmøderne eller hans klare holdning, som den er gengivet i Aage Hvolbys artikel, der vel at mærke er personligt godkendt af Martinus. Der er intet i det mundtligt overleverede udsagn, som strider mod de skriftligt dokumenterede udsagn. De synes at være helt og aldeles samstemmende. Det forekommer derfor at være decideret uansvarligt, at

rådet forholder sig passivt og ikke selv undersøger konteksten, hvorunder denne tilsyneladende umisforståeligt klare udtalelse fra Martinus er fremkommet.

Derved undlader rådet at forholde sig til relevant kilde-materiale, som har betydning for, hvorledes udgivelsen af *Det Tredie Testamente* bør gribes an. Det siger sig selv, at denne alvorlige pligtforsømmelse bekræfter det generelle indtryk, man får, når man læser rådets notater i forbindelse med retssagen, at det ikke er Martinus' interesser, der prioriteres højest hos rådet.

Det Tredie Testamente som indbegrebet af det klassiske værk.

Inden for litteraturens verden taler man om litterære, filosofiske og religiøse klassikere. En *klassiker* er et værk, der transcenderer sin egen tid, og som fremstår som et evigt ungt og relevant værk for de efterfølgende århundreder eller endda årtusinder. Med sine genudgivelser af *Det Tredie Testamente* og i de skriftlige kommentarer viser rådet, at det slet ikke har forstået, hvilken status det klassiske værk har, endsige hvilken i *særklasse ophøjet status Det Tredie Testamente* har.

Rådet skriver: "At Martinus' originale manuskript skal bevares som sammenligningsgrundlag ved udgivelser, er selvklaart. At værkerne altid skal udgives i en betryggende form så tæt på Martinus' oprindelige formuleringer som muligt, er indlysende. Men at netop den danske førsteudgave med dens sættefejl og forældede retskrivning skulle udgøre et mere korrekt udtryk for åndsvidenskaben og være mere 'hellig' end de nye og forbedrede danske udgaver eller for den sags skyld gode oversættelser til andre sprog, er en misforståelse." (s. 13).

Blot dette, at rådet omtaler retskrivningen i *Det Tredie Testamente* som "forældet", viser at det ikke har forstået det klassiske værks væsen. Retskrivningen i Martinus værk er ikke "forældet". På samme måde som indholdet i *Det Tredie Testamente* heller ikke er forældet. Det er det værk, Martinus skrev – med de ord og med den stavemåde – og det bliver *ikke forældet* de første mange hundrede år. Som den fødte klassiker over alle klassikere er det "evigt ungt". Det samme kan man derimod ikke sige om oversættelserne og de moderniserede udgaver. De bliver konstant forældede og skal løbende fornyes. Længe efter MIs nuværende genudgivelser er røget på skrotbunken, vil det originale værk stå uberørt af tidens tand og tale til nuværende og kommende generationer.

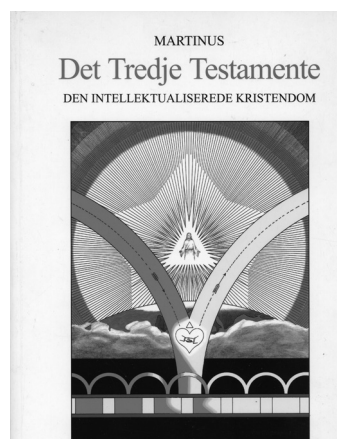
Er MI's udgave med titlen "Det Tredje Testamente" en autoriseret udgave?

Gennem hele redegørelsen forholder rådet sig hverken

præcist eller sagligt til de indholdsmæssige konsekvenser af at ændre værket til en senere tids retskrivning. Rådet fremlægger ikke et eneste af de synspunkter og argumenter, der taler for, at det originale værk har en særstatus, og at det følgelig bør udgives som det primære værk. Rådet har på intet tidspunkt godtgjort, at moderniseringen er uden omkostninger eller mulige skadevirkninger for indholdet, og rådet har ikke dokumenteret, at udgivelsen er i overensstemmelse med, hvad Martinus ønskede.

Dermed er MIs udgivelse af *Det Tredie Testamente* i sig selv et *decideret partsindlæg* i debatten om, hvorledes Martinus' værker bør udgives, og viser at rådet på dette område ikke er Sagens faste punkt, men et særdeles bevægeligt punkt, som i forbindelse med dette spørgsmål ikke formår at placere sig på sandhedens sikre grund. Hvis rådet havde valgt at udgive værket originalt, sådan som Martinus selv gjorde det, ville det have været helt anderledes. Da ville man med fuld ret og uden den mindste skygge af tvivl sige, at MI udgav værket på en måde, som vi ved har Martinus' fulde og helhjertede opbakning, og som dertil er en sprogvidenskabeligt set legitim måde at gribe udgivelsen an på. Dette er desværre ikke tilfældet med de moderniserede udgaver, som de foreligger. Havde man valgt at udgive dem som "moderniserede udgaver" på lige fod med f.eks. oversættelserne, ville sagen have været en anden. Men sådan er det ikke. For *i dag bliver de moderniserede udgaver udgivet på det originale værks bekostning, og som om de er identiske med det originale værk.*

På baggrund af, hvad der her er fremført, må den uundgåelige konklusion være, at rådets notat – *Om op-havsretssagen. Uddybende kommentar fra Rådet* – er et partsindlæg, hvori rådet forsvarer en udgivelsespraksis, der kun kan betegnes som *uautoriseret*, fordi den befinder sig uden for rammerne af, hvad vi med sikkerhed ved, Martinus ville acceptere. Dermed er også sagt, at de moderniserede udgaver af bøgerne med overtitlen "Det Tredje Testamente", som MI har udgivet siden 2003, nødvendigvis må karakteriseres som *uautoriserede* udgaver.

Hvor er tilliden til Guddommen?

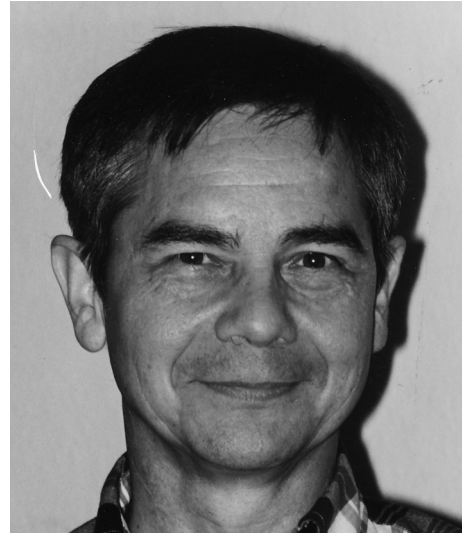
Af Mischa Lim

I situationer hvor vi udsættes for problemer fra vores omgivelser, prøver vi at finde den bedst mulige løsning. Vores reaktion på et problem er ofte en reflekshandling, for vi tager 'angrebet' personligt og forsvare os. Denne evne har vi med os, for det er en instinktiv handling, som stammer fra vores dyriske fortid, hvor det at forsvare sig ikke kun er en indgroet, men ofte en livsvigtig vane. Så dette har vi med i vores 'bagage'. Men i overgangen fra dyr til rigtigt menneske befinder vi os i en splittet situation, hvor vi arbejder på at lægge det dyriske bag os, mens vi samtidig koncentrerer os om det menneskelige i mennesket.

Dette er en form for opdragelse, som først Jesus viste os med sit eksempel, og som Martinus siden har videnskabeliggjort, idet han med Det Tredie Testamente har gjort Guddommen nærværende for os og har bragt Gud i centrum af vores bevidsthed. Martinus har 'synliggjort' Gud som alkærlighedens absolut faste punkt i den menneskelige tilværelse. I vores væremåde viser vi så, at vi har forstået dette budskab. Derfor har vi – som har læst Martinus - et ansvar. Vi har fået teoretisk og logisk forståelse og viden om livet og formålet med det, som jo er at blive ét med Gud. Med denne viden indarbejder vi nu aktivt Guddommen i vores handlemåde og i løsningen af vore problemer. For viden forpligter.

Når det enkelte menneske derfor bliver stillet over for problemer med sine medmennesker, spørger det nu ganske naturligt: "Hvorfor har Guddommen ladet mig møde lige dét eller de mennesker? Hvad vil Gud sige mig, og hvad er Hans lærdom?" Vi ved, at mødet skal lære os noget, for vi ved, at Gud bringer dette møde i stand af kærlighed til sin Søn, og at dét, som vi opfatter som en 'modstander', i realiteten er et af Guddommens kærlighedsredskaber. Der er åbenbart noget, vi skal lære, og det er lige netop nu, vi er modne til at løse de opståede problemer. Dette kan i første instans være svært at forstå, men ved nærmere eftertanke ses logikken i det, for siger vi ikke i vores bøn "Ske ikke min, men Din vilje".

Selvfølgelig står menneskene på forskellige udviklingsstrin, og det enkelte menneske kan kun bede til Gud herudfra. Men når det beder intenst og absolut ærligt – dér, hvor det er i enrum med Gud og er både 'lyttende' og

'seende' – så kommer også Guddommens svar, for Gud er ikke en sadist, der lader sin Søn lide unødigt. Hvordan problemet løses, er derfor en sag mellem det enkelte menneske og Gud. Bønnen til Gud kan derfor ikke indeholde bare det mindste strejf af en hvid løgn eller et selvbedrag, for dermed er henvendelsen ikke absolut ærlig og ikke et ønske om at gøre Guds vilje og kun Guds vilje.

Personligt savner jeg at se denne tillid til Guddommen i vores Sag. I en af sine offentlige taler kom Martinus bl.a. ind på, hvor vigtigt det er, at man skal finde sig i alt, og han stillede derpå dette spørgsmål:

"Hvem kan finde sig i det meste?"

Ja, hvem kan finde sig i det meste? Svaret må være:

Det kan den, der har ører til at høre med, og øjne til at se med.

Martinus' værk er "den hellige ånd"

Af Kurt Christiansen

Rådets medlemmer og deres sympatisører har såvel i retten som på facebook gjort hvad de kunne for at nedtone/nedgøre betydningen af Martinus og hans livsværk på enhver måde. De har sammenlignet Livets Bog med Anders And, f.eks., og sået mistro omkring Martinus kosmiske bevidsthed, talt om muligt brug af euforiserende stoffer m.m..

Man har søgt at benægte Martinus værks betydning for menneskeheden som en videreførelse af Kristus funktion som verdensgenløser. En videreførelse der, fra at være et sæt forklaringer fremsat af Kristus i symbolsk og metaforisk form, på grund af menneskenes ringe intellektuelle udvikling på det tidspunkt, til en høj-intellektuel redegørelse og logisk tankerækkemæssig redegørelse for væsnernes og universets struktur og udvikling ved kosmiske analyser fra Martinus, i form af hans tekster.

Martinus siger, at det nu er på tide, at menneskene får den logiske forklaring, da deres intelligens er forøget siden Kristi tid. De burde nu være klar til at kunne forstå de logiske analyser.

Sådan er det imidlertid ikke fat for en gruppe mennesker der har indtaget MI og sidder som rådet, og dermed som ansvarlige for videreførelsen af Martinus arbejde, samt for en gruppe som fører sig frem på facebook som sympatisører af rådets opførsel.

Ingen af nævnte mennesker har forstået noget af det Martinus siger i sine tekster, ellers ville de ikke nedvurdere personen og hans tekster på den måde de gør.

Martinus var fuldt ud klar over, at situationen var således i den nulevende gruppe af mennesker. Han erfarede det selv gennem sin levetid.

Han sagde derfor: "I skal blot tage det fra mine tekster som I kan bruge, og lade resten ligge". Dette udsagn er meget logisk og naturligt som retningsgivende for mennesker med lav intellektualitet.

Han advarede også om, "at man ikke skal kaste perler for svin, disse svin forstår ikke perlernes værdi, de tygger dem bare i stykker så de bliver ødelagte". Dette skal naturligvis forstås i sin symbolske form.

Det beskriver netop en situation, hvor "svinene" ikke lader perlerne ligge selv om de ikke forstår hvad de repræsenterer af værdier, men tygger dem, og derved ødelægger dem, så ingen andre kan få glæde af dem.

Det er netop sådan jeg ser situationen som den er i øjeblikket. Rådet, "svinene" som ikke evner at fatte den værdi som "perlerne" - Martinus tekster - har, forfalder teksterne "tygger dem i stykker", og påstår, at det de har tygget i stykker, endda er bedre end det originale. Man kan naturligvis ikke anklage disse uintellektuelle personer på anden måde, end at konstatere, at de kun er i besiddelse af en meget lav intellektuel standard, som de i de næste inkarnationer gennem udvikling må højne. Det gælder også så mange andre.

Det der er galt, er blot, at sådanne uintellektuelle mennesker ikke har noget at gøre i MI-rådet, hvor de altså optræder som "svin der tygger de værdifulde perler i stykker". De er blevet valgt ind af personer på samme niveau, så de sidder derfor ikke ulovligt som sådan. Dem der har valgt dem ind i rådet, og vil gøre den samme fejltagelse igen, skal blot være klar over, at de ved deres handlinger oparbejder en karma som nok ikke vil være så behagelig lysende. Ved deres handlinger modarbejder de direkte forsynet i dets bestræbelser for at udbrede de uvurderlige, betydningsfulde oplysninger der ligger i Martinus egne tekster, og kan forstås af de få der er udviklede til at forstå disse.

Hen ad vejen vil flere og flere få evnen til at forstå disse tekster. Det er derfor af afgørende betydning at disse tekster ikke ødelægges af aldeles uintellektuelle mennesker, der ændrer teksterne til en form som disse mennesker evner at forstå.

Man kan så spørge hvad der får sådanne mennesker som rådet består af, til at gå ind i rådet, når de reelt ikke evner at forstå Martinus tekster, og nedvurderer dem og Martinus på den mest primitive måde.

Der kan måske være flere årsager, men det er nærliggende at antage, at det er personer der har prøvet, men ikke har evnet at gøre sig gældende ude i det pulveriserende liv på grund af manglende evner, og derfor

tror, at de kan få betydning, og føre sig frem, ved at være i MI-rådet.

Man kan blot lægge mærke til det der er beskrevet omkring rådsmedlem Peter Bendtsen's baggrund, som Vagn Noach har vist på facebook. Peter Bendtsen har været med i 5 virksomheder, der er opløst ved konkurs og 2 der er opløst gennem en tvangsopløsning. Hvilket sølle generalieblad.

MI-rådet og tilhængere har klart afvist LB som værende "talsmanden den hellige ånd" en fortsættelse af Kristi virke som verdensgenløser.

Jeg er fuldt ud klar over, at ovennævnte personer og deres tilhængere, ikke vil evne at forholde sig til det efterfølgende fra LB3 hvor Martinus gør rede for, hvordan han er i stand til at analysere Kristi udsagn på en højintellektuel og logisk måde, og redegør for, at LB er en intellektuel fortsættelse af Kristi lære. Til gengæld tror jeg, der vil være andre der forstår teksten. Derfor omtaler jeg den efterfølgende.

Martinus har beskrevet forholdet mellem Kristi udsagn, og LB's tekst, samt denne teksts værdi som højintellektuel logisk oplysning om verdensaltets og de levende væseners struktur og udvikling, flere steder, men det jeg viser, er ret kortfattet, og dækker forholdet ganske godt.

I LB3 afsnit 879 side 1097 står der:

"879. Og „Talsmanden” kom. Verdensgenløsningens kosmiske Straalevæld lyser med forstærket Glans igen ind over Jorden. Og Menneskene vil i Betagelse og Henrykkelse igennem dennes altopklarende Lys faa deres Retfærdigheds- eller Kærlighedstrang fuldt ud tilfredsstillet. Jesu kosmiske Klarsyn vil blive til Virkelighed. Gennem fysisk og kosmisk Videnskab vil hans udødelige Sætninger faa forøget Glans. Gennem Skoler, Universiteter og Lærestalter vil Verdensgenløsningens højeste Idealer, Forskrifter og Antydninger blive til levende Kendsgerninger for Almenheden, og at Vejen til Gud udelukkende kun udgøres af den Virkelighed, som kommer til Syne for os som identisk med det, vi udtrykker under Begrebet „Udvikling”. Vi ser saaledes, at den levende Udvikling, der finder Sted i os og udenom os, og i hvilken alle Ting deltager, saaledes er den eneste absolutte aabne Vej til „Himmeriges Rige”. Igennem den ene ejendommelige Tilstand efter den anden fører Guddommen Sjælene op igennem alle Sfærer i sit Domæne, alt efter deres eget Begær, Væsen og Intellektualitet. Og kun paa denne Maade bliver det „evige Liv” til en levende Tilværelse i Oplevelse, Skabelse og Kærlighed. Og det er denne direkte Vej til Guds Rige, vi i „Livets Bog” har til Opgave at afsløre eller aabenbare for det retfærdigheds- eller kærlighedshungrende Jordmenneske. Vor Beskrivelse eller Analyse af Jordmenneskets Degeneration, dets Genvordigheder,

Lidelser og seksuelle Forvandling er kun Beskrivelser af Detailler i denne Væsenernes Vandring op imod Guden eller dennes Udformning af Væsenerne i sit Billede efter sin Lignelse. Og vi har her set, hvorledes vore Analyser og Beretninger kun udgør en hundrede Procents Fortsættelse i Jesu mentale Fodspor, og at vi udtrykker den urokkelige Forlængelse og Udvidelse af Verdensgenløserens kosmiske Klarsyn, som han i sin Tid ikke kunde give sin Samtid, men maatte forlægge til senere Tider. Vi har retfærdiggjort en guddommelig Udsending og stadfæstet hans Budskab som Videnskab for den udviklede Forsker og vist det som identisk med vort eget daglige Livs Kendsgerninger."

Her påpeger Martinus Livets Bogs mission under betegnelsen "den hellige ånd".

I LB3 afsnit 912 side 1139 kan man læse følgende:

"912. At man ikke ligefrem fysisk kan overskue Makrokosmos ligesaa let som Mikrokosmos danner hverken Berettigelse eller Grundlag for en Benægtelse af, at samme Kosmos styres eller føres af samme Princip som Mikrokosmos, tværtimod, denne Omstændighed gør det endnu mere tvingende nødvendigt netop at maatte *tænke sig Makrokosmos analogt med Mikrokosmos. Hvilken anden Forskermetode end netop denne* kan berettiget udtrykkes som „videnskabelig»? — Og hvormed kan en anden Metode urokkeligt underbygges? — Fantasi, Postulater og Dogmer kan ikke underbygge noget „videnskabeligt» og er da heller ikke de Foreteelser, det er almen-gældende at basere Universitetslærdom paa. Hvor man ikke har konkrete Beviser, kan man naturligvis heller ikke aabenbare konkrete Facitter. Men hvor man ikke har konkrete Facitter, har man undertiden Hypoteser. Men hvis en Hypotese ikke skal være et tomt Postulat eller et Dogme, maa den netop udgøre den Konklusion, man kommer til ved at bedømme et ukendt Objekt ud fra et kendt Objekt, med hvilket det mere eller mindre forekommer at være analogt. Paa hvilken Maade skal en Hypotese ellers kunne være berettiget eller i Kontakt med Videnskab? —

Hvis man derfor frakender den logiske Skabelsesproces, der har forvandlet Jordkloden fra en Ildsø til den straalende Verden af Liv, den i Dag repræsenterer, Intelligens, Tanke og dermed Bevidsthed og et hermed forbundet „levende Noget» eller Ophav, vil denne Frakendelse eller Benægtelse være — ikke en Hypotese, — men et tomt Postulat, idet man da ikke har bedømt det ukendte ud fra det kendte. Og man vil da, i Stedet for at være Forsker, udelukkende være Fanatiker. Det kan jo ikke nægtes, at indenfor det kendte, hvilket vil sige: indenfor det Omraade, hvor den menneskelige Iagttagelsesevne har en Hundrede Procents Kapacitet, kan ingen logisk Skabelse finde Sted uden at være et

Produkt af et levende Ophav, være manifesteret i Kraft af Tanke, Intelligens, Villie og Hjernefunktion. Denne Kendsgerning vil da være det eneste, ud fra hvilket man retmæssigt kan bedømme den endnu mere logiske Skabelsesproces, der finder Sted i det Omraade, hvor vor Sanseevne ikke ejer den førnævnte Kapacitet, og af hvilken Grund nævnte Omraade: Naturen, Jordens Forvandlingsproces, Stjernernes Gang eller hele Universet derfor udgør et for os mere eller mindre ukendt Objekt. Som vi her ser, kan den ærlige og sande videnskabelige Forsker saaledes slet ikke undgaa i det mindste som Hypotese at maatte acceptere et levende, tænkende Ophav bag Naturens store Skabelse, og at denne saaledes er en Bevidsthedsfunktion analogt med den af os selv frembragte Skabelsesproces.”

I denne tekst redegør Martinus for hvilken metode, baseret på logik, der skal bruges for at forstå beslægtede fænomener, hvor man bruger det kendte til at skabe forståelse for det ukendte.

Martinus havde en næsten umulig opgave der bestod i, at nedtransformere sin kosmiske viden til nogle logiske redegørelser der lå inden for rammerne af det som et normalt udviklet menneske vil kunne forstå. Da Martinus så sine analyser som grundlag for menneskers tilegnelse af kendskab til de kosmiske love, langt ud i fremtiden, hvor menneskenes intellektualitet vil udvikle sig til højere niveauer, er det ikke så mærkeligt, at kun de intellektuelt højest udviklede mennesker på nuværende tidspunkt evner at forstå teksternes indhold i dybden. Det er derfor, at flertallet af mennesker ikke kan se forskel på MI's forfalskede/forvanskede tekster, og den ægte vare som jeg har udgivet på mit bogforlag for at give de kvalificerede højintellektuelle søgende, muligheden for at studere den ægte vare hvorved man kan blive klogere, hvis man forstår hvad Martinus har skrevet.

I LB3 afsnit 919 og 920 på siderne 1149 og 1150 kan vi læse følgende:

”For at kunne modtage Vejledning eller Undervisning maa man være i Besiddelse af et vist Kvantum selvoplevet Materiale, der i Bevidstheden kan afføde et „Hvorfor». Thi uden at man netop er besjælet af dette „Hvorfor», er man ikke hungrende efter en Forklaring eller Løsning paa Spørgsmaalet i den givne Situation. Og i en Situation, hvor man ikke har Erfaringer og alligevel ikke føler dette „Hvorfor», kender man ikke sin Uvidenhed, men tror netop om sig selv at udgøre en tilstrækkelig Kapacitet i det paagældende Felt og docerer undertiden i blind Iver sine heraf opstaaede fejlagtige Følgeslutninger uden at ane den Naivitet og Uvidenhed, man derved kommer til at lægge for Dagen overfor de Væsener, der forlængst ved Selvoplevelse har passeret det paagældende Emnes

Erfaringsfelt eller Omraade. Det er saadanne *Væsener*, der fremtræder med indbildt Viden og Kapacitet, der i den daglige Tilværelse betegnes som „Kværulanter». De er intolerante og fordummende alle andres Meninger og docerer deres egne indbildte Fuldkommenheder til højre og venstre og stadfæster dermed overfor den virkelige Vise eller det virkelig vidende Væsen deres i Feltet totale Uimodtagelighed overfor teoretisk Undervisning eller Vejledning. Og hvad kan den Vise eller virkelige Kapacitet da gøre andet end henvise et saadant Væsen til „Helvedes Ild”, hvilket altsaa vil sige det samme som: Livets egen Belæring eller Tale til ham igennem hans egen Skæbnedannelse? —

Naar Verdensgenløseren henviser det for teoretisk Undervisning og Vejledning uimodtagelige Væsen til „Helvedes Ild», er det saaledes, som vi her har set, absolut ikke af Hævnfølelse mod Kværulanten, men ud fra den Omstændighed, at der ikke eksisterer nogen anden Vej. Kværulanten vil, igennem denne Livets egen Tale, igennem hans egne Erfaringer, komme til at opleve sin aandelige Uformuenhed og den heraf følgende Hjælpeløshed i det paagældende Felt. Og denne Oplevelse vil igen afføde i det samme Væsen det i Beskedenhed eller Ydmyghed fremtrædende „Hvorfor», som er absolut nødvendigt, for at den teoretiske Vejledning eller Haandsrækning kan gives det af den seende, den Vise eller Verdensgenløseren.

920. Og hermed er vor Konstatering af vore Analysers fulde Kontakt eller Harmoni med selve Verdensgenløsningsprincippet tilendebragt. Vi har saaledes set, at vore Analyser om Reinkarnation og Menneskehedens Omskabelse og den heraf følgende seksuelle Forvandling fuldtsændig finder Genklang i selve Kristendommens dybeste Ophavs egen kosmiske Bevidsthed. Naar vi her i „Livets Bog» fortæller den sande Læser eller Forsker, at han ved sin Handlemaade i Dag udløser de Aarsager, hvis Virkninger vil være bestemmende for hans Skæbne i kommende Liv, er det saa ikke en logisk Redegørelse for Kristi Ord: „Han skal betale enhver efter deres Gerninger»?”

Martinus viser her hvilke betingelser der skal være opfyldt for at et menneske kan have mulighed for at forstå de åndsvidenskabelige tekster. Her gør Martinus rede for hvorfor nogle mennesker ikke har udviklet evner til at tilegne sig den relevante vejledning på det åndsvidenskabelige område, samtidig med at de mener at de selv sidder inde med sandheden. Det er denne problemstilling vi står i i dag.

I LB3 afsnit 926 side 1165-1167 kan vi læse følgende:

”Da „Livets Bog» udelukkende bliver til i Kraft af mit eget direkte Syn, min egen direkte Sansning af Livet selv og saaledes ikke i nogen som helst Retning er en Afskrift, et Plagiat eller en Kopiering af noget som helst andet Væsens Syner eller Oplevelser og derfor heller ikke i nogen Retning er baseret paa „Bibelen» eller andre hellige Bøger, vil ingen af de Citater fra Bibelen, vi lejlighedsvis gengiver her i mit Hovedværk, være fremførte for at underbygge selve „Livets Bog», den eksisterer urokkeligt i Kraft af sin egen Identitet som et Resultat af direkte Oplevelse, men derimod for med nævnte Bogs Analyser at stadfæste eller underbygge de i Citaterne opgivne, men ikke underbyggede eller analyserede evige kosmiske Facitter.

Formålet med vore kosmiske Analysers Konfrontering med Verdensgenløserens Udtalelser er saaledes ikke dette, ved Hjælp af disse Udtalelser at retfærdiggøre vedkommende Analyser i „Livets Bog» (Analyser kan nemlig kun retfærdiggøres i Kraft af den Logik, de i sig selv udgør), men derimod dette: at retfærdiggøre og underbygge de nævnte Udtalelser ved Hjælp af den i Analyserne aabenbarede Virkelighed eller Sandhed, som de nævnte Udtalelser igennem deres overleverede forældede Terminologi har unddraget sig.

Og vi har da her haft den Glæde, for den uindviede, at kunne paavise, hvorledes vore Analyser saaledes har kunnet underbygge og retfærdiggøre det „kosmiske Klarsyn», der i Form af Jesu Udtalelser kun som løsrevne og af senere Tiders mentale Gevækster af Overtro og Fantasi tilgroede Brudstykker er overleveret Jordmenneskeheden. Ved saaledes at retfærdiggøre Jesu „kosmiske Bevidsthed» og fuldkomne Væremaade for „dem, der vil modtage det» eller for dem, „der har Øren at høre med», fra den Tilsløring og Overtro, som Aarhundreders Forstening af dens ikklædte Formler og Lignelser har afstedkommet, har vi her været med til at aabenbare, at hans Udtalelser og Væremaade er identisk med den samme Virkelighed eller Videnskab som den, „Livets Bog» har til Opgave at manifestere, og at samme Bog saaledes i sig selv er en planmæssig Fortsættelse af Fortolkningen af denne Livets højeste Kundskab. Og med denne fortsatte Fortolkning har vi retfærdiggjort en guddommelig Udsending og stadfæstet hans Budskab som identisk med vort daglige Livs dybeste Kendsgerninger. Og vi har set, at dette Budskab allerede indeholdt de begyndende Af-

sløringer af Udviklingen, Reinkarnationen og Jordmenneskenes seksuelle Forvandling som en for Væsenerne af Guddommen selv anvist straalende Landevej igennem Verdensaltet, Himmeriges Rige og det evige Liv. Samtidig saa vi, at „Naade», „Syndsforladelse», „Guddommens Vrede», „Helvede» eller „Straf for Synder» kun var lokale Foreteelser, skiftende Detailler eller Dekorationer, hvormed Guddommen markerer sin evigt altomfattende lysende Kærlighed i dette store Verdenssceneri. Og saaledes i fuld Kontakt med Verdensgenløserens evige Princip vil vi fortsætte vor Forskning og Klarlæggelse af Livsmysteriets største Problemer.”

I dette afsnit gør Martinus det fuldstændigt klart, at han ikke bygger sine tekster på Kristi udsagn. Han siger netop, at han selv har den ”direkte forbindelse til den universelle viden”. Han har derimod gennemgået Kristi udsagn, og fortolket dem, for at retfærdiggøre Kristus som værende den verdensgenløser der på et tidligt tidspunkt hvor menneskene var endnu mindre intellektuelt udviklede, var nødt til at udlægge sine analyser på en meget let forståelig måde for disse mennesker.

Martinus opgave er nu at give de præcise logiske udredninger, som Kristus ikke kunne fremsætte på grund af manglende intellektualitet hos sine samtidige.

Det jeg har vist her af Martinus tekster, er kun de afsnit hvor han direkte redegør for situationen. Martinus egentlige fortolkning af Kristi udsagn strækker sig over mange sider. Jeg kan derfor anbefale den intellektuelt udviklede læser, specielt at gennemarbejde siderne LB3 side 1069 til side 1167, altså ca. 100 sider, for at forstå hvad Martinus ser som dybden i Kristi udsagn.

Når man har forstået dette, er man ikke i tvivl om, at Livets Bog er den endelige og absolutte logiske og videnskabelige forklaring på ”livets gåder”, og en videnskabelig redegørelse for hvordan de levende væsener og verdensaltet ”er skruet sammen”. Livets Bog rangerer således i absolut betydning langt over alle til dato skrevne religiøse bøger der prøver at redegøre for de samme fænomener. Livets

bog beskriver væsenernes og universets "system" på en absolut videnskabelig måde. En måde som Martinus har været nødsaget til at præsentere som logiske tankerækker for at nå frem til den endelige redegørelse, da det her ikke kan gøres ved at "måle og veje". Disse tankerækker/analyser giver den højintellektuelle forsker mulighed for at få analyserne bekræftet, ved opmærksomt at overveje hvad man oplever gennem selve livets oplevelse. Det er derfor at Martinus tekster er ånds-videnskab, og ikke blot tros-tilkendegivelser. Martinus har kun kunnet gøre dette fordi han var i besiddelse af den kosmiske bevidstheds kontakt til universets lager af viden.

De ca. 100 sider som jeg har anbefalet den intellektuelle læser at sætte sig ind i, er imidlertid ikke, i den forstand, videnskaben i åndsvidenskaben. At arbejde med selve åndsvidenskaben i denne tekst på et seriøst plan stiller langt større krav til den højintellektuelle læser end forståelsen af disse sider. Martinus har netop prøvet at undgå at komme ind på den dybere videnskab i sine tekster på de omtalte sider, men den vidende åndsforsker ser klart, når denne læser teksten, hele den underliggende viden som Martinus er i besiddelse af, og som den udviklede forsker også, ved at læse Martinus tekster, også har fået, i hvert fald en teoretisk forståelse af, ved sit åndsvidenskabelige studium. Den absolutte indleven i disse forhold får man først når man får kosmisk bevidsthed.

Årsagen til at jeg fremhæver ovennævnte, er blot, at denne tekst som jeg her har fremført, sætter Martinus tekster, og hans specielle kosmiske indsigt i en uangribelig relation til de

religiøse bøger der findes, og på et niveau der ligger langt over disse bøger. Dem der ikke kan forstå dette har ubevidst anbragt sig selv i en gruppe af uintellektuelle, uudviklede mennesker, som endnu er meget langt fra at forstå selv de mest indlysende aspekter omkring Martinus og åndsvidenskaben. Samtidig er det også helt indlysende, at sådanne uintellektuelle mennesker heller ikke har den mindste forudsætning for at bedømme Martinus kapacitet og indsigt på det åndelige plan.

Jeg mener ikke, at jeg hermed har bidraget til de uintellektuelle menneskers forståelse af åndsvidenskaben, for det er der ikke andet end udvikling der kan råde bod på, men jeg tror, at de mere intellektuelle mennesker vil kunne nikke bekræftende til det jeg her har sagt. Man skal ikke "kaste perler for svin", men man kan ikke forhindre at sådanne "svin" opsøger perlerne, og i uvidenhed gnasker på dem og ødelægger dem.

Heldigvis har vi dog kunnet opdyrke nogle ægte perler som erstatning for de ødelagte, i form af de faksimileudgaver af Martinus tekster jeg på mit bogforlag, åndsvidenskabsforlaget, har udgivet til gavn og glæde for dem der har øjne at se med, har ører at høre med og har intellektualitet til at forstå og analysere med. Det er blot herefter menneskenes opgave, selv at skelne mellem de ægte perler og de ødelagte. De ægte perler virker kun strålende for dem der kan fornemme/opfatte strålerne. For "svinene" var det, og er, kun dårlig føde at gnaske i.

Kurt Christiansen supplerer:

Den 26/10 2016 lagde jeg et opslag ud på facebook hvor jeg viste nogle små stykker fra Livets Bog. Som supplement til disse, viser jeg her endnu et lille tekststykke fra LB IV, stk. 1539, side 1796.

"1539. For det jordiske Menneskes Vedkommende befinder dette sig altsaa i det evige Livs „Dødszone“. Det er uden „kosmisk Bevidsthed“. Det er saaledes „bevidstløs“ paa det kosmiske eller aandelige Plan og kender derfor slet ikke til den Side af dets Natur med Undtagelse af de igennem Religionerne og Verdensgenløserne tillærte kosmiske Facitter eller Glimt af et højere Liv og den hertil svarende højere kosmiske Natur i Væsenets Sjæl og Aand. Men igennem den Manifestation af „Talsmanden, den hellige Aand“ i Form af Aandsvidenskab, Gud her har aabenbaret for os, er disse Facitter nu blevet gjort tilgængelige for intelligensmæssig Forstaaelse for den udviklede, søgende Forsker. Og med Studiet af denne

Videnskab vil nævnte „Talsmand“ eller „hellige Aand“ i Form af „kosmisk Bevidsthed“ begynde at fylde hans Tanker og dermed hans Sjæl og gøre hans Aand i en tilsvarende Grad „eet med Faderen“ og dermed opvække ham af Spiralens „Dødszone“ og give ham „det evige Liv“ som en vaagen bevidst Kendsgerning."

Her står det klart, i hvert fald for den højintellektuelle forsker af LB, at:

"For det jordiske Menneskes Vedkommende befinder dette sig altsaa i det evige Livs „Dødszone“. Det er uden „kosmisk Bevidsthed“. Det er saaledes „bevidstløs“ paa det kosmiske eller aandelige Plan og kender derfor slet ikke til den Side af dets Natur med Undtagelse af de igennem Religionerne og Verdensgenløserne tillærte kosmiske Facitter eller Glimt af et højere Liv og den hertil svarende højere kosmiske Natur i Væsenets Sjæl og Aand."

Menneskene befinder sig ”bevidstløse”, altså uden kosmisk bevidsthed, i deres nuværende tilstand, som mennesker der endnu befinder sig i dyreriget.

Efterfølgende gør Martinus klart, at ”talsmanden den hellige ånd” er lig med ”kosmisk bevidsthed” med ordene: ”nævnte „Talsmand” eller „hellige Aand” i Form af „kosmisk Bevidsthed””

Efterfølgende står der:

Men igennem den Manifestation af „Talsmanden, den hellige Aand” i Form af Aandsvidenskab, Gud her har aabenbaret for os, er disse Facitter nu blevet gjort tilgængelige for intelligensmæssig Forstaaelse for den udviklede, søgende Forsker.

Martinus siger her, at ”talsmanden den hellige ånd” er manifesteret i form af ”åndsvidenskaben”, hvor ”åndsvidenskaben” er lig med, er et udtryk for, Livets Bog, sammen med de øvrige tekster Martinus har skrevet selv, og kun disse, uden indblanding af almindelige mennesker, medarbejdere og rådsmedlemmers totalt uintellektuelle forvanskninger af hans tekster.

Gud har dermed åbenbaret ”talsmanden den hellige ånd” i disse tekster via det forhold, at Martinus havde kosmisk bevidsthed, på hvilket grundlag han skrev disse tekster. Han skrev dem som en detaljeret tilkendegivelse af den viden han havde via sin kosmiske bevidsthed. Han var det væsen som forsynet har sendt til jordmenneskene, for at hjælpe dem på rette vej. En vejledning som de højst intellektuelt udviklede mennesker, i takt med at sådanne findes på det jordiske plan, og fremover bliver udviklet, kan benytte denne tekst som ”kompas” for deres videre udvikling hen imod at få kosmisk bevidsthed.

Via disse tekster kan det højintellektuelle jordmenneske nemlig tilegne sig en højintellektuel forståelse af den specielle viden der er passende for det nuværende jordmennesketrin i væsenernes udvikling. Teksterne er ikke hele ”talsmanden den hellige ånd”. Martinus sagde, at det kun var et par håndfulde kerner (viden) i forhold til et helt jernbanetog fuld af kerner (den samlede kosmiske viden), men det var den mængde som var passende for mennesket på vores nuværende plan.

Dette er således Martinus og guddommens/forsynets hjælp til, at det højintellektuelle menneske intellektuelt/intelligensmæssigt kan få muligheden for at få kendskab til noget af ”talsmanden den hellige ånds” indhold. Den del af indholdet som kan være til gavn for jordmennesket på dets nuværende udviklingsplan.

Det er jo sådan, at jordmenneskene endnu ikke er udviklede til selv at kunne få kosmisk bevidsthed. Det kan de først få, når de er så udviklede, at de er parate til at gå ind i det rigtige menneskerige. Nogle er relativt tæt på dette

skridt, andre er århundrede bagud i deres intellektuelle udvikling.

Det er endda sådan, at det kun er de højst intellektuelt udviklede mennesker der reelt kan forstå teksterne. De øvrige mennesker må tage det af teksterne de kan kære, og lade resten ligge til de bliver mere intellektuelt udviklede. Alle vil dog nå det højintellektuelle stadium på et tidspunkt, og efterfølgende nå det stadie hvor de selv kan få kosmisk bevidsthed. Indtil de når så langt må de nøjes med at tilegne sig det de evner. Martinus skrev jo ikke Livets Bog for at den skulle være fuldt forståelig for alle mennesker på deres nuværende udviklingsstadium. Teksterne er kun forståelig i dybden for de absolut højst intellektuelt udviklede mennesker i øjeblikket. Teksten vil langsomt blive mere og mere forståelig for gennemsnitsmennesket efterhånden som dette videreudvikler sig.

Det er dette dilemma vi har i øjeblikket, hvor nogle aldeles uintellektuelle mennesker mener, at teksten skal skrives så den er på et niveau som Anders And, så alle kan forstå den. Andre, højintellektuelle mennesker, ser nødvendigheden i, at teksterne ikke ødelægges af uintellektuelle menneskers ændringer, hvorved teksterne vil blive uden den indbyggede værdi som de indeholder i form af teksternes nøjagtige ordsammensætning, som disse uintellektuelle mennesker overhovedet ikke forstår.

Det ses tydeligt på facebook, at disse uintellektuelle mennesker overhovedet ikke evner at forstå hvad de er i gang med, idet disse uintellektuelle mennesker håner de højintellektuelle i deres forsøg på at bevare de ægte tekster for eftertiden.

Ødelægges teksterne på den måde som de uintellektuelle mennesker tilstræber, vil teksterne totalt være ødelagt således, at når de uintellektuelle mennesker i fremtiden bliver mere intellektuelle, vil de ikke kunne få udbytte af disse tekster i dybden, da de er skrevet om så de kun repræsenterer ”overfladen” som uintellektuelle Anders And tekster. Dette er situationen som den er i øjeblikket.

Men alle kan være helt sikre på, at forsynet ikke tillader at teksterne bliver ødelagt, når forsynet gennem Martinus har sørget for, at disse er gjort tilgængelige for menneskeheden. Ellers ville forsynets indsats jo have været nytteløst, og forsynet udfører aldrig nytteløst arbejde.

Derfor er jeg fuldt overbevist om, at vi vinder retssagen, om ikke andet så i Strassburg. Jo længere tid der går, jo mere belastende vil den blive for den uintellektuelle horde der kører denne retssag og for deres sympatisører. Mit brug af ordet ”horde” er ikke tilfældigt. Det betyder ifølge ordbogen (hvis man ikke skulle vide det): ”stor, uoverskuelig flok der opfører sig anmassende, aggressivt eller uciviliseret”. Jeg kan tilføje, aldeles uintellektuelt.

Om talsmanden

Jeg, Kurt Christiansen, skrev i går 11/11 2016 et lille supplement til mit opslag af 26/10 2016.

Her til morgen fik jeg et praj fra forsynet om, at jeg ikke havde udtrykt mig helt klart vedrørende ordet ”talsmanden”, så det var forståeligt for hvermand. Jeg vil derfor her råde bod på manglen.

Jeg gjorde klart, at Martinus rene tekster var ”Talsmanden den hellige ånd”, forstået på den måde, at ”den hellige ånd er lig kosmisk bevidsthed. Martinus havde kosmisk bevidsthed. Martinus skrev og talte ud fra denne sin kosmiske bevidsthed. Det betyder således, at det Martinus skrev og talte var at betegne som ”talsmanden den hellige ånd”. Det var tale og skrift ud fra kosmisk bevidsthed, nedtransformeret til et sprog som jordmennesket kan forstå. Martinus var således, medens han levede, selv, ”talsmanden den hellige ånd”. Den mand der talte ud fra den hellige ånd/kosmisk bevidsthed.

Martinus livsperiode var så kort, set i lyset af menneskehedens eksistens på jorden, så det han talte, ville ikke kunne bestå som basis for menneskets vejledning i generationer (de næste 3000 år indtil menneskene er blevet udviklet til selv at få kosmisk bevidsthed). Specielt ikke fordi det talte ord ville blive fortolket på et lavt plan af efterfølgende generationer uden kosmisk bevidsthed. Derfor er det rene og sande som han efterlader sig til eftertiden lig med hans samlede tekster i uforfalsket form, og her specielt teksterne i Livets Bog.

Da det han skrev var nedtransformeret kosmisk bevidsthed, som han formulerede i ord og tekst, i form af logiske tankerækker (som for næsten alle er svære, eller næsten umulige, at forstå på deres nuværende udviklingsplan), er det korrekt at udtrykke disse tekster som repræsenterende ”talsmanden den hellige ånd”. Da Martinus levede var han den ”inkarnerede” talsmand den hellige ånd. Da han forlod det fysiske plan, forlod den kødelige talsmand, som talte og skrev ud fra sin hellige ånd - sin kosmiske bevidsthed – det fysiske plan.

Tilbage ligger så hans originale og ægte tekster, som nu må forstås, at være den tilbageblevne fysiske Martinus-manifestering af hans hellige ånd, og intet andet. Derfor er hans originale tekster nu lig med den tilbageblevne ”talsmand” som redegør for ”den hellige ånd” som Martinus lagde i disse tekster.

Derfor må der ikke ændres det mindste i disse tekster, da de så ikke mere er lig den ”talsmand” som Martinus har lagt i teksterne.

Sammenfattende kan vi sige, at Martinus som person, gennem sit jordeliv optrådte som Talsmanden for den hellige ånd/den kosmiske bevidsthed som er universel, altså ikke en speciel variant der repræsenterer Martinus som væsen. Da Martinus kun havde et kort liv, som alle mennesker jo har, var han nødt til at skrive den ”hellige ånds” materiale/vejledning for menneskene ned, i form af tekst, således, at denne tekst efter hans bortgang kunne fortsætte med at være denne ”talsmand” for den hellige ånd.

Derfor er Martinus tekster nu ene og alene tilbage som ”talsmanden den hellige ånd” der skal vejlede menneskene. Når mennesker ændrer på teksterne, forfalsker dem, repræsenterer de ikke mere ”talsmanden den hellige ånd”, for så er de blevet besudlede og ødelagt at uudviklede mennesker uden kosmisk bevidsthed.

Det er også interessant at bemærke, at Kristus, for mere end 2000 år siden vidste, og påpegede, at på et senere tidspunkt ville ”talsmanden (for) den hellige ånd” inkarnere på jorden og her redegøre for detaljer som Kristus ikke havde mulighed for at klargøre for sin samtid, på grund af samtidens menneskers lave intelligensmæssige og intellektuelle udvikling.

Dette er ikke ensbetydende med, at Kristus vidste at Martinus ville inkarnere på jorden med denne opgave. Hvem der skulle påtage sig denne opgave, og hvornår, var måske ikke bestemt af de åndelige hierarkier på dette tidspunkt, men Kristus vidste at dette ville ske, hvilket hans udtalelser viser.

Vi må sige, at ”talsmanden” (for) den hellige ånd” er manifesteret på jorden på et passende tidligt tidspunkt, hvor kun ganske enkelte endnu er blevet i stand til at tilegne sig denne viden. Man må jo forstå, at det for det højintellektuelle menneske er en intellektuel viden, da ingen endnu har kosmisk bevidsthed således, at mennesket selv kan hente denne viden via sin intuition. Med tiden vil et stigende antal mennesker udvikle sig til at forstå den. På et tidspunkt hvor de også, reelt, vil kunne få gavn af at forstå disse tekster. Indtil videre er det vores opgave, os der forstår betydningen af disse tekster, at sikre, at de ikke bliver ødelagte af intellektuelt uudviklede mennesker, for så er teksterne gået tabt for kommende generationer, og Martinus inkarnation vil derfor være delvis spildt. Et sådan spild sker ikke for forsynet. Derfor vil forsynet sikre, at de ikke bliver forfalskede og dermed spildt, og vi har fået til opgave at sikre, at noget sådan ikke vil komme til at ske.

Oversigt over typer af ændringer i Martinus værk

Af Jens Lindsby

Der følgende er givetvis ikke fuldkomment, dels fordi der kan være typer af ændringer jeg har overset og dels fordi der kan være typer af ændringer vi ikke har opdaget endnu. Når jeg skriver typer af ændringer, er det fordi jeg slet ikke kender omfanget af disse. Der er mange, der har hjulpet til med at finde disse ting frem. Jeg har blot samlet det sammen.

Sig endelig til hvis noget virker forkert eller der er yderligere tilføjelser til typer af rettelser. Det skal selvfølgelig være korrekt.

Det er et sprogvidenskabeligt og editionsfilologisk faktum, at en moderniseret udgave er en ringere udgave, da den er AFHISTORISERET, FREMMEDGJORT, et forhold der kun bliver værre med TIDEN.

Rettelserne i Livets Bog går ud over åbenlyse trykfejl og stavfejl. Når man så fem steder i LB3 ændrer overbevidsthed til underbevidsthed i stk. 972, 974, 976 og 978, så er der samtidig tale om rettelser, der ikke stemmer overens med analyserne. Se evt. her: <https://drive.google.com/file/d/0B4IQ3sRgf0QwQIRfYXBnanhZdXJjUGpXcGEyMVhQT2k0cHBn/view>

I f.eks. stk. 379, 1875 og 2029 retter man ikke til originalmanuskriptet, da man mener, der er tale om en fejl (hvilket jeg er enig i). Specielt stk. 1875 udgør et særtilfælde (som ikke skal diskuteres her) og man må også bare sige, at ligegyldigt hvad man gør, så vil det kunne kritiseres.

I Bisættelse (1989) omskrev man 100-200 ord. På trods af, at man selv finder det forkert, er det fortsat i Logik (2003-07), hvor man f.eks. i kap. 68 har ændret "en gros" til "en masse".

Stykoverskrifter i artiklerne. Tilføjede ord og sætninger tilføjer selvfølgelig indhold til en tekst og ændrer dermed teksten.

Dette gøres f.eks. i Artikelsamling 1 og alene i artiklen "Omkring min Skabelse af "Livets Bog"" fra 1941 er der tilføjet 469 ord og 41 sætninger i form af stykoverskrifter. Dette alene betyder, at der er mindst titusindvis af ikke-Martinus ord i værket.

Der er i et ukendt omfang også ændret i selve artiklerne, både i form af tilføjede og fjernede ord, retskrivning og tegnsætning. Disse ændringer er ofte skjulte.

I Tærskelens vogtere (1937) står der i den originale artikel: "Og undgaar derfor, saavidt muligt at komme ind på de svære og mere højtliggende Analyser."

I Martinus Instituts udgave står der:

"og undgår derfor, så vidt muligt at komme ind på svære og mere højtliggende analyser."

Tegnsætningen er ændret. Men Martinus taler tydeligvis om nogle afgrænsede højtliggende analyser, idet han sætter et "de" foran højtliggende analyser. Denne afgrænsning fjerner Martinus Institut.

Den Intellektualiserede Kristendom. For overskuelighedens skyld vil ændringer blive delt op i tre punkter:

For det første er der rettelser af åbenlyse trykfejl, stavfejl og tegnsætning. Ligeledes er f.eks. forkerte bibelcitater rettet. Der er mange af disse åbenlyse fejl, da manuskriptet ikke er korrekturlæst. Hvis man ikke havde rettet disse fejl ville det blive en særegen bog.

For det andet er der særligt i stk. 125-137 mange håndskrevne tilføjelser. Man er meget dygtig til at integrere disse i teksten. Men der opstår forskellige dilemmaer, f.eks. at der kan stå to ord som ikke har nogen umiddelbart sammenhæng med resten, fordi der længere oppe er rettet nogle ting. Man kan jo ikke bare medtage de to ord. Så også her ville det blive en særegen bog, hvis man ikke løste de dilemmaer. Mantraet er selvfølgelig, at manuskriptet skal være tilgængeligt så alle kan se for sig selv. Men så er der for det tredje de ændringer der ikke er i overensstemmelse med Martinus intention. Man retter udover åbenlyse fejl.

Vi skal huske at Martinus har sagt at: "Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form"

Ændringerne udover åbenlyse fejl er:

Navnet "Den intellektualiserede kristendom" er en genial titel. Det er bare ikke et navn Martinus har givet bogen. Hvorfor ikke bare udgive det som det det er: "Martinus ufærdige manuskripter." Hvorfor skal man med al magt selv tilføje indhold til værket?

Forordet er som bekendt skrevet af Per Thorell. De ord der bruges kan findes i Thorells artikler, men bruges aldrig af Martinus på den måde. Det drejer sig om progressiv forlængelse, evolutionære retning og samvirke retningsbevidst. At man ikke oplyser dette i DIK, men fremstiller Thorells forord med Martinus underskrift er uforligneligt. Den korte udgave af 0X er, at der ikke står 0X i manuskriptet, det første sted det står i stk. 134.

Sætningen ” Verdensaltet er altså et evigt eksisterende levende væsen ” i Stk. 133 er streget ud i manuskriptet. Opgaven er ikke selv at vurdere hvad der passer ind, men gengive manuskriptet som det foreligger.

Der er tilføjet stykoverskrifter.

Der er lavet nye inddelinger i teksten. Det der f.eks er blevet til stk. 8 i DIK, starter midt i en sætning i manuskriptet.

Martinus egne stykoverskrifter er skrevet om. Stykoverskriften til stk. 6 hedder i manuskriptet : ” ” Talsmanden ” Den Hellige Ånd ” forklaret som ” Det Tredie Testamente ” ” Der er jo åbenlyst sket en betydningsglidning når der i DIK står: ” Det Tredje Testamente og talsmanden, den hellige ånd ”

Der er gennemgående fjernet og tilføjet ord og ombyttet ordstillinger.

Martinus skriver konsekvent Det Tredie Testamente. I Thorells forord er Tredie iøvrigt stavet med j.

Se evt. en udvidet beskrivelse af ændringer i DIK : <https://drive.google.com/open?id=0B4IQ3sRgf0QwN0taczBvMW1Qalp6T3dOZ2ItWXFxY0I5aFdz>

Skjulte overførte stykoverskrifter og andre ændringer fra artiklerne, er i hvert fald overført til DEV(symbolbøgerne) 5 og 6. Læseren tror jo her, at han læser Martinus og har ikke mange chancer for at opdage, at han i stedet læser Martinus Institut.

Tegnsætning er ændret i ukendt omfang.

Mht. Småbøgerne har jeg set på bogen MENNESKEHE-DENS SKÆBNE. Her har jeg kigget på de første kapitler og et par af de senere. Bøgerne fra 1962, 1979, 1995 og 2004 er sammenlignet.

Når Martinus vil fremhæve noget, skriver han med en anden skrifttype. Dette kaldes spatiering og anvendes som regel, når f.eks., kursiv ikke er teknisk muligt.

Disse fremhævninger er fjernet, hvilket må ligestilles med at fjerne kursiv.

De ændringer, der derudover er fundet, er ombytning af ordstilling, ændret kommatering og mineralier er ændret til mineraler.

Et andet problem med de artikler hvor man skjult tilføjer eller fjerner ord er at man stadig højt og flot, f.eks om artiklen ”Samvittighed” skriver, at artiklen er:

Bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen godkendt af Martinus. - men det er jo ikke rigtigt, for der er endnu

en bearbejder, der har ændret i teksten og denne bearbejdelse er ikke godkendt af Martinus. Når man tilføjer ikke-Martinus ord, kan man simpelthen ikke tillade sig at skrive, at det er godkendt af Martinus.

Der er sket en forbedring, når man refererer foredrag. Martinus 89-års fødselsdagstale blev oprindeligt udgivet i Kosmos nr. 8/1994 og i en ny version i Kosmos nr. 7/2008. Den sidste version er meget mere fyldestgørende og man har rettet nogle uheldige steder, hvor man reelt ikke har refereret det Martinus siger. Et eksempel på dette er, at man i hele diskussionen af kosmologi/ kristendom er gået så langt, at man har udskiftet kristendom med kosmologi. Men det er der så rettet op på i den nye version. Men stadig er det ikke alle kerneord der medtages, der er i et tilfælde byttet om på afsnittene og Martinus omtaler den Fjerde symbolbog, hvilket er udeladt. Martinus har bedt om, at talesproget bliver bearbejdet til skriftsprog, men han har ikke bedt om, at ting udelades. Det er simpelthen så rart, at man kan lytte til foredraget og følge med i artiklen samtidig, så vi må håbe, at dette gøres for alle foredrag.

Samtidig må det være reglen, at foredrag altid kan høres på hjemmesiden.

Når man refererer til en bog eller artikel, da er det årstal man refererer til altid det oprindelige udgivelsesår. Det giver ingen mening at skrive, at artiklen er fra 2005, da Martinus ikke skrev noget det år. Når man refererer til den slags datoer, afspejler det dateringen for ændringen i Martinus artikel. Det bliver for langt at forklare, men der er aldrig skrevet en videnskabelig artikel med den slags kildeangivelse.

Man kan selvfølgelig vende det om og sige det er god forbrugerinformation. For hver gang der angives et årstal efter 1981, ved vi, at der ikke er tale om Martinus originale arbejde.

Der skal ikke fortsat udgives i Martinus værk. Værket er som da Martinus efterlod det. Derfor skal DEV5 og 6 kaldes noget andet, gerne Efterladte symboler 1 og 2. Der er i den såkaldte 4kløver kreds gennemgående en holdning om, at man ikke må udgive posthumt under titlen DTT. Problemet med det er, at nogle af Martinus færdige symboler så kommer til at være udenfor DTT og det er vel heller ikke ønskværdigt?

Ændret paginering giver indholdsmæssige problemer, hvis der, hvor man skal sætte den nye bindestreg, i forvejen er en bindestreg, f.eks. står der i stk. 676 Videns-tilstand. Det er ikke oplyst hvad man gør i disse tilfælde. Martinus besluttede at værket skulle hedde Det Tredie Testamente.

Korrekt dansk. Hvis man begynder at sammenligne det udgivne med manuskripterne, ser man hurtigt, at der hele vejen igennem bliver rettet, for at få værket

til at fremtræde i et eller andet ideal om korrekthed. Det har Martinus aldrig bedt om, idet han jo siger: ”Martinus mener næppe der er grund til at rette noget som helst.” ”...i hans værker kan være små ”skønhedspletter” som den meget pedantiske måske ville betegne som fejl.” Man retter ”hans” til ”sin”, tilføjer et ”men” når man synes det mangler osv.

Det mest positive ved Rådets redegørelse (feb/2016), er, at man omkring indholds ændringer slår fast:

”...Det betyder, at der for eksempel ikke må fjernes eller tilføjes ord, og at der ikke må ændres ordstilling.”

En dejlig udmelding, der er i overensstemmelse med gode videnskabelige og sprogvidenskabelige principper. Men der er så det lille problem, at der i hvert fald i punkt 2,3,4,5,6,7,9,10 og 16 forekommer tilføjede og fjernede ord. Og det gør der også i udgivelser fra 2015 og 2016. Så må man spørge, hvad det er, at rådet i virkeligheden mener? Er der regler der kun gælder for dele af værket? Martinus gentager utallige gange gennem årene **”at bortset fra åbenlyse trykfejl, (f.eks invidid/individ) må der ikke ændres i værkerne...”**. I punkt 1,2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10,15 og 16 er der ændret udover åbenlyse trykfejl. Martinus har udtalt **”Originalmanuskripterne er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse må rettes”**. I punkt 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10,15 og 16 udgiver man værket i ændret udgave i forhold til originalmanuskriptet eller den originale udgave vi har.

Der bliver virkelig sat turbo på ændringer i 2001-2004 bla. med udgivelsen af ”Artikelsamling 1” og ”Den intellektualiserede kristendom”. Man kan også se af andre artikler, at nu tillader man, at der bliver fjernet originalt materiale i værket og man tilføjer selv til værket. Ja man går så langt, at Thorell tilføjes.

I oktober 2004 kommer rådet med en redegørelse ”Udgivelse af Martinus’ efterladte skrifter”. Redegørelsen er i sig selv meget sober og oplysende. Men samtidig er man i gang med at tilføje titusindvis af ikke-Martinus ord i værket og helt konsekvent side for side ændrer udover ”åbenlyse trykfejl.” Dette tænker man ikke, at man skal oplyse om eller at det er noget, der skal diskuteres.

Men når der ingen form for oplysning eller kritisk proces er på MI, så må den jo komme udenfor MI. Derfor er det helt logisk og befriende, at de åbenlyse protester starter i 2005 i bladet ”Den Ny Verdensimpuls”.

Om originalmanuskriptet

Udtalelsen ”Originalmanuskriptet er de autentiske tekster. Eventuelle fejl i bøgerne i forhold til disse må rettes.” er i øvrigt en af de mest misbrugte udtalelser fra Martinus. Martinus har i øvrigt kun omtalt manuskriptet en gang. Men set i lyset af datidens trykkeproces er det en meget fornuftig udtalelse, idet man jo ved, at der opstod fejl i

”sætteprocessen”. Disse fejl må selvfølgelig rettes. Og da man dengang ”satte” en bog ud fra originalmanuskriptet, må man selvfølgelig rette tilbage til dette ved fejl.

Nu bliver det udråbt som den store kvalitetssikring, at MI’s næste udgivelse af en given bog er i overensstemmelse med manuskriptet og dermed den mest ægte og korrekte udgivelse nogensinde.

Samtidig med den slags udtalelser udgiver man ”Det evige Verdensbillede 6” (2015) og på svensk ”Den intellektualiserede Kristendom” (2016), hvor man ikke følger originalmanuskriptet.

Derudover følger man jo kun originalmanuskriptet når man selv synes det. Livets Bog er kun udgivet i 1948 retskrivningen, men der mener man så ikke at man behøver følge originalmanuskriptet. Ligeledes retter man fejl, således at der kommer til at stå noget i bøgerne, der hverken har stået i nogle af udgaverne eller originalmanuskriptet. Man har således i bedste fald en meget elastisk forståelse af udtalelsen om originalmanuskriptet.

Er der ændret meget i værket?

Det siges fra flere sider, at der jo ikke er ændret ret meget i værket.

Men kan man ændre mere i et værk end at fjerne eller tilføje ting til dette værk? Hvad skulle det være? Man ændrer værket, når man fjerner originalt materiale og tilføjer ens eget materiale.

Man kan selvfølgelig diskutere i hvor stort omfang, man har foretaget disse ændringer og man kan selvfølgelig finde ændringer, der kan virke ubetydelige. Man kan også finde ord, der er tilføjet, hvor det umiddelbart ikke har den store betydning.

Men hvem skal afgøre, hvornår det har den store betydning? Og ligeså snart man går ind i den slags diskussioner, så er der ikke mere noget fast punkt for værket.

Det er helt uhørt i kunstens verden, i den videnskabelige verden eller i håndteringen af vores kulturarv, at man tilføjer noget som ikke er en del af det originale udtryk. Ligesom MI ændrer retskrivningen og tilføjer ord til værket, kunne man så forestille sig at man tilføjede noget til verdens store malerier eller byggede videre på Ægyptens pyramider, så de ikke så så sjuskede ud? Nej det ville selvfølgelig være en absurd ting at gøre.

Det eneste eksempel jeg kender, hvor man gør som med Martinus værk, er det store buddhistiske tempelområde Bagan i Burma. Her bygger man ovenpå ruinerne, men af samme grund vil UNESCO ikke godkende Bagan som en del af verdensarven.

Heldigvis er der i det omkringliggende samfund en videnskabelig indstilling, der gør, at man værner om vores kulturarv, kunstnerens eller forfatterens originale udtryk.

Man skaber ukendte problemer for fremtiden

Men her stopper problemerne ikke, for man er i gang med at skabe endnu større problemer for sagen i fremtiden. Vi har jo for os verdens vigtigste værk og når man ser på den ændrings iver der er hos værkets vogter, Martinus Institut, er det ikke svært at forstille sig, hvor store ændringer, der vil ønskes i fremtiden andre steder i verden. Og hvordan kan man være værkets vogtere og skulle dæmme op for det, når man selv har foretaget alle ændringstyper, der er mulige? Er der nogen, der vil høre på, at man ikke selv må ændre nogle ting, når dem der siger det, selv har foretaget de samme ændringer? Har man nogen autoritet andet end copyright, når man selv overtræder selv de mest basale videnskabelige principper?

Nej, man har mistet sin autoritet, den autoritet der snarere end at søge politi og retsvæsen skulle være værnet mod, at der på verdensplan bliver udgivet et autentisk værk i fremtiden. Kvaliteten skulle være værnet mod andres ændringer.

Selv hvis Martinus anvisninger ikke fandtes og videnskab blev elimineret, ville det være mest fornuftigt at udgive værket som efterladt af Martinus.

Der findes ikke noget andet fast punkt for værket, end som det foreligger fra Martinus hånd. Det der selvfølgelig sker, når man begynder at ændre i værket, det er at værket vil komme til at foreligge i et uendeligt antal variationer, alt efter det siddende råd, sproggruppens og den aktuelle modes luner. Værket har været på egen hånd i 35 år og se hvad der allerede er sket? Hvis det er stilen, hvordan vil det så se ud om 500-2000 år? Der vil hele tiden være nye meninger om, hvad man må tilføje og fjerne i værket og det vil selvfølgelig kun gribe om sig, når værket når ud i verden. Det eneste faste holdepunkt er værket, som Martinus efterlod det.

Den nuværende udgivelsespolitik

Selvom der er nogle retningslinjer for Martinus værk, så er der ikke retningslinjer for alle dele af værket og det betyder, at udgivelsen er et kludetæppe, hvor man for noget af værket gør det på en måde, mens man så for andre dele af værket gør noget andet. Altså f.eks., for Livets Bog prøver at bringe udgivelsen i overensstemmelse med originalmanuskriptet, mens man for artikler, DEV5+6 og DIK ikke overholder dette. Det er ikke mærkeligt, hvis der er vild forvirring omkring disse ting og den forvirring

findes muligvis også på MI. Samtidig er det kendetegnet for situationen, at de områder hvor der er flest ændringer, der har man ikke nogle retningslinjer. Der står jo ikke noget sted, at man gerne må fjerne Martinus originale ord og tilføje ens egne.

Det ville jo svare til, at der i København, Århus og Ålborg var forskellige retningslinjer for færdslen, mens der ikke var nogen eksplicitte retningslinjer i Odense. Så når man kom til en by, så skulle man først undersøge, hvordan retningslinjerne er her. Og i Odense måtte hver enkelt selv finde ud af det. Det er jo muligt, at man i København ville påstå, at der er retningslinjer og at man følger dem, men sådan ser det selvfølgelig ikke ud for en samlet betragtning.

Konklusion

Martinus værk bliver grundlæggende ikke udgivet efter de retningslinjer Martinus angav og heller ikke efter videnskabelige og sprogvidenskabelige principper.

Man skal være opmærksom på, at der er en fin overensstemmelse i Martinus anvisninger til sit værk i form af udtalelsen: "...at bortset fra åbenlyse trykfejl, må der ikke ændres i værkerne.." og den editionsfilologiske (videnskab om genudgivelse af værker) holdning om at det eneste der må rettes er fejl eller det der hedder emendation. I min optik er der ikke forskel på at sige, at Martinus anvisninger skal følges eller at man skal holde sig til den tilgang der er beskrevet af editionsfilologien. Editionsfilologien ændrer kun til det den ved er forfatterens intention (f.eks komisk til kosmisk eller individ til individ). Og det var præcist det Martinus bad om.

Sagen er jo så frygteligt langt bag efter det omkringliggende samfunds videnskabelige niveau og det er jo her det store problem er og her man burde tage fat. Vi har i Danmark et meget højt editionsfilologisk niveau, så det ville være nemt at få hjælp til udgivelsen af Martinus værk.

Men man er åbenbart ikke nået så langt i sin erkendelse, at man tænker, at det omkringliggende samfunds videnskab kunne være til hjælp. Eller måske er det rettere sådan, at man er nået så langt ud i ens uvidenskabelige tilgang, at man ikke kan se noget muligt tilbageskridt. Og det er ikke svært at leve sig ind i.

NOGLE AF RUSSELLS FORKLARINGER PÅ LIVETS GÅDER

Af Ruth Olsen

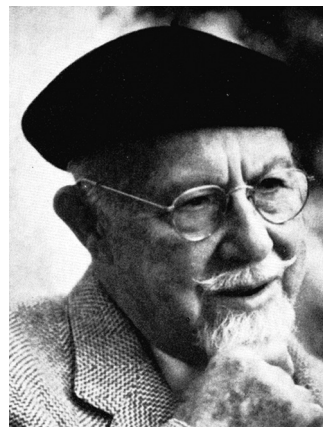
Som læserne måske husker, har jeg før fortalt om Walter Russell og om hans 27 dages ophold i den åndelige verden i 1921, altså samme år som Martinus fik sin kosmiske bevidsthed. Det tidspunkt havde forsynet åbenbart besluttet skulle bringe universelle sandheder til menneskeheden. Der er nu fri adgang til dem for alle, der er modne nok til at tage imod og forstå dem. Jeg har kunnet bruge Russells bøger, fordi han på flere områder uddyber den viden, Martinus har givet os, især hvad angår den fysiske verden. Jeg vil kort opridse nogle af hans forklaringer her.

Først fastslår han, at det er bevidsthedens tankeenergi, der skaber de bevægelser, som den fysiske verden udgør. Bevægelserne er elektriske, og der findes kun to slags – kompression (indadgående) og ekspansion (udadgående). Den første oplader, dvs skaber varme, liv og den spænding der opbygger materie, den anden aflader og påbegynder dermed en langsom død. Akkurat ligesom med et bilbatteri. Faktisk er det spændingen mellem disse to modsatrettede elektriske bevægelser, der skaber illusionen om en fysisk verden. Verden er elektricitet og intet andet, men ved samvirke med vore sanser – som også kun er elektriske, skabes vor fantastiske oplevelse af virkelighed.

At ånde ind oplader, at ånde ud aflader. Indtil ca. 40-års alderen oplader vi mere end vi aflader, derefter begynder afladningen lidt efter lidt at få overtaget. Til sidst kan selv vor bevidstheds stærke ønske om at leve ikke forhindre afladningens endelige sejr og dermed organismens død. At udåndingen er dødens afladningsenergi ses af det faktum, at hvis vi kun havde udåndingsluft at leve i, ville vi hurtigt dø, ligesom den store gruppe flygtninge spærret inde i en tæt kølebil gjorde det! Men også f.eks. rådnende frugt og fisk er livsfarlige for os, fordi ekspansionen (afladningen) her er den dominerende bevægelse.

Russell fortæller, at vi ind- og udånder ikke kun gennem næse/mund men også gennem porer i huden, og en skønne dag vil det blive vor eneste måde at oplade organismen på, når lungerne begynder at svinde ind.

Der er hele tiden noget af organismen, som er døende, f.eks. når vore celler dør og afkastes. De kan dog erstattes ved inkarnation af nye så længe vi har opladningsenergi nok til det. Det gælder også jordkloden, som ligeledes har dele der er døende, eftersom den ikke er helt ung mere. Ørknerne er faktisk døende jordklode-celler. Planeten Saturn afkaster sine døde celler som ringe, og om rigtig

mange år vil også Jorden afkaste sine døde ”ørken-celler” som ringe, der vil blive til en ny måne. Jorden var selv engang et celle-afkast fra Solen.

At menneskene med sit store udslip af afladningsenergi er med til at øge Jordklodens celle-død er der meget, der tyder på, f.eks. ved vi at ørknerne breder sig i disse år.

Jorden som helhed oplader dog stadig meget mere end den aflader takket være den solenergi den indånder – især gennem polerne. Dens indånding kalder videnskaben ”tyngdekraft”, de fleste erkender jo endnu ikke, at Jorden er et levende væsen. Gamle planeter som f.eks. Jupiter har mistet meget af deres tyngdekraft, fordi udåndingen har overtaget over indåndingen. I øvrigt fortæller Russell, at med tiden vil vort jord-år blive længere og dagene kortere efterhånden som vi rykker længere væk fra Solen. Han siger, at Solen snart vil føde en ny planet ud fra dens såkaldte ”hotspots”.

Et Russell-citat: ”Alle fysiske organismer, organiske eller uorganiske, lever og vokser ved stadig hurtigere bevægelse. De dør også og sygner hen ved stadig hurtigere bevægelse.”

Det tror videnskaben ikke, fordi deres sanser oplever, at alting forsvinder ved lav eller næsten ophør af bevægelse. Men Russell siger, jo hurtigere en bevægelse jo mere øges den elektriske spænding og dermed skabelsen af stof. De døende stoffer som uran og plutonium er også de allerhurtigste. En døende planet som Jupiter, der trods mange gange større end Jorden, drejer sig om sig selv på 9,8 timer, mens Jorden bruger knap 24 timer til en omdrejning. Dens rotationsbevægelse er altså meget hurtigere.

Et andet Russell citat: ”Alt lever og gror på grund af deres evne til at generere nok varme til at oplade deres kroppe med deres normale spænding – og ikke mere. Alle levende

organismer har en normal temperatur og frekvenspuls, som må bevares for at leve. Døden begynder når den forstyrres. Dette gælder også for planeter. Vor planet har allerede 1 grad for meget pga atomkraftværker (skrevet i 1956!). Denne ene grad har allerede fået fisk til at søge mod koldere vande, og indlandsis til at smelte.”

Russells ærinde med at udgive en bog om faren ved brugen af atomkraft var et forsøg på at standse den udvikling, der dengang kun lige var begyndt. Som vi ved er antallet af atomkraftværker steget støt lige siden. Han påviste hvordan de radioaktive energier først ville samle sig 18-20 km oppe i atmosfæren for siden efter nogle år at sprede sig nedad – og forårsage en vældig forøgelse af sygdomme, især kræft, men også barnløshed, diabetes m.m., fordi organerne beskadiges.

Han har forklaret, hvad et døende stof som uran var beregnet for i Guds plan med Jorden, nemlig ved spredt ud dybt nede i jordklodens klippegrund at forarbejde sten til vand og frugtbar jord. Her gjorde dens stærke ekspansive energi nytte uden at blive farlig for menneskene. Vandet her på jorden er altså udvundet af undergrundens klipper, så videnskabens fantasifulde teorier om, hvor vandet er kommet fra, kan de godt glemme. På grund af menneskenes store uvidenhed har man gravet det farlige stof op og samlet det for herudaf at udvinde energi. Atomkraftværkerne har øget temperaturen på jordkloden, den øgede CO₂ i atmosfæren er ikke den eneste årsag.

Niels Bohr blev berømt for at tænke sig frem til, at lyset kan være både partikler og bølger – det som længe efter blev bevist ved det såkaldte Aspekt-forsøg. Men man finder det stadig lidt mystisk.

Russell har den logiske forklaring, men den kræver forståelse for, at der er en stråleformig åndelig verden bag den fysiske. Lyset er faktisk levende væsener, der ved skiftevis at inkarnere og diskarnere, således at hvert liv kun varer brøkdelen af sekunder, får det til at se ud for fysiske sanser at de er partikel og bølge samtidig. Partikel ser det ud til at være, når den kompressive (ind-

adgående) bevægelse er stærkest. Når den ekspansive (udadgående) bevægelse vinder og tager over, diskarnere den, dvs går over i den åndelige verden og bliver det videnskaben kalder bølger.

Jeg vil slutte af med at oversætte et stykke fra Russells bog ”The message of the divine iliad”:

Idealet for den nye tid er een verden og eet folk. Det vil tage nogle generationer at nå så langt, menneskene er stadig for umodne. Vi er endnu på et barbarisk stadie, hvor man hellere vil tage end give. Demokratiet er blot omkring 200 år gammelt. Frihed er kun et ord. Herskere ejer deres folk og udnytter dem som de vil, ja sender dem i døden som de vil.

Folkeslag og sprog er for forskellige og adskilte. Det skaber splittelse. I kommende århundreder vil der på jorden kun være eet folk og eet sprog, begyndelsen er gjort med de nye samfærdselsmidler, der har gjort hele verden til vore naboer.

Det der vil samle verdens folk er, når mange begynder at demonstrere kærligheds-princippet ved at leve det og undervise om det. Mennesker som brænder for frihed og retfærdighed. Regerende politikere mangler alt for ofte moral og etik, de burde arbejde mere sammen med kunstnere, filosoffer og videnskabsfolk.

Mennesket er nået til en korsvej i sin udvikling. Den gamle form for liv, der byggede emperier grundlagt på frygt og had må ophøre. Kun gennem kærlighed kan mennesket opnå hvad den længes efter – fred og fremgang.

Skabelsen set ud fra jeget og talentkernens dannelse

Af Uwe Todt

I det foregående kapitel har jeg skitseret Rudolf Steiners og Martinus synspunkter på vor jordklodes opståen. Steiner ser den opstå som et arbejde af det første (Serafim, Kerubim og Troner) og det andet (Kyriotes, Dynamis og Exsusai) hierarki, mens den for Martinus er dannet af overbevidsthedens skaberkræfter. Da væsnerne på alle eksistensniveauer, eksistenstrin og eksistensafsnit selv frembringer deres kroppe og deres bevidsthedsindhold gennem deres forbindelse med overbevidstheden, findes der hos Martinus ingen hierarkier, ved hvilke Altet bliver skabt eller opretholdt.

Hvorfor så Rudolf Steiner, teosofferne, de fleste religioner og tidligere indviede hierarkiernes virkninger, hvor Martinus ser overbevidsthedens skaberkræfter virke? For at blive indviet i mysterierne og himmelige lærer, måtte de tidligere mysterieelever overvinde og efterlade deres jeg. Jegbevidstheden var vækket gennem intelligens- og selvopholdelseskrafter. Dengang var det fremfor alt egobevidsthed, fra hvilket det gamle instinktive eller atavistiske klarsyn blev afløst (1). Det atavistiske klarsyn beroede på ubevidste erindringer fra en tidligere kosmisk bevidsthed. For at genfinde den, måtte man overvinde egobevidstheden, som var trådt i stedet for det atavistiske klarsyn.

Ifølge Rudolf Steiner og Martinus skete der gennem Jesus Kristus liv, hans korsfæstelse og opstandelse en forvandling af menneskenes jegbevidsthed. Gennem sin handling havde Kristus forbundet sig med menneskehedens jeg og vækket menneskejegets guddommelige oprindelse. Sidenhen formår mennesket at løse sig fra egoet, så han lidt efter lidt kan erkende sin guddommelige oprindelse og finde de guddommelige skaberkræfter i sig selv. I det 20' ende århundrede lykkedes det så Martinus at fremstille sammenhængene med X1, X2 og X3 (2) således, at han derved skabte en ny mysterielære, i hvilken han påviser forbindelsen mellem det individuelle jeg og det guddommelige Jeg med dets skaberkræfter.

Hans lære modsiger ikke den gamle mysterielære, men beskriver det samme sagsforhold anderledes, som konsekvens af de efterfølgende bevidsthedsfremskridt. Det åndelige er ikke mere udenfor, derimod indeni menneskene. Guddommens overbevidste skaberkræfter (X2) er ikke længere skabende hierarkier, men en med hvert væsen forbundet overbevidsthed. De er blevet individualiseret, så de således er forbundet med hvert væsen, at de svarer til det eksistenstrin og det eksistensafsnit, væsnerne hver især befinder sig på.

I symbol nr. 6: "Levevæsnet 1" har Martinus fremstillet væsnets forbindelse med de guddommelige skaberkræfter på et enkelt vis (3). "Det øverste hvide felt symboliserer det levende væsens jeg, også udtrykt som X1. Det næste hovedafsnit på symbolet symboliserer den evige del af jeget's skabelsessevne, hvilket vil sige: dets oplevelses- og manifestationsevne. Den er udtrykt som X2. Det nederste hovedafsnit udtrykker en timelig eller skabt forlængelse af jeget's evige skabelsessevne i form af organiske manifestations- og oplevelsesredskaber eller legemer. Dette afsnit har vi udtrykt som X3. Da disse tre ved "X" betegnede foreteelser danner en uadskillelig enhed, der udgør det levende væsen, bliver dette væsen her synligt som et evigt eksisterende treenigt princip, der i al evighed har garanteret, og i al evighed vil vedblive med at garantere sig selv evig, udødelig eller levende eksistens."

I det midterste afsnit kendetegner den violette farve moderenergien. Vi ser så seks forskelligt farvede cirkelrunde felter, de symboliserer levevæsnets spiralcentre med myriader talentkerner. Hvert spiralcenter er forbundet over en trekant med et aflangt felt i det tredje afsnit. Fra hvert spiralcenter bliver der for hver af de seks grundenergier skabt en grundenergikrop- eller -organ. Tillige består der et evigt organ for hver grundenergi, dette evige organ er et bindeled mellem det skabte organ og overbevidstheden. Erfaringerne fra det timelige organ går over i det evige organ for der at omformes til talentkerner. På symbolet ser vi de skabte grundenergikroppe symboliseret gennem de aflange felter. Trekanten derover, som leder over til det cirkelrunde felt, "symboliserer en evig organstruktur, i kraft af hvilken jeget kan skabe sine foranderlige og dermed timelige organstrukturer."

Symbolets øverste og midterste afsnit hører til overbevidstheden, det nedre afsnit til væsnets underbevidsthed med dagsbevidstheden og natbevidstheden. (Symbolet "Levevæsenet" indeholder ikke alt, hvad Martinus har udført til beskrivelse af overbevidstheden og evigheds-kroppen. Hvad der ikke er fremstillet på det midterste symbolafsnit er urbegæret, den højeste ild, polstruktur og skæbneelementet.) Det nedre hovedafsnit med de seks lodrette felter forestiller, som allerede nævnt, grundenergikroppe eller strukturer, ved hvilke væsnets mentalitet bæres, og gennem hvilke det oplever sin dagsbevidsthed og natbevidsthed. Figurene symboliserer fra venstre mod højre: Instinktkroppen (rød), tyngdekroppen (orange), følelseskroppen (gul), intelligenskroppen (grøn), intuitionskroppen (blå) og hukommelseskroppen (indigo). Disse kroppe er skabte organstrukturer, opbygget af de evige spiralcentre, og som kan byttes ud eller omformes tilsva-

rende væsnets udvikling. ”De er altså rodfæstet i hver sin grundtalentkerne i overbevidsthedsstrukturen, men udgør i realiteten med deres skabte organer, fysiske og åndelige sanser og lignende underbevidsthedsstrukturen. I kraft af overbevidsthedsstrukturen og underbevidststrukturen og disse grundenergilegemer udløses det levende væsens bevidstheds- og kropsfunktioner, dets oplevelse og skabelse, dets lyse og mørke væremåde, ... ”

”Det orange farvede felt inden for det sorte cirkelfelt skal symbolisere væsenets fysiske legeme. ” (Den sorte indramning har ingen betydning, men tjener udelukkende til afgrænsning af det ringformede felt.) ”Centret bag det hvide kors, hvorfra strålerne udgår, symboliserer det levende væsens jeg, mens det hvide kors symboliserer den totalt fuldkomne bevidsthed og den heraf følgende totalt fuldkomne manifestation. (...) De øvrige ufarvede felter omkring korset symboliserer væsenets høje åndelige eller kosmiske strukturer og funktioner. At disse er ufarvede skal udtrykke, at disse strukturer og funktioner er utilgængelige for fysisk sansning og er derfor ukendt for den materialistiske videnskab. ”

Broen mellem antroposofiens skabelseslære og det Tredje Testamente finder vi, når vi forestiller os, at spiralcentrene også blev skuets af de gamle indviede. Da de imidlertid støttede deres klarsyn på en gammel verdensepokes kosmiske bevidsthed, og endnu ikke kunne støtte sig på den i deres jeg vækkede nye Kristusbevidsthed, oplevede de ikke spiralcentrene som skaberkræfterne af deres overbevidsthed og andre væsners overbevidsthed, men som guddommelige væsner, der trådte hen til dem. Således kan f. eks. den af Dionysius Areopagita overleverede kristne hierarkilære være opstået, på hvilken Rudolf Steiner opbyggede sin skabelseslære i ”Geheimwissenschaft im Umriss”.

I ”Geheimwissenschaft im Umriss” beskriver Steiner jordens udvikling gennem syv inkarnationer, hvor 7. eksistenstrin, hukommelses- og salighedsriget. Jordklodewæsnet havde før sin himmelkropsspirals 1. eksistenstrin eller Saturnudvikling fuldstændigt gennemløbet organismespiralen gennem de ovenanførte syv eksistenstrin, for efter forløbet gennem hukommelsesriget eller pralaya at fortsætte sin kosmiske vandring på himmelkropsspiralens eksistensniveau.

Ifølge ”Geheimwissenschaft” begynder Saturnudviklingen med, at Tronerne lader sin vilje strømme ud, og denne viljesubstans bliver videreudviklet gennem Saturnudviklingen, Soludviklingen, Måneudviklingen og den nuværende Jordudvikling, således at der deraf bliver dannet den nuværende Jords fysiske legeme af menneskerige, dyrerige, planterige og mineralrige. Ud fra Martinus synspunkt er denne fra Tronerne udstrømmende viljesubstans, som i løbet af den senere Saturnudvikling

fortættes til varme, en virkning af det 6. spiralcentrum, afbildet på symbol nr. 6: ”Levevæsnet I” med indigofarve. Denne det 6. spiralcentrums virke skuede de indviede som Troners skabelsesakt (4).

I ”Geheimwissenschaft” beskrives der så med Soludviklingen (det 2. eksistenstrin), hvorledes de i mellemtiden til skabervæsner opstegne Kyriotetes lader ætersubstans strømme ind i Tronernes viljesubstans, hvorved et planterige dannes. Ætersubstansens indstrømning er en virkning fra det rød farvede 1. instinktenergis spiralcentrum, som blev skuets af de indviede som Kyriotetes skabelsesakt. I løbet af Soludviklingen er den næste væsensgruppe fra organspiralen indtrådt i hukommelsesriget, for enden af hvilken et nyt mineralrige opstår gennem det 6. spiralcentrums virke, og som består af en lysende luftagtig substans. Derved findes der under himmelkropsspiralens 2. eksistenstrin et planterige og et mineralrige, begge med ganske anderledes former end i dag.

I løbet af Måneudviklingen eller himmelkropsspiralens 3. eksistenstrin virker det orange farvede 2. spiralcentrums tyngdeenergi, der blev skuets af de indviede som Dynamis skabelsesakt. Gennem det 2. spiralcentrum bliver det under det 2. eksistenstrins opståede planterige omdannet til dyrerige. Imidlertid virker stadigvæk det 1. spiralcentrums skaberkræfter, instinktenergien, som omdanner det fra 2. eksistenstrin overkomne mineralrige til et planterige, og der virker det 6. spiralcentrums skaberkræfter, hukommelsesenergi, som af yderligere en væsensgruppes salighedsoplevelser igen lader et nyt mineralrige fremstå. Denne tilkomne væsensgruppe havde netop afsluttet det mellemkosmiske eksistensniveau og var overgået i hukommelsesriget. Det af deres oplevelser fremkommende nye mineralrige har ifølge Rudolf Steiner i midten af Måneudviklingen en substans, der ligger mellem det faste og det flydende. Dermed findes der under det 3. eksistenstrin et dyrerige, et planterige og et mineralrige.

På det 3. eksistenstrin følger så den fjerde jordklodeinkarnation, den nuværende Jord eller himmelkropsspiralens 4. eksistenstrin, i hvilken Jorden aktuelt befinder sig i overgangen til det 4. eksistenstrin, svarende til det rigtige menneskerige. I løbet af det 4. eksistenstrin er det ifølge Steiner Exsusai eller Elohim, som omskaber det under det 3. eksistenstrin opståede dyrerige til det sande menneskerige. Exsusai eller Elohim svarer til det gul farvede 3. spiralcentrum, følelsesenergien. Desuden virker de samme spiralcentre som under Måneudviklingen, hvorved der igen opstår et nyt mineralrige, og af det 3. eksistenstrins mineralrige bliver det nuværende planterige og af det 3. eksistenstrins planterige det nuværende dyrerige dannet. Jordens mineralrige har i forhold til det 3. eksistenstrins mineralrige gjort et videre fremskridt og forekommer som fast materie. Mineralrigets fire trin med Saturnudviklingen (ren varme), Soludviklingen (lysende luft),

Måneudviklingen (en mellem fast og flydende substans) og Jordudviklingen (fast materie) svarer til jordklodens fire eksistenstrin med deres forandringer af mineralriget. Dem med kendskab til Martinus åndsvidenskab ved, at det er følelsesenergien, der – som nævnt tidligere – svarer til det gulfarvede 3. spiralcentrum, som i sin virkning på det materielle plan fortættende materien til fasthed. Det selvsamme udsagn findes også i Steiners ”Geheimwissenschaft”, kun taler han her ikke om følelsesenergi men om Exsusai eller Elohim, som han benævner ”formens ånder”, hvorved han bringer deres fortættende formende kraft til udtryk.

Intelligensenergiens grønt farvede 4. spiralcentrum, svarende til Kerubim, vil først udfolde sin hovedvirkning i løbet af Jupiterudviklingen eller det 5. eksistenstrin, når menneskene udvikler sig gennem visdomsriget. Til den tid vil der ikke længere findes et mineralrige. Det nederste vil være et planterige. Dette udsagn stemmer ligeledes overens med Martinus, der forklarer, at den materielle verden ikke mere består i det 5. og 6. eksistenstrin, livet her afspiller sig i åndelige verdener. Intuitionsrigets blå farvede 5. spiralcentrum, svarende til Serafim, udfolder først sin hovedvirkning i løbet af Venusudviklingen eller det 6. eksistenstrin, i hvilket menneskene udvikler sig gennem den guddommelige verden. Til den tid vil der ifølge Steiner heller ikke mere findes et planterige. Det nederste eksistenstrin vil være dyreriget. I løbet af Vulkanudviklingen så udfolder det 6. spiralcentrum sig atter, efter at hukommelsesvæsnerne har repeteret de allerede gennemløbne seks eksistenstrin fra mineralriget til den guddommelige verden. Det bevirker, at hukommelsesvæsnerne uden kontakt med yderverdenen lever i deres erindringer af det samlede gennemlevede eksistensniveau.

I de ovenstående betragtninger har jeg betragtet udviklingen ud fra himmelkroppen jordklodens synspunkt, altså set ud fra himmelkropsspiralen. Rudolf Steiner beskriver også udviklingen på jordkloden og de omkring jordkloden levende væsner gennem seks jordklodeinkarnationer. Denne beskrivelse svarer til organismespiralen hos Martinus med deres syv eksistenstrin. Ligesom jordklodevæsnet før himmelkropsspiralens 1. eksistenstrin, så havde menneskene inden organismespiralens 1. eksistenstrin gennemløbet organspiralens syv eksistenstrin, for efter gennemgangen af hukommelsesriget eller pralaya at fortsætte deres kosmiske vandring i organismespiralens eksistensniveau. Med aktiviteten i deres 6. spiralcentrum dannes ved slutningen af deres gennemgang i hukommelsesriget afbilleder af deres fysiske legemer i Saturntilstandens opstående mineralrige, uden at de har bevidsthed derom, idet deres bevidsthed lever i salig erindringer af den afviklede organspiral. I løbet af det 2. eksistenstrin, Soludviklingen, gennemtrænger så

deres instinktenergier 1. spiralcentrum de fysiske kropslige afbilleder med æterkræfter, hvorved disse omdannes til planter. Planterne bliver efterfølgende under det 3. eksistenstrin, Måneudviklingen, gennem tyngdeenergiens 2. spiralcentrum omskabt til dyr og disse under det 4. eksistenstrin, den nuværende Jordudvikling, gennem det 3. spiralcentrum (5) til sande mennesker.

Dyrenes, planternes og mineralernes udvikling foregår analogt til menneskenes udvikling, om end forskudt en, to eller tre eksistenstrin. Dyrene danner først deres fysiske legeme i løbet af det 2. eksistenstrin. Under det 3. eksistenstrin bliver de omdannet til planter, og under det nuværende 4. eksistenstrin er de så blevet omskabt til dyr. For planterne gælder, at de er forskudt yderligere et eksistenstrin. De danner først deres fysiske legeme under det 3. eksistenstrin og så under det nuværende 4. eksistenstrin deres plantekroppe. De nuværende mineraler omdannes ifølge Steiners ”Geheimwissenschaft” så under det 5. eksistenstrin til planter.

De utroligt mangfoldige former og gestalter af de i løbet af disse skabelsesforløb til enhver tid gældende eksistensniveauer, eksistenstrin og eksistensafsnit opstående væsens kroppe og deres iagttagelser osv. er vidtgående fastlagt. Disse skabelser forløber automatisk. Derved følger de i henhold til Martinus fastlagte programmer i talentkerne. Disse talentkerner er ikke identisk med generne. Det viser allerede den kendsgerning, at en ved celledeling opstående genetisk overføringsfejl kan udbedres af cellen, thi hvorledes kunne den nyopståede celle vide, at den genetiske kode indeholder fejl, hvis der ikke findes nogen for generne ovenstående instans til at faststille dette?

Talentkerne har deres sæde i evighedskroppens overbevidsthed og ikke i en fysisk eller åndelig krop, da disse først må opbygges ved hjælp af talentkerner. Hvert levende væsens evighedskrop indeholder sin samlede individuelle åndelige struktur. Den består af alt det, som levende væsen har tilegnet sig i sine utallige liv af egenskaber eller automatfunktioner. Disse automatfunktioner er oplagret i spiralcentrene af hvert væsens evighedskrops skæbneelement i myriader af skæbnefrø eller talentker-

ner (6). Disse talentkerner er små organer, der dannes i løbet af livet. De indeholder væsnets evner, erfaringer og anlæg og går uendeligt langt tilbage i det forgangne. Alle tilbøjeligheder, karakteregenskaber, dyder og laster er fastholdt i disse talentkerner. Talentkernen udvikler sig gennem gentagelse af handlinger, indtil disse er blevet vane eller til automatfunktion. En pianist må først have kendskab til noder og de tangenter, der skal anslås, for få den ønskede melodi til at klinge. Derefter begynder øvelser, til han bevidst kan omsætte noderne i de rigtige bevægelser. Efter tilstrækkelig øvelse behøver han ikke mere at kigge på tangenterne. Har han en god musikhukommelse, kan han efter et stykke tid spille udenad, og er han musikalsk nok, formår han til sidst at umiddelbart gengive hørte melodier. Derved behøver han ikke mere at ænse sine fingre, men den indre opmærksomhed hviler i melodien og hans følelser, disse bliver kropsligt automatisk overført til fingerbevægelserne. Derved er klaverspillet blevet til en automatfunktion, som Martinus benævner det. Vor kroppers opbygning og funktioner beror på sådanne automatfunktioner som f. eks. hjerteslaget, kirteludsondringerne, fordøjelsesbevægelserne, opretholdelsen af temperaturkonstanten osv. Så længe vanen ikke er dannet, må hjernen befatte sig dagsbevidst med udførelsen af en aktivitet, indtil det bliver en vane. Idet vanen dannes, aflastes hjernen, og vanen udløses gennem det åndelige organ, talentkernen.

Når talentkernerne opbygger kroppen, tiltrækker de dem med de automatisk forløbende programmer forbundne fysiske eller åndelige stoffer og afstøder de ikke dertilhørende stoffer. Derved gentages de til vane eller automatfunktioner blevne indstillinger fra forgangne inkarnationer. Skønt talentkerner fungerer automatisk, er de dog et resultat af dagsbevidste handlinger i tidligere liv. Ligesom vi i fortiden dannede vores nuværende talentkerner, skaber vi også med vores aktuelle dagsbevidste adfærd vore fremtidige talentkerner. Vi arbejder med redskaber, som vi selv en gang har skabt og skaber gennem vores nuværende handlinger redskaber for vor fremtidige virke. Talentkernerne fremkalder verdenen, vi lever i. Det er en verden, som vi gennem vor forgangne handlinger svarende til vore vaner og tilbøjeligheder selv har skabt.

Hvornår og gennem hvem blev talentkernerne for opbygningen af en menneskelig organisme og dens organer skabt? Inden mennesket for sandsynligvis milliarder år siden begyndte kredsløbet gennem organismespiralen, havde han formodentlig ligeledes gennemløbet tider, der ser ud til at være endeløse i organspiralen. Derved gennemløb han også mennesketrinet i organspiralen og dannede talentkernen for opbygningen af menneskelige organer. I mellemtiden har vort makrovæsen, Jorden, gennemlevet organismespiralen og derved dannet talentkernerne for opbygningen af menneskelige organismer. Da Jorden opbyggede sin planetkrop, blev de under den forgangne spiral dannede organismetalentkerner aktiveret, og den mineralske verden såvel som organismerne for planter, dyr og mennesker samt organismerne til de højere væsner i visdomsriget, den guddommelige verden og hukommelsesriget blev opbygget og passet fra generation til generation, hvorved de blev mangfoldigt varieret. Ved inkarnation på Jorden bliver mennesket tiltrukket af forældreparret og den organisme, det er tilpasset gennem sit eksistenstrin, sit eksistensafsnit og karma. Idet han som regel har været inkarneret meget ofte før, medbringer han erhvervede organismetalentkerner (7), som præger ham individuelt i hans gestalt, adfærd og begavelse.

Når han nu opbygger en ny organisme, bliver de af ham i den forgangne spiral dannede organtalentkerner aktiveret, af hvilke hans kropsorganer vil blive opbygget. Også disse organtalentkerner er gennem hans tidligere inkarnationer blevet mere eller mindre stærkt individualiseret. I hans organer inkarnerer igen organvæsener, som i deres forgangne spiral – da de var cellevæsener – har dannet talentkerner for opbygning af celler. Fra deres celletalentkerner opbygges cellerne igen i en automatisk proces og de passende cellevæsener tiltrukket, som opbygger cellernes molekyler.

Mennesket kan i løbet af sit liv skabe yderligere organismetalentkerner, som eksemplet med pianisten viser. Organismetalentkerner er talentkerner, der automatisk udløser et samvirke af flere organer. De af Jorden overtagne, de yderligere skabte og af mennesker varierede organismetalentkerner går, når mennesket har gennemløbet organismespiralen, over til den næste ”generation”, det vil sige de nuværende organvæsener. Vor kropps organer udvikler sig således efter talentkerner, vi selv har dannet i de forgangne spiraler. Men det sker kun delvist i den periode, vi som organvæsen var fysisk forkropsligt, thi talentkernernes egentlige dannelse den sker ifølge Martinus nemlig i det sande menneskerige, visdomsriget og den guddommelige verden. Fra den guddommelige verden stammer ideerne til skabelserne for den næste spiral, detaljeudførelsen foregår i visdomsriget.

Alle syv eksistenstrin i alle syv eksistensniveauer eller spiraler er ifølge Martinus kosmos evige manifestation. Det betyder imidlertid ikke, at de altid har bestået eller vil bestå i den nuværende form, thi alle former forandrer sig stadigt. Organismer og organer bliver videreudviklet fra hver "generation". Hvert væsen var i den forgangne spiral – da det levede i de højere verdener – selv skaberen af sine organer og lever i en organisme, som hans makrovæsens talentkerner har skabt. Eksempelvis ser det for mennesket ud, som om vi overtager talentkernerne til opbygning af vor organisme i løbet af vores menneskelige udvikling fra vort makrovæsen, Jorden, hvor vi gør det til vort eget og omskaber det til at udtrykke vores spiral og væsen. Imidlertid overtager vi ikke vores talentkerner direkte fra Jorden, thi før os havde de højere udviklede væsner i vor spiral allerede gennemløbet mennesketrinnene og derved overtaget samt videreudviklet Jordens talentkerner. Det gjorde de åndelige væsner i hukommelsesriget, den guddommelige verden og visdomsriget.

Organismerne til de forskelligt artede væsener er altså evigt blevet videreudviklet. Det forklarer den ligefrem utrolige fuldkommenhed i de menneskelige, dyriske og plantelige kroppe, som åbenbarer sig alt mere, desto videre forskningen skrider frem i enkelthederne af cellernes tilværelse (8). Denne betragtning viser også, at vi

ikke skal forestille vores evige eksistens som individ. Det er ligeledes tydeligt, at de omfattende niveauer opstår derved, at tusinder, ofte millioner og mange gange tillige milliarder enkeltvæsener (f. eks. celler i hjernen) slutter sig sammen. På disse omfattende niveauer gennemløber vi fornyet alle eksistenstrin. Vores evige eksistens er garanteret os i alle livsformer gennem forbindelsen til universets Jeg (X1).

1. Henviser til min fremstilling i kapitel 10.
2. Henviser til kapitel 4.
3. Denne symbolbeskrivelse har jeg taget fra min bog "Martinus liv og værk, bind II, hans værk" afsnit 2.13. Den følger Martinus forklaring af symbolet i hans bog "Evige verdensbillede 1", symbol 6, nummer 11. Ordci-tater er sat i " ... ".
4. Ved mineralrigets dannelse medvirker også altid det 2. og 3. spiralcentrum af tyngde- og følelsesenergi. Denne og de følgende fremstillinger er stærkt forenkledede. Der er altid kun anført hovedvirkningerne.
5. Også her er der kun anført hovedvirkningerne. De andre spiralcentre er altid delagtigt medvirkende.
6. "Livets bog 2", numrene 326 – 328.
7. Erhvervede talentkerner forklares her senere.
8. De sidste 3 afsnit har jeg med ændringer taget fra min bog "Kosmisk Viden", afsnit 4.7 og 4.9.

Ugidelighedens moral

Jes Arbov – skrev på facebook:

Det er Søren Hahns opfattelse, at det udmærket kan lade sig gøre, at skubbe moralen til side og sætte næstekærligheden i parentes og dog samtidig repræsentere Det Tredie Testamente.

Det svarer i virkeligheden til at hævde, at man på en gang kan gå op og ned ad en trappe, og at man ikke til enhver tid er nødt til at vælge, om man vil gå op eller ned.

Søren Hahn repræsenterer den helt særlige form for logik, at det er bedøvende ligegyldigt, om MI følger eller ikke følger næstekærlighedsloven, for ligegyldigt om det følger næstekærlighedsloven eller det ikke følger den, vil det - som alle andre - nå frem til kosmisk bevidsthed. Det er derfor slet ikke vigtigt, hvad Instituttet gør, for i den sidste ende vil resultatet alligevel være det samme. For vi vil alle - også Instituts medarbejdere - uundgåeligt blive kosmisk bevidste væsener.

Ved at argumentere på denne måde, sætter Søren Hahn den intellektuelle og moralske dovenskab i system. Han gør sig til talsmand for en ugidelighedsmoral, hvor man udmærket kan sætte moralen - og dermed næstekærligheden og hensynet til næsten - i parentes og gøre lige præcis, som man selv vil, og samtidig uden at blinke påstå, at man da så sandelig repræsenterer - ikke moralen - men alligevel Martinus.

Denne ugidelighedsmoral forsvare Søren Hahn og MI ikke kun i teorien. De udfolder den også i praksis. I stedet for at tage næstekærligheden alvorligt og opsøge sine fjender og tale med dem, som MI opfatter som deres forfølgere og bagtalere, og arbejde aktivt og konstruktivt for at stifte fred, læner de sig tilbage, kontakter en advokat og starter krig med retssystemet som våben. Her truer man dem, med hvem man burde stifte fred, med økonomisk ruin. Og man gør det vel at mærke ganske gratis for sig selv. Man fravælger bevidst Martinus' særdeles klare anbefalinger om ikke at involvere sig i retssager og lader gavegiverne betale.

De møder, man er inviteret til, men ikke orker at deltage i, de fredsmuligheder, man ikke gider undersøge

eller udforske, og de dialogmøder, man ikke kan tage sig sammen til at arrangere, lader man gavegiveren bøde for økonomisk. Det er dem, der i den sidste ende får lov at betale for ugideligheden og den eklatante mangel på moral.

Ved på denne måde at fralægge sig ansvar og moral kommer MI uundgåeligt til at indtage en position, hvor det ikke repræsenterer Martinus og åndsvidenskaben, men derimod åndelig og moralsk ugidelighed og ligegyldighed.

Vi ser således, hvordan MI og Søren Hahn på en gang vil blæse og have mel i munden. De vil lægge sig hen i hængekøjen og samtidig fremstå som repræsentanter for Martinus og hans Sag. Og når nogen påviser det umulige i forehavendet, afviser de det blankt med en henvisning til, at Martinus Sag ikke er en moral, og at de iøvrigt ikke bryder sig om løftede pegefingre.

Det er mageløst, men det er ikke og bliver aldrig åndsvidenskab. For det er en sygdom i sjælen.

Anders And vil ikke forveksles med Martinus - men han går nu også ind for kærligheden!

Den intellektualiserede kristendom (DIK) og ændringer udover åbenlyse fejl

Af Jens Lindsby

Nu vil det efterfølgende jo i høj grad være præget af ”kritik”, så derfor er det måske på sin plads at starte med at udtrykke glæde over, at det ufærdige materiale bliver udgivet, således at vi alle får del i den visdom, der findes her. Man er specielt dygtig til at integrere Martinus (til tider rodede) håndskrevne tilføjelser.

Det følgende bygger ikke på en fuldkommen gennemgang af manuskriptet, men som det ses efterfølgende har jeg set grundigt på forordet, prologen(stk. 1-6), stk. 7-12 og endelig stk. 124-137. Derudover har jeg spredt set på resten af manuskriptet.

Man skal være opmærksom på, at manuskriptet i princippet allerede er en bearbejdelse af ufærdigt materiale, idet det er ”sat sammen ” af MI (Martinus Institut).

I forlængelse af dette så findes der forskellige udgaver af i hvert fald nogle af manuskriptsiderne. Et eksempel er manuskriptet til det, der er blevet stk. 6 i DIK. Her findes en udgave, hvor det næstsiste afsnit der begynder med: ” Nævnte tredie testamente” er streget ud, mens det ikke er streget ud i den manuskript- side der bruges i DIK. Ligeledes findes den sidste sætning i stk. 6 ikke på den første manuskriptside, mens den, i den udgave der er anvendt i DIK, er tilføjet med store bogstaver, som om den er klippet ind senere. Der står: ” kristendommens urokkelighed som LYKKENS OG SALIGHEDENS LIVSFUNDAMENT, OG VERDENSALTETS EKSI-STENS BASIS.”

I en virkelig videnskabelig udgivelse ville der selvfølgelig være en redegørelse for de divergerende manuskriptsider. I det efterfølgende har jeg udelukkende forholdt mig til det ”officielle” manuskript.

På en eller anden måde er der en diskrepans mellem det færdige resultat og manuskriptet. Bogen fremtræder langt mere ”færdig” end der synes at være belæg for. Man har uden tvivl forsøgt at gøre bogen sammenhængende, men den sammenhæng man har lavet er jo ikke en Martinus har fundet på.

Det kan der være mange meninger om. Jeg ville have foretrukket at man ikke gav bogen en titel, men kalder den det den er; ”Martinus ufærdige manuskripter”. I stedet for at skabe en ”tænkt” sammenhæng, da trykte man alt materiale i den korrekte tidsmæssige sammenhæng i sin helhed og lod manuskriptdelen trykke på den ene side og ens renskrivning på den anden.

Det ville selvfølgelig være at gå imod den ”pænheds

trend” som MI og Thorell på hver deres måde har været repræsentant for. I stedet ville der være tale om en mere forskningsmæssig tilgang og her kunne man mene, at forskningsmæssigt da vil udviklingen betinge at forskningen vil flytte sig fra de højere læreanstalter til de enkelte individer, vi bliver/er alle åndsforskere. Så selvfølgelig skal vi have videnskabelige udgivelser og hvis man ikke ønsker at læse manuskriptet, kan man jo bare springe det over.

De ufærdige manuskripter ville da fremtræde som det de er og alle ville kunne se for dem selv. Når alle kan se for dem selv, bliver det også sværere at brokke sig over det. Det ville ligeledes være rart, hvis man kunne se, hvad der var manuskriptet til bogen DTT, i stedet for at det er sat ind i en arbitrær sammenhæng.

At udgive ufærdige manuskripter er en højt specialiseret editionsfilologisk opgave og ikke en opgave for lægmænd. Der må ligge en speciel tankegang til grund for, at man ikke opsøger den viden der findes i verden om ens hovedopgave.

For overskuelighedens skyld kan ændringerne deles op i tre punkter:

1. For det første er der rettelser af åbenlyse trykfejl, stavfejl og tegnsætning. Ligeledes er f.eks. forkerte bibelcitater rettet. Der er mange af disse åbenlyse fejl, da manuskriptet ikke er korrekturlæst. Reelt ville det blive en særegen bog, hvis man ikke havde rettet disse ting.
2. For det andet er der særligt i stk. 125-137 mange håndskrevne tilføjelser. Man er som nævnt meget dygtig til at integrere disse i teksten. Men der opstår forskellige dilemmaer. Det er ikke så let at beskrive, men f.eks. i stk. 133 i det område hvor der står ”Ved sit immaterielle område er Gud tids og rumdimensionelfri ”, da er der håndskrevne tilføjelser i flere omgange(skrevet med både blå og rødt). Ligeledes er noget af den oprindelige tekst overstreget. Men resultatet bliver at der udenfor sammenhæng kommer til at stå ” Det immaterielle ” Man kan jo ikke bare medtage de to ord. Så også her ville det blive en særegen bog, hvis man ikke løste de dilemmaer. Det viser selvfølgelig også hvor ufærdigt denne del af manuskriptet er. Mantraet er selvfølgelig, at manuskriptet skal være tilgængeligt så alle kan se for dem selv.
3. Men så er der for det tredje de ændringer, hvor man har bevæget sig væk fra Martinus intention. Dvs.

man trykker noget som der på ingen måde er belæg for i manuskriptet.

Vi skal huske, at Martinus har sagt at: ”Jeg tror ikke, man skal forsøge at lade nogen lave mine ufærdige manuskripter færdige. Men hvis man kan forstå, hvad jeg mener, må de udgives i ufuldstændig form ”

Inden vi går over til at se på ændringerne kunne det være relevant at dvæle lidt ved bogens titel. Betegnelsen Den intellektualiserede kristendom er ikke nævnt mange steder. At det er en fremragende titel til Martinus mission kan vi godt blive enige om, men det er også en titel Martinus sandsynligvis gik væk fra.

Rolf Elving skriver i Kosmos 5/85 :

”Imens Martinus arbejdede med at skrive denne introduktionsbog skete der imidlertid det, at han fandt ud af, at bogen skulle hedde ”Det Tredie Testamente”! En anden, og som det skulle vise sig, foreløbig titel var ”Den intellektualiserede Kristendom”.”

Rolf siger, at det foreløbige navn stod på et titelblad. Martinus institut skriver i september 2009: ” Vi har en forpligtigelse til at acceptere hans beslutning om, at teksterne ikke skal publiceres som en separat DTT-bog.” Jeg forstår så ikke, hvorfor det er bedre, at teksterne udgives under et navn for samme bog, som Martinus er gået væk fra. Det må da alt andet lige være længere væk fra Martinus ønske.

Livet er jo så simpelt. Martinus har ikke givet sine ufærdige manuskripter eller denne bog noget navn. Derfor har den ikke noget navn. Hvis man udefra tilfører navne til værket, tilfører man selvfølgelig indhold til værket.

På titelbladet til DIK står: ” Den intellektualiserede, udødelige kristendom som menneskehedens kommende livsfundament ”.

Umiddelbart er det ikke en del af manuskriptet til DIK. Man kan derimod finde citatet i det af Kurt Christiansen udgivne: ” Martinus ufuldendte manuskript til bogen Det Tredie Testamente.” Her findes den på et titelblad(?), hvorefter der er en af Thorell typisk omskrivning af Johannes (Kap.16,12). Da man kun kan mistænke, at selve citatet også er omskrevet af Thorell, ville det være rart at se dette citat fra Martinus hånd? Rent faktisk findes der kun en sætning hvor Martinus omtaler den intellektualiserede kristendom. Nemlig i DIK stk. 109: ”Menneskene kunne jo ikke modtage den rene, intellektualiserede kristendom fra Jesu mund.”

Ændringerne udover åbenlyse fejl er:

- Forordet er som bekendt skrevet af Per Thorell. De ord der bruges kan findes i Thorells artikler, men bruges aldrig af Martinus på den måde. Det drejer sig bl.a om progressiv forlængelse, evolutionære retning og samvirke retningsbevidst. At man ikke oplyser dette i DIK, men fremstiller Thorells forord

med Martinus underskrift er uforligneligt.

- Der findes to prologer, en skrevet til den separate bog DTT og en videreudvikling af denne der skulle være en prolog til Livets Bog. Disse er i DIK skrevet sammen eller nærmere er et afsnit i den første prolog blevet integreret i den anden. Men hvor har Martinus bedt om, at man sætter hans ting sammen på en anden måde? Og hvorfor kan vi ikke bare få tingene autentisk? Tryk dog to prologer, når de nu findes.
- Overskriften til kap. 3 hedder: ”Den uintellektuelle og intellektuelle kristendom”. Det er ikke en overskrift Martinus har valgt, men en overskrift tilføjet af MI.
- Der er tilføjet stykoverskrifter. Da det ikke er anført hvornår stykoverskrifterne er lavet af Martinus og hvornår de er lavet af andre, har læseren ingen mulighed for at tage højde for, hvornår der læses Martinus og hvornår han læser MI. F.eks. er der delvist tilføjet stykoverskrifter i kap.1, det er Martinus egne i kap. 3 og igen i kap.5 er der delvist tale om Martinus egne stykoverskrifter
- Selvom der muligvis findes en logisk forklaring under man sig over, at stk. 125 er manuskriptsiderne 167 og 168. Herefter starter stk. 126 også på en side, der hedder 167. Stk.126 starter i øvrigt midt i en sætning og det er tydeligt at disse stykker er sat sammen af forskellige manuskriptdele?
- Den korte udgave af 0X er, at der ikke står 0X i manuskriptet, det første sted det står i stk. 134.
- Sætningen ” Verdensaltet er altså et evigt eksisterende levende væsen” i Stk. 133 er streget ud i manuskriptet. Opgaven er ikke selv at vurdere hvad der passer ind, men gengive manuskriptet, som det foreligger.
- Der er lavet nye inddelinger i teksten. Det der f.eks. er blevet til stk. 8 i DIK, starter midt i en sætning i manuskriptet.
- Martinus egne stykoverskrifter er skrevet om. Stykoverskriften til stk. 6 hedder i manuskriptet: ”Talsmanden ” Den Hellige Ånd” forklaret som ”Det Tredie Testamente ”” Der er jo åbenlyst sket en betydningsglidning når der i DIK står: ”Det Tredie Testamente og talsmanden, den hellige ånd ”
- I stk. 125 er der tilsidst en håndskreven tilføjelse som ikke medtages. Det er lidt mærkeligt, da Martinus håndskrevne tilføjelser konsekvent bliver integreret.
- Der er gennemgående fjernet og tilføjet ord og ombyttet ordstillinger.
- Martinus skriver konsekvent Det Tredie Testamente. I Thorells forord er Tredie i øvrigt stavet med j.

Foruden at Thorell er tilføjet og de særlige forhold der er omkring at der er tale om ufærdige manuskripter, er der grundlæggende tale om ”klassiske” MI ændringer. Dvs. der er tilføjet stykoverskrifter og der er tilføjet/fjernet

ord og sætninger. Disse ændringer er skjult for læseren. Udgivelsen kan således ikke betegnes som videnskabelig. Man retter udover åbenlyse fejl og man holder sig ikke til manuskriptet.

Der er tre områder jeg i det følgende vil belyse dybere, det drejer sig om: Thorells forord, de problemer der opstår når man tilføjer stykoverskrifter og 0X.

Om Thorells forord til DIK

At forordet til DIK er skrevet af Per Thorell beskriver MI selv i manuskriptet, idet der på et løblad inden manuskriptet til forordet står:

”Den foreliggende udgave af forordet ser ud til at være renskrevet af forfatteren Per Thorell efter Martinus’ anvisninger. Martinus egen original mangler i arkivet.”

At man ikke oplyser, at man har sat noget, der er skrevet af en anden, ind i Martinus værk er selvfølgelig ikke i sig selv ordentligt. At man så sætter Martinus signatur under, gør det på ingen måde bedre.

Det må anses for helt usandsynligt, at det er skrevet efter Martinus anvisninger, for hvorfor skulle Martinus ønske at andre skrev noget for ham? Hvis Martinus gjorde det ville det selvfølgelig kun skabe problemer og usikkerhed, for hvem har så skrevet hvad?

Samtidig havde Martinus i forvejen det problem med Thorell, at Thorell rettede eller omskrev alt for meget i det manuskript til bogen DTT han havde fået til korrekturlæsning. Martinus måtte gentagne gange bede om at få sit manuskript tilbage. Det lykkedes tilsidst og pga. alle Thorells rettelser har Martinus understreget, at det ikke må udgives, hvorfor det som bekendt ligger i MI’s arkiv påtegnet af flere rådsmedlemmer, at det ikke må udgives. Det ville jo i den kontekst være helt usandsynligt og faktisk absurd, hvis Martinus skulle bede Thorell om at skrive noget for sig.

Yderligere er forordet i DIK helt identisk med forordet i det af Kurt Christiansen udgivne manuskript ”Martinus ufuldendte manuskript til bogen Det Tredje Testamente”. Altså det manuskript som MI mener er uægte. Det er også besynderligt, at man mener Kurts Christiansens manuskript er uægte fordi det er skrevet på Thorells skrivemaskine, når forordet i DIK er skrevet på samme skrivemaskine. Man anfører så, at det er skrevet efter Martinus anvisninger. Det er i øvrigt også det argument som Kurt Christiansen har fremført omkring ”sit” manuskript. Jeg ved der i sagen er meget vrede og irritation over disse forhold, men videnskabeligt set er der ikke forskel på det MI og Kurt Christiansen har gjort. Det er jo ikke særlig højintellektuelt at det samme argument har forskellig betydning alt efter hvem som har gjort en given ting eller hvem der fremfører det. Men sådan er der så meget. Her må det jo gælde, at den der ikke har udgivet Thorell i Martinus navn, kan kaste den første sten.

Det kunne selvfølgelig også være sådan, at begge parter har troet, at det var skrevet af Martinus og derfor har publiceret det i bedste overbevisning.

Vigtigere er det, at de ord der er brugt ikke er ord Martinus anvender, men de findes derimod i Thorells artikler. Så hvis det skulle passe, så har Martinus anvist Thorell at skrive noget i Martinus navn med Thorells ord.

Lang tid inden vi fik vished for, at det rent faktisk er Thorell, der har skrevet forordet, har Rolf Elving påpeget, at nogle af de ord der optræder i Den Intellektualiserede Kristendom umuligt kan være Martinus ord. I forordet til DIK drejer det sig specielt om ordene progressiv, evolutionære og samvirke retningsbevidst. Disse ord er alt for akademiske til, at Martinus ville have brugt dem. Martinus bruger i en enkel sammenhæng ordet progressiv, hvor han taler om det progressive skattesystem, men han bruger ikke ordet i den betydning Thorell gør. I forordet hedder det som bekendt (det med fed er min fremhævnning):

”Bibelen består som bekendt af Det Gamle og Det Nye Testamente. Og disse to testamenter repræsenterer henholdsvis den gamle «hedenske» verdensimpuls og den kristne verdensimpuls, medens mine værker repræsenterer den nye verdensimpuls, der i **progressiv forlængelse** af og tilknytning til de to foregående verdensimpulser skal markere den **evolutionære retning** for de kommende årtusinders mennesker på denne vor klode og gøre det muligt for dem at **samvirke retningsbevidst** med den enorme kosmiske viljestyring, som denne verdensimpuls udgør.”

Det skal tilføjes, at jeg også opfatter det for usandsynligt, at Martinus kunne have skrevet det næste afsnit i forordet og at Thorell staver tredie med j, Martinus staver det konsekvent med i. Men lad os se på hvordan Thorell bruger disse begreber.

Progressiv

Ordet progressiv bruges til at betegne udviklingen fra den ene verdensimpuls til den anden. I Thorells artikler kan man finde helt identiske beskrivelser; hvor ordet progressiv indgår:

Per Thorell: Røsten i ørkenen, Kosmos 1968 nr. 11:

”...den proces, Martinus kalder ”verdensgenløsningsprincippet”, hvilket vil sige menneskehedens førelse og progressive vækst gennem de forskellige ”riger” og zodiakalt prægede epoker frem mod den moralske sublimitet, der er forudsætningen for etablering af ”himmeriges rige” eller det livsplan, Martinus har givet betegnelsen ”det rigtige menneskerige”,....”

Og Per Thorell: Den store metamorfose, Kosmos 1967: ”Naturligvis kan et menneske eller en menneskegruppe rent kosmisk betragtet ikke modarbejde gudsviljen eller hindre den evige verdensplans progressivitet.”

Evolutionær

Dette ord bruges også i forordet til at betegne udviklingen frem mod den nye verdensimpuls eller rettere det rigtige menneskerige. Denne beskrivelse findes mange steder helt identisk i Thorells artikler. F.eks her:

Per Thorell: Den blindfødte, Kosmos 1968 nr. 19:

”..vil forene sig i et evolutionært folketog bevægende sig ad klart oplyste og afstukne veje mod de seendes guddommelige nye verden”

Og Per Thorell: Den tredje energi, Kosmos 1968 nr. 2

”...lover at netop disse sidste skal blive de første, når den evolutionære indgang til et jordisk himmerige begynder at åbnes?...”

Samvirke

Thorell bruger ikke de to ord samvirke retningsbevidst i sine artikler, men han bruger ordet samvirke i nøjagtig samme betydning som samvirke retningsbevidst bruges i forordet.

Per Thorell: Vintræet og grenene, Kosmos 1967 nr. 21:

”...og dermed i evne til samvirke med lyset fra den kosmiske dagning...”

Det er således hævet over enhver form for rimelig tvivl, at det forord der er trykt i DIK er skrevet af Per Thorell. Vi må tro, at det er en omskrivning af en original Martinus tekst, da det er sådan Thorell normalt arbejdede. Men reelt ved vi det ikke, da originalen ikke findes.

Om det immaterielle og hvordan det går, når man selv skriver i værket og ikke gør sig klart hvor Martinus vil hen.

Det væsentlige problem er her de stykoverskrifter som man tilføjer i DIK og hvor man reelt kommer til at mod-sige det Martinus skriver et par stykker senere.

Det drejer sig om overskriften til stk. 132 hvor der står:

” Guds jeg er et immaterielt element ”

5 stykker senere skriver Martinus i stk. 137:

”Guds jeg består som nævnt af et immaterielt noget, som i virkeligheden ikke er immaterielt, men kun befinder sig i en sådan tilstand, at det er absolut utilgængelig for sansning...”

Altså Guds jeg er i virkeligheden ikke immaterielt.

Rent faktisk siger Martinus allerede i stk. 134:

” Det immaterielle noget – OX – som altså ikke er materie og kun udtrykkes som ” immaterielt”, fordi det ikke kan sanses, danner Guds jeg...” Altså det udtrykkes som immaterielt.

Der er almindelig kendt, at Martinus, tilsidst i sit forfatterskab, kom med en udvidet forklaring af kristendommen, herunder at der er tale om talsmanden den hellige ånd og at værket er Det Tredie Testamente. Det er mindre kendt, at han også var i gang med at lave en udvidet forklaring

af jeget og overbevidstheden. Her er hvad han selv siger: ”..Nu kommer der en meget mere gennemført forklaring af jeg’et, end vi har haft før. Den arbejder jeg på i øjeblikket. Jeg skal vise noget ingenting er ophav til det hele. For der er jo ikke noget, - men man kan ikke tage det væk. For kendsgerningerne viser, at virkningerne er der jo...”

(Rådsmøde d. 25/4-78)

”..Jeget kommer i en meget stor udvidet forklaring i det tredie testamente..” **(Rådsmøde 6/3-79)**

Nu skal man selvfølgelig ikke tilføje stykoverskrifter til en anden mands værk, for så nedsætter man sig som medforfatter og en udgivelse med andre ord end forfatterens egne er en uvidenskabelig udgivelse.

Hvis vi skulle gå ind på tanken om at sætte ikke-Martinus ord ind i værket, så skulle man dog mene, at det i givet fald må være helt afgørende, at man har en god ide om hvor det er Martinus vil hen.

Her er det så heldigt, at Martinus ved råds-møderne har sagt noget om dette: ” I det nye, jeg skriver, har jeg analyseret det immaterielle. De taler jo om immaterielt, og så tror de, det betyder ingenting...,Det betyder ikke noget - verdensaltet holder ikke op, fordi menneskenes sanser holder op.” **(Rådet 22/5-79)**

Så vi må antage, at hvis vi skal finde det nye i det Martinus beskriver, så kunne det være:

- 1 En udvidet analyse af det immaterielle
- 2 Da han indfører et nyt begreb, urbegærenergien , og i øvrigt i flere sammenhænge nævner urbegæret i forbindelse med energierne, kunne vi antage, at også dette er en del af den udvidede analyse. Allerede i LB stk. 530 nævner Martinus i øvrigt, at urbegæret er den første energi.
3. OX. Problemet er jo at selvom begrebet er nyt, så er der jo ingen definition af det, udover at det er det sammen som det immaterielle.

Også i rådsreferaterne kommer Martinus med analyser af det immaterielle, ja måske skal vi finde den højeste beskrivelse af jeget her: ” Det er så fin en materie, at man må kalde det immaterielt. Men det betyder ikke, at det er tomrum. Verden hører ikke op med at eksistere, fordi sanserne ikke kan tage det. Jeget er hævet over sanserne. **(Rådet 29/1-80)**

”så har jeg bestemt mig til at kalde det immaterielt. - for ikke at skrive yderligere forklaringer, det er for meget at skrive. Det vigtigste af al ting er ikke materie, og det fysiske er ikke engang --- det er svingninger, men det er fortættede svingninger. Men det er svært for mennesker at komme over i et helt andet bevidsthedsmiljø.” **(Rådet d. 9/9-80)**

Det er klart at det bliver indviklet nu, men i det andet

citat forklarer Martinus, at han kalder det immaterielt, ikke fordi det er det, men fordi forklaringerne bliver for omfattende.

I det første citat skriver han, at det immaterielle er materie, men at det er så fin materie, at man må kalde det immaterielt.

Det han så tilføjer i det andet citat er, at hverken materie eller det immaterielle eksisterer, da der er tale om svingninger. Nu bliver det for alvor langhåret, så lad os lade det med svingninger ligge, selvom Martinus i rådsreferaterne rent faktisk forklarer det. Når Martinus sagde, at han til sidst kom ud i alt for høje analyser, er det sandsynligt, at det er disse ting, det har drejet sig om.

Men vi må konkludere at det immaterielle er materie, men at materie egentlig ikke er materie, men svingninger. Ud fra det foreliggende må det immaterielle betegnes som svingninger der er udenfor det sanseligt mulige. Det sidste påpeger Martinus igen og igen, både i DIK, men også andre steder. Det immaterielle er ikke immaterielt men usanseligt.

Hvis man lægger mærke til det, så skriver Martinus i de senere år igen og igen, at det der karakteriserer jeget er, at det er utilgængeligt for sansning. Det har undret mig, indtil jeg fandt følgende definition af bevægelse i artiklen: Det faste punkt og bevægelsen (1970) ”og alt, hvad der er tilgængeligt for sansning, er – set i et kosmisk perspektiv – bevægelse.”

Hvis bevægelsen er det sanselige, må det jo følge, at det der karakteriserer jeget er, at det er usanseligt.

Når man så skriver i en stykoverskrift at **”Guds jeg er et immaterielt element”** er det både rigtigt og forkert. Vi kan kalde det immaterielt af mangel på bedre begreber, men det er det ikke. Men denne stykoverskrift støtter jo overhovedet ikke op omkring den udvidede forklaring Martinus er i gang med.

I stk. 137 hvor Martinus slår fast at **” et immaterielt noget, som i virkeligheden ikke er immaterielt, men kun befinder sig i en sådan tilstand, at det er absolut utilgængelig for sansning”**, der hedder stykoverskriften: **” Den evige livskerne i alle levende væsener”**. Men den stykoverskrift har jo ikke noget at gøre med det, Martinus i virkeligheden er i gang med at forklare.

Man kan således ikke i en definition sige, at Guds jeg er immaterielt (hvorfor dette ikke skal stå i en stykoverskrift). Man kan dog, i mangel af bedre, i omtalen af Guds jeg, kalde det immaterielt. Men her sætter Martinus det ofte i citationstegn eller skriver ”det kan udtrykkes som immaterielt” eller ”som vi kalder immaterielt”.

Man kan selvfølgelig mene, at jeg har misforstået disse ting og at denne skelnen er irrelevant. Det er da også meget muligt, men det gode ved det jeg ikke forstår er, at det ikke ender i Martinus værk.

Om 0X

Der er mange der har forsøgt at udlægge dette begreb og det er jo i sig selv kun fint. Bare vi er enige om, at Martinus ikke har nået at definere det udførligt.

Han skriver som nævnt i stk. 134 at: ”.... Det immaterielle noget - 0X - som altså ikke er materie og kun udtrykkes som ”immaterielt”, fordi det ikke kan sanses, danner Guds jeg ”

Hvis vi skal se helt stringent på det, så må 0X være tæt på at være det samme som X1 og måske X2. Definitionen er jo, at det ikke kan sanses og det er i høj grad definitionen på det faste punkt eller X1. Men lad nu det ligge.

Det har været nævnt en del steder, at der ikke står 0X i manuskriptet første gang det nævnes i DIK.

Det pågældende sted står der flere ting, der er udstreget. Der står n.s.e, hvilket er blevet udlagt som ” noget som er” og der står Xn hvilket kunne være Xnoget som er (vi gætter).

Hvad der ikke er udstreget og hvad der ifølge Martinus skulle stå, er: 0.1 eller o.l. Det sidste er blevet tolket som ”og lignende”. Altså kunne man i fantasiens verden antage, at der skulle stå ”noget lignende n.s.e eller Xn”. Og det kunne så være 0X der står og flagrer i starten af sætningen, uden at man kan se, hvor Martinus ville have det til at stå. Hvilket i øvrigt er højst usædvanligt.

Men problemet fortsætter i stk. 137 i sætningen:

”Da det er en «jeg-del» af verdensaltets jeg, og dette afslørede, at det er en enhed, der udgør bevidsthedsevnerne: instinkt, tyngde, følelse, intelligens, intuition og hukommelse, urbegæret og en over disse energier forekommende anden **energi**, vi har udtrykt som ”moderenergien”,...” Ordet energi er i manuskriptet streget ud og Martinus har i stedet skrevet 01X eller? (der mangler en streg i X’et) (vi gætter videre).

Vi skal jo huske at dette 01 også står i stk. 134 (måske), så måske var det nye begreb ikke kun 0X ?

Alt dette er jo spekulation, som måske ikke fører os nogle vegne og i hvert fald ikke øger vores viden om Martinus verdensbillede. Jeg kan heller ikke se, hvad man ellers skulle have skrevet. Men man kan ikke trykke noget, Martinus har streget ud, uden som et absolut minimum at gøre opmærksom på problematikken.

For mig ville løsningen som nævnt være, at man på den ene side trykte manuskriptet og på den anden side ens forsøg på en renskrivning af manuskriptet.

Så kunne alle se for dem selv og vi ville undgå skjulte ændringer.

Der er sikkert en eller anden, der vil se dette som et argument for at ufærdigt materiale ikke skal offentliggøres, men så ville vi ikke have adgang til de dybsindigheder, der står omkring de ting, der angiveligt ikke er færdige. Tiden må snart være vokset fra, at noget skal holdes tilbage og være skjult.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Trump

Hvem er den mand, som nu er valgt til præsident for USA? På DR2 var der d. 8/11 en dokumentarfilm, der viste en total skrupelløs forretningsmand, som er blevet rig ved at franarre mange mennesker deres opsparede pensionspenge gennem hans værdiløse aktier.

I valgkampen blev han taget i at lyve groft utallige gange og håne alle de, han anså for "tabere". Han oppiskede en stemning af had og

frygt. Hans konstante løfte om at gøre USA "stor og mægtig igen" gav mindelser om andre demagogiske folkeforførere, vi har kendt. Selv om han ikke fik absolut flertal, gav det udemokratiske valgsystem ham altså magten. Man kan undres over, at så mange af USA's folk lod sig forføre af hans løgne og urealistiske løfter.

Trumps far var indvandrer fra Tyskland, men det forsøgte han at skjule og fortalte, han kom fra Sverige. I USA ved mange, at tyskerne havde et dårligt ry, især når man kendte til deres adfærd i Sydamerika og deres folkemord i Namibia.

Men selvfølgelig er der en dybere mening med, at netop Trump skulle have verdens mægtigste post. Vi har før set hvordan forsynet sørger for, at et ragnarok bliver udløst. USA vil nu gå en ubehagelig og kaotisk tid i møde med megen lidelse og økonomisk sammenbrud. Han var den, som bedst kunne sørge for, at USA kom til at "høste" den dårlige karma, det har "optjent" gennem mange årtier.

Våbenindustrien

Der foregår for tiden en faretruende oprustning rundt om. Tyskland har nu en god økonomi. Bl.a. på grund af en voksende våbeneksport – til f.eks. Saudiarabien og Tyrkiet. Også Kina og Rusland opruster. I ingen af disse stater gælder menneskerettighederne!

En sådan øget våbenoprustning har vi historisk erfaring for varsler onde tider, dvs krig. Martinus talte om muligheden for en tredje verdenskrig, eller noget der lignede. Er det mon det, der er optræk til? Nu hvor vi snart ikke længere har et klogt menneske i spidsen for USA, men i stedet får en helt utilregnelig kynisk Trump. Vil han nøjes med at føre handelskrig?

Uanset hvad vil vi blive skånet her i Norden, fortalte Martinus. Überørt vil vi dog ikke kunne være, men så vil vi måske blive bedre til at stå sammen og hjælpe hinanden. Og hvad med det Martinus sagde om at vi ville blive lazaret-lande for andre folk i nød. Han kunne blot ikke sige noget konkret om hvornår.

EU-problemer

Det er en bekymring hos mange, at EU har så svært ved at finde fælles løsninger på fælles problemer. Men også fordi de højre-populistiske kræfter synes at vokse, og de står jo ikke just for solidaritet, slet ikke med mennesker i nød som f.eks. flygtninge.

Derimod er der nu en del EU-stater, bl.a. Ungarn og Cypern, der for at tjene penge sælger statsborgerskaber, også til arabere, russere og kinesere. Disse får så som EU-borgere fri adgang til alle andre EU-lande. Ungarn satser altså på grådighed frem for næstekærlighed, og har dermed påført andre EU-lande et problem uden det er sket ved en fælles beslutning. Det er absurd og udemokratisk.

Måske er Storbritanniens udmeldelse kun begyndelsen til en proces, der efter en gevaldig nedtur økonomisk og socialt vil skabe grundlæggende ændringer, måske et europæisk samarbejde på et andet og mindre bureaukratisk grundlag. Vi ved jo fra åndsvidenskaben at udviklingen går mod stadig mere forening mellem jordens lande og folk, for det er den guddommelige plan for Jorden. Men det er nok meningen, at vi først skal gøre en del fejltagelser for at lære, hvad den rigtige måde skal være.

Helbredende mad

Der blev i en TV-udsendelse 3/11 stillet spørgsmålet: Kan man spise sig til helbredelse? Det var nu ikke særlig opmuntrende svar, man fandt frem til, det var faktisk negativt. Det var da også stort set kun de autoriserede "eksperter", de opsøgte. De burde have læst den bog, jeg anmeldte i det sidste blad, nemlig "Den medicinske seer" og forsket lidt i de råd, som bogen giver. Den fortæller nemlig at helbredelse kan ske gennem den rigtige kost.

Selv har jeg personligt gode erfaringer med at følge en del af rådene

i bogen. Historien er følgende: For mange år siden fortalte en astrolog mig, at med mit stjernetegn ville jeg have problemer med mine led (karmisk?). Vrøvl tænkte jeg dengang, for det havde jeg aldrig mærket noget til. Men så, som 75-årig, kom ledproblemerne. Det mener jeg nu at have fået (næsten) kureret ved at følge den omtalte bogs kostråd.

Mur-byggeri

Vi husker begejstringen, da Berlinmuren faldt – vi skal jo til at forene os i stedet for at adskille os. Men siden da er der bygget en del andre mure – i Palæstina, i Bulgarien m.v. Og nu er Tyrkiet også ved at opføre en høj mur mod Syrien for at forhindre flygtninge fra krigen i Syrien i at komme ind i Tyrkiet. Ja, det siges at tyrkiske soldater skyder på dem, der prøver at komme over.

Og nu vil Trump så bygge en mur mod Mexico, som selvfølgelig er totalt urealistisk, for menneskers fantasi er uendelig, når det gælder om at forcere en grænse for at overleve.

Tyrkiet prøver at slå de kurdere ihjel, som USA hidtil har støttet eftersom de er de bedste allierede i kampen mod Islamisk Stat. Mon Trump vil se positivt på den tyrkiske diktators forfølgelse af alle kritikere? Hvorfor sørger forsynet mon for, at magten i verden nu overtages af farlige mænd?

Skatteyderbidrag til religion

Vi har ca. 170 religiøse foreninger i Danmark, og fordi de er godkendt

af staten, har medlemmerne skattefradrag for deres bidrag. Har man mon nogensinde undersøgt, hvad det koster på statsbudgettet? Det er jo ikke rimeligt, vil de fleste vel mene, for religiøs tro bør nu engang være en privatsag. Martinus afviste da også muligheden af at ansøge om fradragsret, da nogen i Rådet rejste spørgsmålet.

Nu har en ateistforening gjort det nemt via internet at melde sig ud af folkekirken, ja de reklamerede endda for det på busserne. Således vil man kunne slippe for at betale kirkeskat, men den er dog kun en del af de skatteyderbetalte udgifter til folkekirken. Resultatet af ateisternes aktion har vist, at mange kun bliver som medlemmer af gammel vane, så nu har en del meldt sig ud.

Når man spørger folk om, hvad religion betyder for dem, er det faktisk ret få der synes den betyder noget for dem. Spørger man dem derimod om de tror på Gud, er der straks flere der svarer bekræftende, men tilføjer, at det ikke er folkekirkens Gud, de tror på.

De unge er blevet klogere

Ungdomskriminaliteten er faldet bemærkelsesværdigt, ja ca. 50% i de sidste 10 år. Er det fordi de har

fået bedre økonomiske vilkår? Nej. Er de blevet mere bange for straffen? Næppe.

Jeg mener åndsvidenskaben kan give os forklaringen, nemlig at udviklingen simpelthen betyder at intelligensen vokser. Med en højere intelligens har man gode chancer for at få en god uddannelse og dermed et godt liv på længere sigt. Det er ikke klogt at begynde sit liv med en plettet straffeattest. De unge er ganske enkelt blevet klogere.

Til gengæld har østeuropæere holdt kriminalstatistikken oppe og fængselscellerne besat. Men grundlæggende har al forskning påvist, at jo mere lighed, der er i et samfund, jo mindre kriminalitet. Derfor har USA 10 gange så meget kriminalitet som Danmark. Værst står det til i Sydafrika, hvor der sker 18 mord i døgnnet. Men det er jo heller ikke blevet det samfund, Nelson Mandela drømte om og håbede de sorte kunne skabe, når de fik magten.

Om at flytte til Mars

Nogen drømmer stadig om at rejse til Mars, så der forskes fortsat i, hvad der er at finde på den planet. I det sidste forsøg for nylig havde danske forskere en lille andel i projektet, men det mislykkedes. En sydafrikansk rigmand har konkrete planer om at flytte større folkegrupper til Mars, fordi han er overbevist om, at menneskene snart vil uddø her på Jorden. Han tror, han skal være en slags frelser.

Han kunne være blevet en bedre frelser ved at bruge sine mange pen-

ge på at skabe tålelige livsforhold for sine sorte medborgere i hans eget land. Hvad ved han i det hele taget om Mars?

Der har engang boet mennesker på Mars, men det er meget længe siden, millioner af år siden, der er ikke længere mulighed for det, vi kalder levende liv, højst for meget primitive mikrober. Planeten er et døende væsen, hvor atmosfæren mest består af udånding, som egentlig er giftig for os. Planter vil ikke kunne gro, og uden dem kan mennesker ikke leve. Vand findes men fryser til is ved en helt anden temperatur end her på jorden, ja alt stof smelter og fordampes ved ganske andre temperaturer.

Men det skal nok lykkes en dag at flytte nogle dumdristige mennesker derop ved kunstigt at skabe nogle jordbetingelser i et lille tæt aflukke. Men hvad skulle vi bruge det til?

Panama-papirer

Der er siden afsløringen af Panama som skattely for alverdens grådige rigmænd blevet sat fokus på den form for skatteunddragelse. Der svindles på så mange andre måder i disse "sidste tider", men her fik man fat i noget på tryk, som myndighederne kunne gå efter. For uanset stråmænd og andre fiksfakserier, ville de pågældende personer jo alligevel sikre sig at kunne få sine penge igen.

At alt dette kom frem til offentligheden kan vi takke internettet for. Det har betydet, at ingen længere kan føle sig sikre på at kunne skjule sine forehavender. Også en whistleblower kan føle sig fristet til at tjene

penge på noget, han har adgang til, han behøver ikke kun at være idealist.

Det vigtigste er, hvis det kan bidrage til lidt mere retfærdighed. Som vi ved fra åndsvidenskaben, vil sandheden under alle omstændigheder blive åbenbaret før eller senere.

Hunløver de klogeste

Forskere har fundet ud af, at hunløver har den mest intelligente hjerne, derfor kan de jage strategisk og i fællesskab. De har større frontal-lapper end hanløver og er derfor klogere.

Nu ved vi jo, at selv en løvehjerne er kun et redskab for den åndelige del af den. Men jeg tror gerne, at hunløverne med deres ansvar for afkommet har høstet flere erfaringer gennem mange liv end hannerne, og således har de skabt sig et par ekstra talentkerner, hvad hjernen så har tilpasset sig.

Kvindefrigørelse?

Der synes at være tegn på et begyndende kvindeoprør i Latinamerika. Der er da også al mulig grund til det her, hvor machokulturen giver kvinderne svære vilkår, og hvor de så ofte bliver ladt i stikken med ansvaret for børnene.

Udvikling tager tid og kræver mange slags oprør med tilhørende ofre. Men fremskridt for kvinderne vil gavne hele samfundet. F.eks. må man konstatere, at korruptionen er mindre i lande, hvor der er større ligestilling mellem mænd og kvinder. Der vil med en større selvbevidst-

hed hos kvinderne også komme et oprør f.eks. mod den markedsøkonomi, der har skabt så megen fattigdom. Men især USA har brug for et oprør mod markedsøkonomien. Det vil komme – for de sociale medier vil sprede viden også på det felt, for de kan jo da bruges til andet end at sprede løgne.

Når børn får gift

Om 100 år vil vi betragte den tid, vi lever i nu som et uvidende barbari, fordi man giver børn og unge et så giftigt stof som antipsykotisk medicin. Det har kloge folk advaret imod længe og påvist, hvordan det skaber depressioner, fedme og selvmord.

Nu er Sundhedsstyrelsen omsider vågnet op og har udsendt en advarsel om, i hvert fald ikke at give den slags medicin til børn og unge. Så må man håbe, at lægerne lytter mere til dem end de gør til medicinalindustrien med alle dens lokkende tilbud. Den industri som må have en rigtig dårlig karma, fordi de har ladet profitten tælle mere end samvittigheden.

En sexelance

I en nedlagt ambulance har man i København indrettet et sted, hvor de prostituerede kan sælge deres krop på en sikker og hygiejnisk måde. Frivillige vil så opholde sig i nærheden, så de kan tilkaldes, hvis den prostituerede føler sig truet af en kunde. Det sker nemlig ofte, at de såkaldte ”glædespiger” udsættes for vold. De har selv haft medindflydelse på, hvordan den skulle indrettes.

Før lavede man fixerum for narkomanerne, og nu altså ”bollerum”. Det egentlige problem løses ikke, men livet bliver lidt lettere for en udsat gruppe. I andre nordiske lande sætter man forhindringer for de prostituerede, i Danmark er der nogle der mener, man ligefrem opmuntrer til det. Men uanset hvad, så ændres ikke noget for alvor før der sker en stor forandring i holdningen til sexualiteten, især hos mænd!

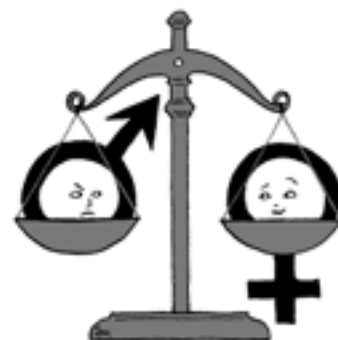
Demens

Britiske forskere har fundet ud af, at forureningspartikler kan trænge ind i hjernen og forårsage demens – hørte jeg i radioen d. 6/9. Men der er selvfølgelig mange andre ting, der kan beskadige det redskab, hjernen er.

Russell kalder den et ”omstillingsb-ord”, og mener at hvis vi ikke gider det med koncentreret tænkning, gør vi vor hjerne ”doven”, så den begynder at svinde ind. Han sammenligner det med, hvordan vore muskler svinder ind, når de ikke bliver brugt.

Arabisk vanvid

Saudi-arabiens største arkitektfirma er dansk. De har uddannet en saudisk kvinde til en dygtig arkitekt i deres firma. Hun er også uddannet pilot og kan altså alene styre et fly, og det bruger hun i et land med så store afstande. Men hun må altså ikke køre bil!

Hvem er vejjet og fundet for let?

BOGANMELDELSER

Gaverne fra himlen

Af Eben Alexander

Forlaget Det Blå Hus 2015
220 sider – kr. 300

Dette er en slags fortsættelse på den bog, som Eben Alexander skrev om sin stærke nær-døds-oplevelse, og som udkom på dansk med titlen ”Til himlen og tilbage”. Den oplevelse ændrede hans liv så totalt, at han lige siden har rejst rundt for at ”vække” flest mulig mennesker til forståelse af, at den åndelige verden (som han kalder himlen”) er den egentlige verden bag den fysiske verden. Og han har lige siden undersøgt alt, hvad han har kunnet finde, om hvad der ellers er skrevet om dette emne.

Han har været på opdagelse i de nyeste videnskabelige fakta og mener, at videnskab og religion sammen vil finde frem til sandheden, når de begge slipper deres dogmatik. Han citerer Nikola Tesla (1856-1943) for at sige: ”Den dag, videnskaben begynder at studere ikke-fysiske fænomener, vil den i løbet af et enkelt årti gøre større fremskridt end i alle de foregående århundreder, den har eksisteret.”

Han har også studeret alle de gamle vismænd, som gennem århundreder har givet os mange sandheder, der imidlertid synes at være gået i glemmebogen – lige fra Platon og Swedenborg, Jakob Bøhme, Goethe og Lao Zi. Men især er for ham som tidligere ateistisk kirurg Jesus blevet den mest centrale skikkelse i vor tid.

Bogen indeholder en del af de breve, han har fået som reaktion på hans første bog – breve, hvor mange forskellige slags mennesker fortæller om deres egne oplevelser med den åndelige verdens eksistens. Det særlige ved den slags oplevelser er, at de står lige klart selv efter 20-50 år. Alt sammen bekræfter det, vi ved fra Martinus, nemlig at den åndelige verden er meget mere virkelig end den fysiske, og at alt er gennemstrømmet af den Gudskraft, vi kalder kærlighed. Det er blot et spørgsmål om vi er åbne for den.

Man bliver i godt humør af at læse denne bog, fordi den er så livsbekræftende. Den har faktisk fået mig til at glæde mig mere, end jeg før har gjort, til det bliver min tur til at komme over ”på den anden side”. Der er dog et par opgaver mere, jeg skal have gjort færdig, nemlig at være med til at rehabilitere verdensgengløseren Martinus og det værk, han skrev.

Hvor er det fint, at der kommer den slags bøger som Eben Alexanders, netop i denne tid hvor mørket er ved at kulminere her på Jorden. Der er nok især brug for dem i USA, hvor de er udkommet, for her synes forvirringen meget stor og værdierne ved at gå i opløsning. For som Jesus sagde: ”Et hus i splid med sig selv kan ikke bestå.” Noget der vel også gælder Martinus-sagen! Dog - hans ord vil bestå!

37 sekunder

Af Stephanie Arnold

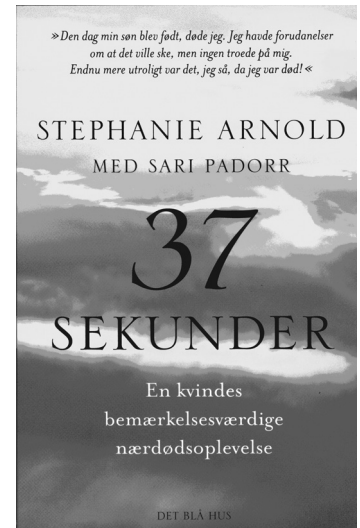
Forlaget Det Blå Hus
205 sider – kr. 300

Når man som jeg efterhånden har læst mange beretninger om nær-døds-oplevelser, er denne historie ikke specielt interessant. Under en vanskelig fødsel ”døde” hun i 37 sekunder, deraf titlen på bogen. Men bagefter kunne hun ikke huske, hvad hun havde oplevet men måtte i regressionsterapi for at finde ud af det. Vi hører ellers altid om, hvordan den slags oplevelser står klart i hukommelsen resten af deres liv.

Men alligevel var det for forfatteren en skelsættende begivenhed i sin regressions-hypnose at blive klar over, hun havde været på ”den anden side” og mødt flere afdøde personer, der forekom så levende og raske. Dette gav hende derefter en helt anden opfattelse af, hvad døden er, og en mere værdsættelse af livet.

Når hun ikke fik nogle dybere indsigter med sig tilbage, skyldtes det formodentligt, at hun ikke endnu var åndeligt moden til det. Vi får jo kun de ”lektier”, vi har brug for på det givne tidspunkt.

Forfatteren, der er jøde, er i øvrigt en typisk overklasse-amerikaner, hovedsageligt optaget af sig selv, sin familie

og venner. Hun fortæller, at hospitalsopholdet kostede 600.000 dollars! Det er ikke mange, der som hun har mulighed for så fin behandling.

At der er en åndelig verden bag os alle, blev hun klar over, fordi hun før fødslen fik et stærkt budskab om, at den ville blive vanskelig, hvad der fik hende til at sikre sig, at hospitalet havde hendes sjældne blodtype. Hun blev sikker på, at budskabet kom fra en åndelig verden. Hun tog altså med denne oplevelse et lille skridt fremad i sin udvikling, og forsøgte siden at dele den med andre på de sociale medier. Og det er godt nok. Det varer jo nok længe, før det nye verdensbillede finder fodfæste i USA, så lidt har også ret.

Rejsen til sundhed

Af Anja Ballegaard og Zenia Santini

Forlaget Tinkerbells Books
300 sider – 70 kr

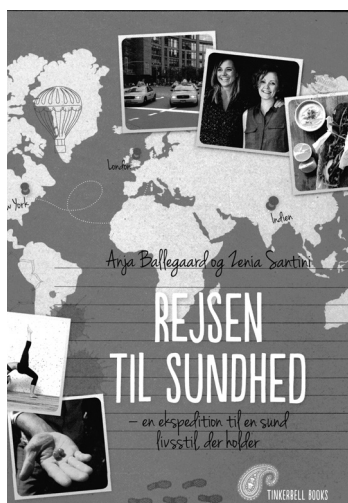
Emnet sundhed er kommet i fokus i de senere år, så der er salg i den slags bøger. Men forvirringen bliver ikke mindre af al den ”oplysning”, for der skrives så mange ofte modstridende ting.

Denne bog er ingen undtagelse, for de to unge kvinder som rejser rundt for at finde ”vejen til sundhed”, opsøger mange forskellige sundheds-guruer – først i New York, så London og sidst Indien. De får også en vældig personlig oplevelse ud af det, som beskrives som en interessant historie. Bogen, der er i stort format, har masser af fine farvebilleder.

Midt i alle disse flimrende indtryk går der trods alt en slags rød tråd om vigtigheden af grøntsager og motion. Men den ene af gurerne går varmt ind for kød, en anden sværger til vegetarisme osv. De to forfattere er nok ret typiske for vor tids unge kvinder – selvstændige, selvbevidste og smarte. Deres bog ser jeg som en strømpil for en udvikling mod større bevidsthed om, hvad vi putter i munden og hvad det betyder for vor organisme.

De går dog også ind for betydningen af vor mentale tilstand og agiterer for, at vi skal have nydelse og nærvær i vort liv. Men det kan jo ikke købes på et apotek! Deres motto er: ”Der er ikke noget mere vanedannende end at have det godt.”

At det er en bog for den rige vestlige verden er der ingen tvivl om!

Englen fra Viby

Af Flemming Østergaard

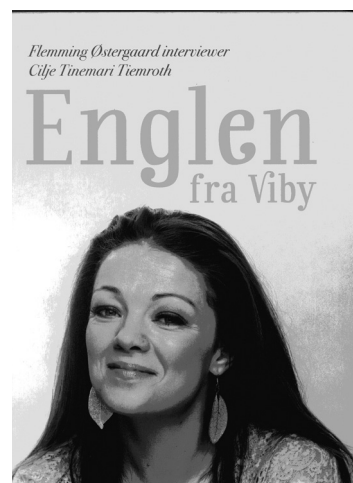
Borgen 2015

360 sider

Under overskriften ”biografi” fandt jeg denne bog på biblioteket. Den viste sig at handle om en mands oplevelse af nogle besøg hos en clairvoyant ved navn Cilje Tinemari Tiemroth. Han var som så mange andre i vor tid optaget af de store spørgsmål: Findes der en Gud – er der en mening med det hele – er der et liv efter døden osv? Det naturvidenskabelige verdensbillede var ham ikke længere nok.

Han stillede hende mange spørgsmål og syntes parat til at tro på de svar, han fik. Nogle af dem er såmænd rigtige nok, vurderet ud fra min baggrund i Martinus, f.eks. om reinkarnation, karma og hvad der sker efter døden. Men de fleste forekommer mig at være almindelig lommefilosofi sammen med indsigter, der kan hentes i de mange spirituelle bøger, der findes i dag.

Da hun imidlertid påstod, at Jesus havde et ægteskabeligt forhold til Maria Magdalene, blev jeg klar over, at denne bog ikke skal tages for mere end den er – et fantasifuldt men dog ikke et helt uinteressant forsøg på at give nogle forklaringer på begivenheder i verden før og nu samt nogle forudsigelser. Særlig troværdig er den ikke. Men hvis den ud over underholdningen også kan give andre end den naive forfatter overbevisningen om, at der findes en åndelig verden, er det vel ok. Det varer jo åbenbart længe endnu, før menneskene generelt er modne for en seriøs forklaring på, hvordan virkeligheden er og hvordan alting hænger sammen – altså for en Martinus.

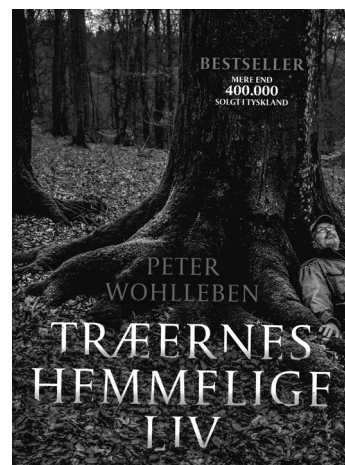
Træernes hemmelige liv

Af Peter Wohlleben

People's Press 2016

215 sider – kr. 250

Forfatteren, som er en tysk skovfoged, elsker sin skov. For ham er træerne ikke bare levende

væsener men også nogle meget individuelle skabninger med hver sine særpræg, ja hvert eneste blad er forskelligt fra alle andre. Det er forholdsvis nyt, at forskningen er begyndt at interessere sig seriøst for træernes forunderlige verden og ikke kun for, hvilken nytteværdi de har for menneskene.

Der er før udgivet bøger om, hvordan planter kommunikerer med hinanden, bl.a. med kemiske signaler. Også i denne hører vi om, hvordan træerne advarer hinanden, når der f.eks. foregår angreb af skadedyr, sådan at nabotræerne kan nå at mobilisere deres forsvarsværker. Forfatteren kan påvise, at træer har hukommelse, ja han mener også de kan føle smerte.

Martinus har forklaret, hvordan planterne med deres instinktenergi kan ane, altså fornemme, men vi vil ikke kalde det egentlig smerte men nok ubehag. Da træer jo ikke kan flytte sig væk fra det, der skaber ubehag, har de udviklet flere forskellige slags forsvarsmekanismer, også ved hjælp af samarbejde med andre slags væsener. Hvad skovene betyder for menneskenes overlevelse her på kloden er der efterhånden udbredt viden om, om end den ikke tages alvorlig nok. At den megen fældning af skovene er årsag til de sidste års mange oversvømmelser har man åbenbart ikke helt forstået endnu.

Det der var nyt for mig var beskrivelsen af alt det, der foregår under jorden, f.eks. hvordan der er nogle svampearter, der i samarbejde gennem træernes rødder sørger for at skaffe dem de stoffer, de skal bruge til at vokse. Der nævnes et eksempel på et svampeart, der udsender en gift så smådyr i nærheden dør, hvorved det kvælstof der er oplagret i deres krop frigives og bliver til gødning for træet.

Svampene hjælper også ved at formidle information via deres meget udbredte rodnetværk til træernes rodnet, forfatteren kalder faktisk svampene for skovens internet. De kan også fungere som et filter til at opsuge tungmetaller, der siden dukker op som flotte farver i deres frugtlegermer over jorden. Derfor findes det cæsium, der har optrådt i jordbunden siden atomulykken i Tjernobyl, især i svampe. Der er selvfølgelig også nogle for træerne skadelige svampe, de kan blive til kæmpeorganismer, som kan blive mange tusind år gamle.

Hvordan træerne bærer sig ad med at transportere vand op til kronen og bladene er for mange forskere stadig en gåde. Det drejer sig ofte om 100 meter op og flere hundrede liter om dagen – på trods af tyngdekraften. Man mener det er fordampningen fra bladene der skaber et undertryk, men det sker jo også – eller især – om foråret inden der er ret meget fordampning. Hvis de havde læst V. Schauberger havde de fået forklaringen, nemlig det princip han kaldte

”implosion”, den indadtrejende spiralbevægelse, som er naturlig for vands bevægelser. Det undrer mig i øvrigt, at denne tyske skovfoged ikke synes at have kendskab til den for mig klogeste skov-ekspert, altså Schauberger.

Når luften i en skov er meget ren, er det fordi træerne er som enorme filtreringsanlæg. Nogle koreanske forskere har undersøgt, hvad der sker med menneskers blodtryk, deres immunsystem osv, når de opholder sig i enten en skov eller en by. At der er en ret stor forskel kan almindelig sund fornuft fortælle os, men nu er der altså også forskning, der beviser det.

Om evighedsfænomenet livet og dets fuldkomne kærlige konsekvenser

Af Jan Schmidt

Martinus' analyser er analyser af det levende. De viser, at evigheden er levende. Liv er et evighedsfænomen i modsætning til alle andre fænomener, der ikke er evige og derfor er konstruerede, timelige, der uundgåeligt begynder på et bestemt tidspunkt og lige så uundgåeligt ophører på et senere tidspunkt.

Da livet er et evighedsfænomen, valgte Martinus at kalde evigheden for "det Guddommelige noget". "Noget" fordi det ikke er ingenting. Og "guddommeligt" fordi det er identisk med Guddommen og identisk med alt og alle, og alle levende væsener derfor viser sig - bag om alle illusoriske, timelige slør, hvad enten disse fremtræder som en "bandit" eller en "helgen" - at være guddommelige - ligeså guddommelige som Gud selv.

Evigheden har i sig selv - i sin egennatur - ikke anden analyse end "et noget som er". Men denne analyse fortæller ikke noget om det evige livsfænomen - altså den kendsgerning, at evigheden er levende. Man kunne også forestille sig en evighed, der ikke var levende, men død. Så ville evigheden stadig have analysen "et noget som er". Men der ville ikke være noget levende til at lave den - eller nogen anden - analyse. Forestillingen om, at evigheden er død og ikke levende, er da også kun en fantasi, en forestilling, en tænkt modsætning til virkeligheden.

Hvordan er da virkeligheden, når den ikke er død? Ja, den er jo så evigt levende. Men hvordan er den så blevet det? Jamen, det er den jo netop ikke BLEVET. Livsfænomenet er som nævnt et evighedsfænomen, derfor er det ikke konstrueret. Og derfor kan man heller ikke pege på nogen konstruktør, der har konstrueret fænomenet. For livsfænomenet er - i sit grundfundament - uden konstruktør. Det er uden årsag. Det er en årsagsløs årsag. Det er det, der kendetegner evige fænomener, at de er uden årsag, uden konstruktør.

For et fænomen, der har en årsag eller en konstruktør, er ikke noget evigt fænomen, men er netop blevet til, da konstruktøren konstruerede det. Konstruktøren kan lave analyser og tegninger over, hvordan det skabte fænomen er blevet til. Og andre kan skabe lignende timelige fænomener, blot de følger den «opskrift», som analyserne udgør, der beskriver og derfor også - ligger til grund for - skabelsen af det timelige fænomen.

Analyser af timelige fænomener kan altså fungere som «opskrifter», der kan følges, for at reproducere de timelige fænomener, som analyserne beskriver.

De kosmiske analyser af det 3-enige princip er derimod analyser af et evighedsfænomen, nemlig evighedsfænomenet livet. Disse analyser kan ikke fungere som «opskrifter» til at reproducere det evighedsfænomen: livet/det levende, som de analyserer. De er analyser af livets grundfundament: det Guddommelige «noget». Dette grundfundament er selve livet, der kan analyseres som et evigt 3-enigt princip. Det 3-enige princip beskriver altså livets evige, uforanderlige fundament. Og med dette evige, uforanderlige fundament konstrueres alle foranderlige, timelige fænomener. Disse timelige fænomener udgør «indholdet» i tilværelsen, som hele tiden må og skal konstrueres.

Men selve det evige fundament: X - det levende guddommelige «noget» - kan ikke konstrueres. Dette fundament har en evig evne til at opleve og variere indholdet af sine evige oplevelser, sådan at disse skabes så fuldkomment som muligt. Dette indhold kan kun eksistere ved, at der er en konstruktør, der har skabt dette indhold. Denne konstruktør er «det levende væsen», er det guddommelige «noget», er selve Guddommen, ligesom det er dig og mig og alle andre levende væsener. Vi er således uendeligt mange levende væsener, der kan og vil skabe og opleve. Og gennem de kosmiske analyser samt gennem vores livserfaringer får vi fjernet den uvidenhed, der hindrer os i at skabe et lykkeligt indhold i tilværelsen.

De kosmiske analyser viser således, at liv er et evigt fænomen, der ikke kan skabes, men indholdet af livet - hvad enten dette indhold er lykke eller ulykke - kan og skal skabes af os selv, for at vi kan opleve det. Hvis indholdet i livsoplevelsen i øjeblikket er ulykke, så skyldes det uvidenhed. Men denne ulykkelige tilværelse bliver tilsidst netop det eneste, der kan fjerne uvidenhed og dermed give de evner, der gør, at man kan skabe lykke i

tilværelsen. Derfor er livets indhold dybest set oplevelse af lykken, selvom der uundgåeligt er en periode i hvert spiralkredsløb, der må opleves ulykkeligt. Men denne ulykkelighed tjener det lykkelige formål, at genskabe lykken - endda den højest mulige lykke.

Livet selv kan altså ikke konstrueres. Men det betyder samtidig også, at det heller ikke kan destrueres. Det er evigt levende. Og ikke nok med det, det tjener også det ophøjede formål i al evighed at skabe størst mulig lykke og dermed oplevelse af paradisiske livsformer for alt og alle - og samtidig mindst mulig ulykke. Dermed ses det, at livets formål er evigt kærligt.

Dette kærlige indhold er timeligt og skal derfor konstrueres. Men selve det fænomen, med hvilket vi er i stand til at skabe et indhold og opleve dette indhold, er ikke noget, der er blevet til. Vi har altid i al evighed oplevet det indhold, vi har skabt, og vi vil altid i al evighed blive ved med at opleve det indhold, vi skaber.

Men HVORDAN kan vi opleve? Ja, det kan vi, fordi vi kan. Det er ikke udenomssnak. For når det er et evighedsfænomen, vi spørger til, så er det netop uden årsag. Vi kan, fordi det er en evig kendsgerning, at vi kan. Når vi aldrig nogen sinde er startet med at opleve, og vi ligeledes aldrig kan ophøre med at opleve, så betyder det jo, at vi kan opleve. At vi kan opleve - kan udelukkende begrundes i evighedens natur som et evigt levende væsen.

Det levende væsen kan beskrives med det 3-enige princip. Det viser, at «Det levende væsen» evigt «har» en skabe- og oplevelsessevne, med hvilken det skaber det indhold i tilværelsen, som det længes efter. «Det levende væsen» er begrundelsen og kan ikke begrundes yderligere, da det i så fald netop ikke var et evighedsfænomen. Men det kan beskrives - og ved forståelsen af denne beskrivelse kan man konstatere, at alting er så Guddommeligt, så fuldkomment som overhovedet muligt. Ja, alt er dybest set guddommeligt. Alting eksisterer udelukkende med det ene formål i al evighed at skabe størst mulig lykke, glæde og velsignelse for alt og alle. Dette kan kun gøres ved i perioder, at få lov til også at udfolde den modsatte væremåde: at leve på bekostning af andre.

Men hvad man end foretager sig, så kan det slutteligt ikke føre til andet resultat end at opleve den skabte fuldkommenhed, som er en slags «spejlbillede» af den evige fuldkommenhed, som er garanteret i det fuldkomne evighedsfænomen, vi kalder «livet» eller «Det levende væsen», der i sig selv er uden årsag og dermed evigt.

Alt er således - udelukkende takket være dette årsagsløse, evige livsfænomen - såre godt.

Takt og tone angående navnes stavemåde - eller hvorfor hedder det Det Tredie Testamente med i?

Af Jan Schmidt

Aage Hvolby hedder Aage Hvolby, og han er tidligere rådsmedlem. Hvorfor staver folk så Aage Hvolbys navn med Aa og ikke i stedet med Å, altså 'Åge Hvolby'? Svaret er så indlysende, at det nok vil undre mange, hvorfor man stiller et så tilsyneladende banalt spørgsmål. For svaret er jo ligetil: Aage Hvolby HEDDER Aage Hvolby, og så er det almindelig takt og tone, at respektere den stavemåde, uanset hvad der står eller ikke står i nudansk ordbog om stavemåde. Aage Hvolby kunne også have valgt at få stavemåden på sit navn ændret, hvis det var det, han ønskede. Det har han ikke ønsket og en nærliggende grund kunne

være, at navnet er givet til ham i kærlighed af hans forældre, og det derfor ville føles forkert at rette på stavemåden på et navn, der er givet i kærlighed. Når Aage en dag afslutter denne inkarnation, så vil almindelig anstændighed også kræve, at man fortsætter med at stave hans navn korrekt. Blot fordi man har den "magt", at han ikke længere fysisk kan protestere, så begynder man ikke konsekvent at stave hans navn forkert, uanset hvor meget man måtte mene, at man derved følger vældigt med tiden - og måske tillige på grund af en eklatant uvidenhed angående moderne IT-teknologi, forestiller sig, at det ville være nemmere at fremsøge tekster om og af Aage på nettet, hvis man konsekvent stavede Aages navn forkert. Det er nemlig heldigvis slet ikke så primitivt, moderne IT-teknologi fungerer. Den søger glimrende på tekster, uanset om man staver Aages navn korrekt eller forkert.

At man muligvis ikke kan HØRE den forkerte stavemåde ved højtlesning, gør det stadig ikke anstændigt eller kærligt med fuldt overlæg at stave navnet forkert.

Det er ikke særligt kærligt med vilje at stave et navn forkert, og det er i strid med almindelig takt og tone. Sådan er det både med navne på mennesker - og med navne på kunstværker.

Martinus værk hedder "Det Tredie Testamente". Og det er mere usædvanligt, end at Aage Hvolby hedder Aage Hvolby. For den gængse stavemåde var med dobbelt-a og ikke bolle-å, da Aage Hvolby fik sit navn. Hvormimod den gængse stavemåde ifølge gældende retskrivning IKKE var "tredie", da Martinus døbte sit værk: "Det Tredie Testamente". Stavemåden "tredie" var udgået af nudansk ordbog mere end 30 år tidligere! Hvorfor valgte Martinus da, at stave titlen på værket med "i" og ikke "j" i ordet "tredie", når den stavemåde var udgået mere end 30 år tidligere?

Svaret er, at det var, hvad Martinus valgte, det skulle hedde: "Det tredie Testamente" - og så er den dybest set ikke længere. Der kan være mange grunde til, at han valgte den stavemåde. En af grundene kunne være, at han ville give den, der har "øjne at se med" yderligere en indikation af, at han ikke ønskede, at nogen andre end han selv, skulle rette i sit værk - end ikke på "forældet" retskrivning!

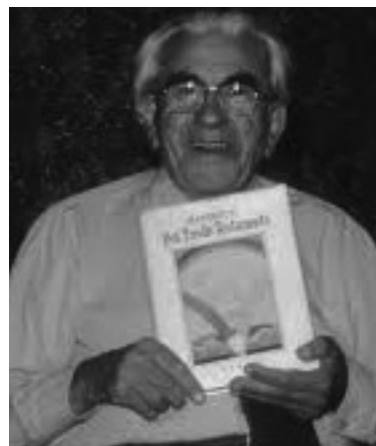
Det har sandsynligvis virket provokerende på en del, der nok mente, at Martinus traf en dum beslutning og hellere skulle have "fulgt med tiden" og været loyal mod gældende retskrivning. Men det var Martinus altså ikke. Han var loyal mod sig selv og mod Gud, men altså ikke mod nudansk ordbog eller folks fordomme. Men man skulle vel også mene, at loyalitet mod sig selv og Gud skulle være loyalitet nok. Men åbenbart ikke for alle. Nogen vil nok ligefrem kalde ham for en rigtig "provo", når han sådan vælger en stavemåde som officielt er forældet. Men det har en forfatter ret til. Han kan kalde sit værk, hvad han vil - også selv om det ikke passer med gældende retskrivning og selvom nogen synes, at det er da alligevel for galt! og at det er både støvet og gammeldags. Det må de naturligvis godt synes.

Men når de kan provokeres over, at Martinus selv bestemmer stavemåden på sit værks titel, så vil jeg mene, at det ikke skyldes, at Martinus gjorde noget dumt, sådan som de forestiller sig, men derimod, at de, der lod sig provokere, gjorde noget dumt, fordi de havde for meget eksplosionsenergi i deres bevidsthedsblanding. Spørgsmålet er jo så, om de evner at kontrollere denne eksplosionsenergi, sådan at de er indstillet på at respektere Martinus forfatterrettigheder - og ikke ændrer på stavemåden på hans værk. Aage Hvolbys navn staves med dobbelt-a, uanset

at nudansk ordbog ikke længere fortæller noget om stavemåden for lige netop Aage Hvolbys navn. Det er nemlig Aage Hvolbys forældre - og ikke retskrivningsordbogen, der har bestemt, hvordan Aage Hvolbys navn skal staves. På samme måde staves Martinus værk "Det Tredie Testamente", fordi Martins har bestemt, det skal staves sådan. Det er nemlig alene Martinus - og hverken retskrivningsordbogen eller nogen anden, der skal bestemme, hvordan "Det Tredie Testamente", navnet på Martinus' værk, der er givet i kulminerende kærlighed og visdom til alt og alle, skal staves. At man respekterer, Martinus' ret til at bestemme navnet på sig eget værk, er nok ret indlysende og almindelig takt og tone for de fleste - uanset om de er troende, ateister eller fritænkere.

Alligevel er det som om, Martinus har været klar over, at ikke alle ville respektere hans valg. For han har nemlig på rigtig mange måder og ved mange lejligheder fortalt, at alene han må ændre i værket - ingen andre! Men der skal åbenbart mere til end en lang række af venlige, men bestemte teoretiske vejledninger, før hans valg respekteres.

Der skal tilsyneladende en verdslig øvrighed til at sikre, at Martinus rettigheder bliver respekteret. For dem, der vil ændre i værket, lader sig ikke bremse af, at Martinus har sagt igen og igen, at intet må ændres uden hans godkendelse - eller af, at det er almindelig anstændighed, at man ikke bevidst staver et navn forkert - uanset om det er navnet på en person, som fx Aage Hvolby - eller det er navnet på det vigtigste og mest enestående, logiske og kærlige kunst- og visdomsværk i menneskehedens historie: "Det Tredie Testamente". Vi lever i den fysiske verden, hvor uvidenhed bliver forvandlet til visdom. Det er det, vi er vidne til.

Program for LIVETS SKOLE i Martinus åndsvidenskab

Sted: Kulturhuset Kilden, Nygårds Plads 31, Brøndbyøster, 2605 Brøndby
Fri entré – gratis adgang

Søndag den 4. december 2016

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.
Kl. 15-16 Foredrag, ”Juleevangeliet – set i lyset af Martinus åndsvidenskab”, v/Jan Langekær.
Kl. 16-17 Julelogg (u/alkohol) og æbleskiver.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

Søndag den 15. januar 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.
Kl. 15-17 Foredrag, ”Verdenssituationen – set i lyset af Martinus åndsvidenskab”, v/Karl Jørgensen.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

Søndag den 29. januar 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.

Søndag den 12. februar 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.
Kl. 15-17 Foredrag, ”Alt er såre godt – set i lyset af Martinus åndsvidenskab”, v/Jan Schmidt.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

Søndag den 26. februar 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG III.

Søndag den 12. marts 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG IV.
Kl. 15-17 Foredrag, ”Hvad er meningen med livet og hvordan får man kosmisk bevidsthed?” – set i lyset af Martinus åndsvidenskab”, v/Toni Bjerremose.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

FEST FOR MARTINUS KOSMISKE INDVIELSE I 1921

LØRDAG den 25. marts 2017. Kl. 12-17:30
med taler, musik og film om Martinus, hans åndsvidenskab og hans epokegørende livsværk Det Tredie Testamente.
Sted: Kulturhuset, Teatersalen.

(dørene åbnes kl. 11). Efterfølgende veganermiddag fra 18:00-21:00
(tilmelding nødvendig til Jan Langekær på tel/sms: 2015 78 11)

Søndag den 9. april 2017

Kl. 13-15 Studiegruppe i LIVETS BOG IV.
Kl. 15-17 Foredrag, ”Bønnens magiske kraft – set i lyset af Martinus åndsvidenskab”, v/Ingemar Fridell.
Kl. 17:30-19:30 Fællesspisning, for dem som har tid og lyst på nærliggende restaurant. Vegetar/vegan mad.
Kl. 20:00-21:30 Life Stream TV på engelsk med publikum i Kulturhuset Kilden.

===

Sommerkursus i Det Tredie Testamente, Martinus åndsvidenskab, alkærlighedens videnskab.

Lørdag den 8. juli til fredag den 14. juli 2017

Kragshjerggaard, Kragshjergvej 121, 5230 Odense M.

Intensivt kursus med mange foredrag og efterfølgende dialog.

Boggrupper og artikelgrupper m.m...

Hold for nybegyndere, øvede, og for viderekomne.
Max ca. 90 studerende.

Tilmelding til Jan Langekær på tel/sms: 2015 7811

www.livetsskole.info

www.thethirdtestament.info

Facebook: LIVETS SKOLE i åndsvidenskab

Martinus instituttet ændrer i Martinus' artikler

Af Rolf Elving

I lyset af at Martinus meget klart har givet udtryk for, at det han siger og skriver skal gengives præcist, så må det bekymre, at det kan konstateres, at når man læser Martinus Instituttets blad Kosmos og sammenligner den gamle og den nye version af den samme artikel med det båndforedrag af hans tale, som han afholdt på Hotel Sheraton den 11. august 1979, så er det to ret så forskellige gengivelser i forhold til, hvad han virkelig sagde.

I den første artikel, som blev bragt i Kosmos nr. 8 i 1994, har man bortredigeret mere end 25 procent af foredraget. Dette kan iagttages blot ved at lave en hurtig sammenligning af tekstmængden i denne gamle version fra 1994 og den nye version af 2008.

I den anden artikel med den såkaldte ny version, som blev bragt i Kosmos nr. 7 i 2008 har man vel kun bortredigeret, hvad der svarer til mellem 3 til 4 procent af det som Martinus sagde i sit foredrag.

Det, man i den nye version har udeladt, er blandt andet et helt afsnit, hvor Martinus siger at han kommer med nogle meget vigtige analyser om mørkets betydning, og hele to gange siger han, at disse analyser vil han komme med i Symbolbogens bind 4.

Endvidere fremkommer der rigtig mange mindre rettelser af forskellige ord. Ligeledes flytter man rundt på rækkefølgen af nogle afsnit og udelader andre. Men

hvad måske er mest bekymrende, så lader man i den nye version af foredraget Martinus sige noget han slet ikke har sagt. Man lader nemlig Martinus henvise til bogen Det Tredje Testamente.

Denne bog (senere efter udgivet som Den Intellektualiserede Kristendom) henviser han slet ikke i foredraget. Ikke desto mindre lader man derefter i artiklen fra 2008 hele 6 ud af 11 kildehenvisninger referere netop til denne ene bog, som ikke er udgivet af Martinus selv, men posthumt udgivet. En bog hvor Instituttet også har bortvejet stærkt fra det oprindelige manuskript, ved at sætte helt andre Martinus tekster ind, som stammer andre steder fra. Fra båndoptagelserne fra Martinus tale 11. august 1979 henviser han det pågældende sted kun til sit samlede værk Det Tredie Testamente, og ikke til nogen bog ved samme navn.

Det vildfarne Råd!

Følgende skrev Ingrid på facebook - find resten af historien på Martinus-webcenter.dk - hvor man også kan se Ingrid på video forklare det hele!

Af Ingrid Holck

INFORMATION 27.september 2016 OM DET UGYLDIGE RÅD - TIL SAGENS VENNER.

Det stakkels, vildfarne råd ønsker at tildele sig selv 7 år mere som rådsmedlemmer fra 1. jan 2014: Ændringen lyder:

“Fondens første bestyrelse efter fusionen, jf. § 1, skal bestå af fem medlemmer, der alle udpeges i forbindelse med gennemførelse af fusionen. De pågældende fem bestyrelsesmedlemmer INDTRÆDER FOR EN PERIODE AF SYV ÅR regnet fra den 1. januar 2014.”

Rådet præciserer i ansøgningen, at de ønsker, at de allerede siddende 5 bestyrelsesmedlemmer skal have lov til at sidde endnu 7 år. D.v.s at f. eks. Per Jan Neergaard vil komme til at sidde i 12½ år, Trine Müller og Jacob Kølle vil komme til at sidde i 11½ år i rådet. Så længe ansøgningen ligger hos Erhvervsstyrelsen, kan rådet lade som om at de HAR fået den tilladelse, og blive siddende som ugyldigt råd. Deres undskyldning for ikke at skifte medlemmer ud vil være, at “de venter på svar”.

Er det sandt og ærligt overfor Sagens venner at fortie dette ?

Vi må håbe på, at Erhvervsstyrelsen lytter til Martinus og ikke til rådet.

Grunden til, at vi har fået disse oplysninger, skyldes udelukkende, at vi har modtaget mere aktindsigt. Det viser sig, at rådet den 16. juni har ansøgt Erhvervsstyrelsen om ændring af den meget omtalte ”Olsenbandeparagraf”, § 6 stk 3, hvor advokaten ved en fejltagelse skrev ordet

“kan” i stk. 3 i stedet for ordet “skal” i de nye 2014-love..

Årsagen til at jeg har kaldt den ”Olsenbandeparagraffen” er, at den gør det muligt for rådet at komme til at bestå af ”stærke Egon’er” og ”svage Kjeldtyper”. Man kan efter de fejlbehæftede 2014-love sidde med stemmeret i 7 år, hvis andre vil sidde som suppleanter i 7 år. Det er det, som sker for øjeblikket ved, at Mary McGovern sidder på 4. år som suppleant.

Hvis rådet havde samvittighed og næstekærlighed til Martinus, kunne man forvente, at denne vedtægtsændring drejede sig om at rette tilbage til Martinus vilje, og at de ønskede at rette ordet ”kan” tilbage til ”skal”. Sætningen ville i så tilfælde ændre sig fra “Bestyrelsen KAN udpege to suppleanter” til “Bestyrelsen SKAL udpege to suppleanter”, sådan som Martinus bestemte.

Men sådan forholder det sig IKKE. Det vildfarne, lovløse, ugyldige råd ønsker nu en ændring, som vil give dem magt og stemmeret i en forlænget periode på 7 år, blot fordi de to fonde er blevet fusioneret med en ny fundats.

Filosofiske krummer

Jeg betragter bevidsthed som grundlæggende. Jeg betragter stof som afledt af bevidsthed. (Max Planck)

Det, vi kalder indlæring, er kun det at huske. (Platon)

Det er videnskabsfolkenes ansvar aldrig at undertrykke viden, uanset hvor besværlig den viden er, og uanset hvordan den kan komme til at genere magthaverne. (Carl Sagan)

Efter døden er et menneske ikke desto mindre et menneske. (Swedenborg)

Så længe du ikke er opmærksom på den evige lov om at dø og blive til igen, er du blot en vag gæst på en mørk jord. (Goethe)

Den indre verden har sine skyer og regnvejr, men på en anden måde. Dens himmel og sol er anderledes. Det bliver klart for forfinede sjæle. (Rumi, 12. årh.)

Tro er uvidenhedens skjold. (W. Russell)

Tiden er nu kommet, hvor mennesket må forstå, at grådighed, selviskhed og splittelse ikke kan skabe en stabil civilisation. Den vil gå under i had og frygt. (W. Russell)

Sagen skal være et eksempel for sine medarbejdere. Det kan den ikke være, hvis den benytter de gammeldags metoder. Den er et eksempel på overholdelse af kosmiske analyser. (Martinus)

Vi skal være et mønster for alle andre. Vi forlader netop alle andre principper, som man bruger i forretningslivet. Vi er ikke en forretning. Vi er en moral. (Martinus)

Jesus sagde: Lyv ikke, og gør ikke det, som I hader, for alt åbenbares for himlen. For der er intet skjult, som ikke skal blive åbenbart, og der er intet tildækket, som skal forblive uden at blive afsløret. (Thomasevangeliet)

Jesus sagde: Hvis to slutter fred med hinanden i det samme hus, skal de sige til bjerget: flyt dig! Og det skal flytte sig. (Thomasevangeliet)

Disciplene spurgte: gavner omskærelsen? Jesus sagde: hvis den gavnede, ville deres fader avle dem omskårne fra deres moder. Men den sande omskærelse i ånd gavner fuldt ud. (Thomasevangeliet)

Bevidsthedens to mirakler: første mirakel er at vi kan opleve, vi har et selvstændigt jeg – det næste er dette jeg's erkendelse af at være del af en universel bevidsthed. (Richard Moss)

De der har elsket Gud højest har ofte elsket menneskene mindst. (Ingersoll)

Lys er det universelle sprog, og farverne er dets alfabets bogstaver. (Russell)

Mirakler er ikke i modstrid med naturen. De er kun i modstrid med det, vi ved om naturen. (Augustin 400 f.kr)

Selverkendelse er vejen til indre fred, der igen er vejen til ydre fred. (Ambres)

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - reg 3409 konto 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk